

Cam Tâm Tình Nguyên Lên Thuyền Giãc

Contents

Cam Tâm Tình Nguyên Lên Thuyền Giãc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	65
25. Chương 25	68
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74
28. Chương 28	77
29. Chương 29	80
30. Chương 30	83
31. Chương 31	85
32. Chương 32	87
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	96
36. Chương 36	98
37. Chương 37: (kết)	101
38. Chương 38: Phiên Ngoại: Chút Tật Xấu	103

Cam Tâm Tình Nguyễn Lên Thuyền Giấc

Giới thiệu

Editor: Pink2205 Nhân vật chính: Ngôn Hâm - Hà Nhất Triển Thể loại: trâu già gặm cỏ non, sủng, sắ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tam-tinh-nguyen-len-thuyen-giac>

1. Chương 1

Lần đầu tiên Ngôn Hâm nhìn thấy người đó là ở party sinh nhật của cậu. Cậu của cô hơi lớn tuổi, nên mẹ luôn nghĩ làm thế nào náo nhiệt một phen vì muốn cậu vui vẻ. Cậu mẹ không muốn làm quá phô trương, nên chỉ mời những người hàng ngày qua lại thân thiết và thêm mấy người bạn tốt từ thời trung học tự hội thời.

Chú ấy không phải là bạn tốt nhiều năm của cậu, nếu luận quan hệ trong xã giao thì sẽ vào hàng BOSS. Hai người đã hợp tác nhiều năm, quan hệ bình thường khá tốt, thường xuyên gặp gỡ, cho nên dù cậu hơi bất ngờ khi chú ấy xuất hiện, nhưng vẫn rất vui vẻ.

Ngôn Hâm buồn chán nghe các trưởng bối nói về những đề tài không xa không gần. Lúc gấp đồ ăn, cô đã quan sát tất cả mọi người một lần, bao gồm cả chú ấy. Đương nhiên gọi như vậy có lẽ hơi không công bằng, vì chú ấy tuyệt đối trẻ hơn cậu của cô. Nhưng vì cách nói năng, lại là tinh anh mẫu mực, nên các trưởng bối cũng lắng nghe rất cẩn thận, vô tình coi chú ấy như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Hơn nữa, trông chú ấy cũng lớn hơn cô tầm mười tuổi, nên Ngôn Hâm tự giác gọi là chú cũng không quá.

Ngôn Hâm liếc nhìn Từ An An bên cạnh, hai người chuẩn em ra ngoài hoa viên, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Từ An An nhỏ nhất, vẫn còn là sinh viên, còn Ngôn Hâm đã ra xã hội nhiều năm, nhưng vẫn có chuyện để tán gẫu với cô bé. Hai chị em ngồi trong vườn hoa tám chuyện qua lại.

“Chị em không ra à, bên trong chán muốn chết.” Ngôn Hâm cho rằng lúc này ánh mắt của mình đã truyền đúng chỗ, nhưng Từ Phúc và Từ Tịch chẳng những không đáp lại, mà còn cảnh cáo cô an phận một chút..... Cô đành phải bỏ họ lại thôi.

“Đừng nhắc đến hai chị ấy nữa, nghe mẹ em nói muốn giới thiệu chú kia cho hai chị ấy.” Từ An An không quan tâm đến chuyện này, cũng không có hứng thú ở lại xem.

“Ai u, cả hai người?”

“Đúng vậy, xem ông chú kia hợp mắt ai, nước phù sa không chảy ruộng ngoài.”

Bao lâu nay mẹ luôn nhọc lòng với chuyện chung thân đại sự của hai khuê nữ nhà mình. Chị hai Từ Tịch vừa tốt nghiệp đại học mà cũng đã đi xem mắt một vòng rồi.

Tất nhiên Ngôn Hâm cũng bị kéo đi cùng mấy lần, lần nào kết quả cũng giống nhau... Chính là đương sự oán giận ánh mắt của mẹ già nhà mình quá kém cỏi.

Nhưng cô cảm thấy theo lẽ phép thì ít nhất cũng phải uống tách cà phê, ngồi chốc lát... Quan trọng là không thể chờ được nửa giờ rồi mới cầu cứu cô được không?

Hôm nay thì không cần cầu cứu, mà còn hận không đuổi cô đi được ấy chứ. Ngôn Hâm cảm thán: “Nhất định có thể, chú ấy rất tuần tú, rất MAN.”

“Không phải chị cũng thích chú ấy chứ?” Nhìn ánh mắt hài hước của Từ An An, Ngôn Hâm nhún vai, “So với những đối tượng trước đây, có thể nói chú ấy là cực phẩm, chẳng lẽ không phải sao?”

“Đúng, nhưng với em thì quá già.” Cô bé chun mũi tỏ vẻ đáng yêu, làn da trắng nõn dưới ánh trăng càng thêm trong suốt. “Mẹ em là kiểu quan tâm quá nên mới nhọc lòng, nhưng như vậy cũng tốt, đỡ phải suốt ngày ở nhà cãi nhau với em.”

Tính cách của ba chị em nhà này khác nhau hoàn toàn, có động có tĩnh. Chị cả Từ Phúc là người nghiêm cẩn, quy củ, có nề nếp, đến Ngôn Hâm cùng tuổi có đôi khi cũng không chịu nổi. Chị hai Từ Tịch tuy cũng nghiêm cẩn, nhưng hướng ngoại giỏi giao tiếp, có rất nhiều bạn bè, có thể vì vậy mà hơi kiêu, tất cả mọi người đều nhường nhịn cô ấy. Từ An An nhỏ nhất, cũng xinh đẹp nhất, trời sinh cô bé có làn da trắng mịn, tay chân thon dài khiến Ngôn Hâm vô cùng hâm mộ, hơn nữa tính tình hiền hoà dễ ở chung, không mắc mấy chứng bệnh kỳ quái của mỹ nữ.

Từ An An hơi mệt, nói phải về phòng nghỉ ngơi. Ngôn Hâm không đồng ý: “Trong phòng buồn lắm, chị ra ngoài hóng gió chút, sẽ vào sau.”

“Vâng, bên ngoài nhiều muỗi, chị mau vào nhé.” Từ An An tung tăng nhảy nhót về phòng. Ngôn Hâm thừa biết là cô bé về phòng mở máy tính xem truyện tranh.

Không khí đầu hạ đã hơi oi bức, cũng may có gió nên mới mát hơn chút. Ngôn Hâm nhắm mắt, thoải mái hít mấy hơi thật sâu, ngửi mùi hương hoa cỏ. Lúc cô mở mắt ra, lại nhìn thấy chú ấy.

“Sao lại chỉ có mình em ở chỗ này?” Chú ấy cười khanh khách, dưới ánh trăng, đúng là cảnh đẹp ý vui.

“Thấy buồn nên tôi ra đây.” Ngôn Hâm nhảy xuống khỏi vườn hoa, nhẹ nhàng lui về sau hai bước.

“Tôi làm phiền em sao? Ngại quá.” Kẹp điều thuốc trong tay, anh không chờ Ngôn Hâm trả lời, rút liền hai hơi rồi dụi tắt điều thuốc vào chiếc cốc giấy trong tay.

Ngôn Hâm thầm cảm thán trong lòng, xem ra lần này mơ tìm được người thực sự có tiềm năng.

“Không sao, ch... anh cứ hút đi.” Ngôn Hâm cắn cắn môi, đáng ghét, thiếu chút là gọi chú rồi.

Hà Nhất Triển hứng thú nhìn Ngôn Hâm, “Em vừa gọi tôi là gì?”

“Không có...” Cô cúi đầu, đá đá mấy cọng cỏ.

“Hà Nhất Triển, em thử gọi tôi một tiếng anh xem.” Giọng nói dễ nghe từ đỉnh đầu truyền đến, như làn gió mát, khiến người nghe rất thoải mái.

Ngôn Hâm nhìn người đàn ông tây trang phẳng phiu trước mắt, bộ vest màu xanh biển càng khiến anh thêm tuần láng. Anh cao gần 1m90, chân dài miên man, chỉ một bước chân đã lập tức kéo gần khoảng cách giữa cô và anh. Ngôn Hâm lui lại theo bản năng, dựa vào cây hoa anh đào mà cậu của cô yêu thích.

“Xin chào, tôi là Ngôn Hâm.”

“Ngôn Hâm, hai mươi tuổi?”

“Hai mươi bốn, bằng tuổi Từ Phúc, nhưng lớn hơn cô ấy nửa năm.” Ngôn Hâm cảm thấy mình rất thức thời, lúc này còn không quên nhắc tới Từ Phúc.

“Ồ, nhìn không ra.” Ánh mắt anh thật sâu, dù cách không xa, nhưng cô vẫn không nhìn rõ cảm xúc trong mắt anh.

“VẬY... tôi về trước, Từ An An đang đợi tôi.” Cô cúi đầu bước qua người anh, tay bỗng bị giữ chặt lại. Ngôn Hâm trừng lớn mắt nhìn bàn tay to kia, rồi lại nhìn thẳng vào mắt Hà Nhất Triển, trong khoảng thời gian ngắn hai người đều trầm mặc không nói gì.

Chú ấy muốn nói gì à?

“Không có việc gì, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Ngôn Hâm vội vã chạy về phòng. Đến tận lúc đóng cửa lại, cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt kia vẫn đi theo mình, và cả hơi ấm còn vương lại trên cánh tay nữa... Dùng tay còn lại phủ lên tay kia, cô khẽ cắn môi, quay lại lần hai tìm Từ An An.

Duỗi người vắn eo, làm việc cả buổi chiều thật sự hơi mệt mỏi, Ngôn Hâm nhìn thời gian, một lúc nữa là đến giờ tan tầm. Nơi cô làm việc nằm trên con đường tài chính sầm uất với những tòa nhà cao chót vót, với giá nhà cao kinh khủng. Thân là tiểu dân cần kiệm, Ngôn Hâm ít khi có cơ hội ăn cơm dạo phố ở khu này, may mà các đồng nghiệp trong văn phòng cũng thuộc dạng cần kiệm, thường cùng kêu cơm hộp về giải quyết.

Lệ Lệ ngồi cạnh vỗ vai Ngôn Hâm nói: “Tiểu Hâm, tối nay cùng đi ăn lẩu đi, ở gần đây thôi, giá rất ổn.”

Lẩu ư... Ngôn Hâm thích ăn lẩu, nhưng giá... “Bao nhiêu?”

“Khăng định ăn đến no, đi thôi!” Không đợi cô trả lời, Lệ Lệ đã trở về chỗ ngồi của mình, tiếp tục thảo luận với người khác.

Được rồi, thỉnh thoảng một tháng cũng nên thưởng cho mình một lần, tâm tình của Ngôn Hâm thay đổi với tốc độ cực nhanh, bắt đầu chờ mong bữa tối.

Khoảng thời gian này cũng coi như thanh nhàn, lượng công việc của bộ phận đối ngoại dựa vào hiệu suất làm việc, còn công việc của các cô thì nhận lương cố định, tuy không thể so sánh, nhưng cũng coi như được bảo đảm.

Công việc hôm nay đã làm xong, mọi người thu thập cùng vào thang máy xuống lầu, rồi chia nhau đi lấy xe. Ngôn Hâm và Lệ Lệ cũng đang định đi, thì bên tai bỗng truyền đến một giọng nói trầm thấp:

“Ngôn Hâm?”

Cô dừng lại, quay đầu mới phát hiện có một người đàn ông mặc vest chỉnh tề đứng cách mình vài bước, dáng người rất cao, còn không phải là chú ấy sao?

“...Xin chào.” Không biết nên xưng hô như thế nào, Ngôn Hâm chần chờ chào hỏi.

“Tan làm sao?” Một tay cầm ví, một tay kẹp thuốc, nghiêm nhiên là tư thế tiêu chuẩn của đại BOSS. Hôm nay Hà Nhất Triển mặc bộ vest thuần màu đen vừa người, phối với cà vạt sọc xanh lam, tỏa ra mùi phấn phong vị nam tính.

Không thể không thừa nhận, cực phẩm này xuất hiện ở đây đã khiến bao nhiêu cái đầu phải ngoái lại nhìn.

“Vâng.”

“Có rảnh không? Tôi mời em đi ăn?”

Đương nhiên cô đã nhìn thấy biểu tình của những người đi cùng anh, bèn vội vàng xua tay nói: “Tôi đã hẹn với đồng nghiệp rồi, lần sau đi.”

Lần sau có lẽ không có cơ hội gặp, bữa cơm này chỉ là lời mời xã giao, ai sẽ nghĩ là thật?

“Được, lần sau.” Hà Nhất Triển gật gật đầu, nhưng cũng không định đi luôn. Ngôn Hâm đành phải vẫy vẫy tay, “Vâng... hẹn gặp lại.” Anh ừ một tiếng, cô mới xoay người sang chỗ khác, nghĩ thầm, chẳng lẽ Hà Nhất Triển cũng làm ở chỗ này?

2. Chương 2

Mỗi ngày Ngôn Hâm đều làm mười hai tiếng đồng hồ, cứ đến buổi chiều là xuất hiện hiện tượng váng đầu hoa mắt muốn ngủ, quãng thâm dưới mắt càng ngày càng đậm, phải đeo kính đen che đi, nhưng chỉ cần công việc vui đi một chút là lại có tinh thần. Lệ Lệ nhìn đôi mắt đại ra của Ngôn Hâm, nói với cô đây là hồi quang phản chiếu.

Ngôn Hâm vẫy vẫy tay, ý bảo cô ấy mau về chỗ của mình. Công ty yêu cầu rất nghiêm, việc hôm nay không để ngày mai, làm không xong thì không được về nhà. Ngôn Hâm đã không biết mình đang làm gì nữa rồi, chỉ có tốc độ tay là ngày càng nhanh, tập văn kiện xếp bên cạnh cuối cùng cũng có xu thế thấp dần.

Một loạt tiếng cốc cốc vang lên, cả phòng ngẩng đầu nhìn ra cửa. Giám đốc Lâm thấy ánh mắt tập trung của mọi người, khụ khụ mấy tiếng nói: “Bởi vì liên quan đến vấn đề quy hoạch, bên chúng ta sắp có đơn vị mới đến. Lãnh đạo cấp cao cũng sẽ xuống dưới tuần tra giám sát công trình, có khả năng sẽ đến phòng chúng ta, nên mọi người chú ý cách ăn mặc một chút, những đồ cá nhân không được đặt lên bàn.....”

Cả phòng trao đổi ánh mắt, bởi vì tầng lầu này của các cô cùng chung với phòng ngoại vụ, bọn họ lại thường xuyên ra ngoài làm việc, nên tầng này yên tĩnh hơn các tầng khác rất nhiều. Cho nên mọi người cũng khá thoải mái, vừa đến văn phòng là thay dép lê, ăn mặc cũng không cần suy xét, trên bàn bày đầy các đồ linh tinh. Lúc này, chút lặt vặt trong công việc cũng bị bóp chết, ai nấy đều trưng ra vẻ mặt ai oán.

“Khụ khụ... Xin mọi người phối hợp, nhiều nhất là hai tháng, chúng ta biểu hiện chuyên nghiệp một chút.” Giám đốc Lâm làm lơ những ánh mắt đang bắn về phía mình từ bốn phương tám hướng. Sau khi chột lại, Giám đốc Lâm trưng ra vẻ mặt đứng đắn, đang muốn quay về văn phòng của mình, thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập và tiếng nói chuyện.

Mọi người đều biến sắc. Ngôn Hâm dùng khẩu hình hỏi Lệ Lệ: “Ai vậy?” Còn chưa được đáp lại thì một đoàn người tiến vào, tiếng hít khí vang lên liên tiếp, rồi sau đó là những tiếng bàn luận rất nhỏ, nhưng tất cả đều không gọi được Ngôn Hâm đang ngốc lạng.

Đây là...nghiệt duyên gì vậy. Ngôn Hâm cảm thấy không thể tin nổi, sao cô có thể gặp được chú ấy ở đây vậy nhỉ?

Giám đốc Lâm hoàn toàn không còn dáng vẻ bình tĩnh như vừa rồi, ông ta câu nệ ho khan vài tiếng, tự giới thiệu trong áp lực vô hình: “Đây là tổng giám đốc Hà, là công ty hợp tác cùng chúng ta lần này, sau này mọi người sẽ gặp nhau thường xuyên, xin hãy chú ý lễ phép.”

Hà Nhất Triển nhẹ nhàng gật đầu, “Làm phiền các bạn rồi, nếu cảm thấy tiến độ công tác bị quấy rầy, xin cứ phản ánh lại.”

Không biết một giọng nói nũng nịu từ đâu bay ra “Không thành vấn đề.”

“Tổng giám đốc Hà đừng khách khí.”

“Sao chúng ta lại thấy phiền được.”

“Đúng vậy đúng vậy... có gì cần giúp đỡ thì anh cứ nói...”

Ngôn Hâm càng cúi đầu thấp hơn, vô cùng bất lực đối với đám đồng nghiệp của mình.

Đây chính là đối tượng coi mắt của em họ nhà tôi đấy, mấy cô mơ ước cái gì chứ! Ngôn Hâm bắt đầu suy xét có cần thiết ngăn chặn chuyện này lại không.

Chờ đến khi các lãnh đạo rời đi, Ngôn Hâm vội vàng chạy về phía phòng trà, nghĩ thầm tới đâu hay tới đó, dù Hà Nhất Triển nghĩ gì, cô có trốn cũng không thoát, hà tất tự tìm phiền não?

Ngôn Hâm vừa uống nước vừa từ từ lấy lại bình tĩnh, nhưng một giọng nói đột nhiên vang lên khiến cô hoảng sợ, làm nước nóng sánh ra tay, “A!”

Một bàn tay to cầm lấy cốc nước nóng trong tay cô, kéo cô về phía vòi nước, chất giọng nam dễ nghe gần ngay bên tai, “Đứng đắn người ra đó làm gì, không cần thận gì cả!”

Ngôn Hâm nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh, thật khác với đêm đó, khó để biết được anh đang nghĩ gì. Hai người gần nhau đến mức có thể thấy được ảnh ngược của mình trong mắt người kia, cô ngỡ ngác không nói được lời nào.

“Tiểu ngu ngốc, mau hoàn hồn.” Anh gõ nhẹ lên đầu cô, thấy Ngôn Hâm nhú mày lườm lại, anh lại nhìn cô một lượt, “Gần đây thường xuyên tăng ca à?”

Ngôn Hâm rút tay lại, đóng vòi nước, cầm cốc nước ấm nhấp một ngụm mới đáp lại: “Vâng.”

“Sao không nghỉ ngơi cho tốt?” Anh đoạt lấy cốc nước của cô, lại kéo tay cô bắt đầu xả nước, “Xối nước thêm lúc nữa, đỏ hết lên rồi.”

“Không sao, không nóng lắm.” Ngôn Hâm không thoát được, không nghĩ tới anh lại giữ chặt như thế... Bàn tay to của anh hấp dẫn ánh mắt cô.

Bởi vì lâu rồi cô không ra ngoài nên làn da có hơi nhợt nhạt, khác với kiểu trắng hồng trời sinh của Từ An. Nơi bị anh nắm lấy hơi đỏ lên, đối lập với màu da ngăm đen của anh. Ngôn Hâm đột nhiên hơi nôn nóng.

“Xin lỗi vì khiến em bị thương.” Thấy tay cô bớt đỏ, Hà Nhất Triển mới thu tay về.

Ngôn Hâm thất thần nhìn chỗ anh vừa nắm lấy, ngượng ngùng nói: “Không sao.” Như sợ anh không tin, cô lại lắc đầu cường điệu: “Thật sự không sao, cảm ơn.” Dù có bị bỏng nặng hơn ...cũng không sao.

Nhận ra ánh mắt anh vẫn không dời đi, cô lo lắng, muốn đi... lại không biết nên mở miệng thế nào.

“Là tôi sai.” Hà Nhất Triển khôi phục vẻ bình đạm, anh trầm mặc hồi lâu mới nói tiếp: “Em vẫn chưa trả lời tôi.”

“Cái gì?”

“Sao không nghỉ ngơi cho tốt, không biết chăm sóc cho bản thân gì cả.”

Ngôn Hâm biết anh đang nói đến cái gì, cô xoa quầng thâm dưới mắt, dánh vẽ quần bách. Cô không nghĩ đến sẽ gặp anh vào lúc này, “Chỉ là bận quá thôi, không sao...”

Anh là lãnh đạo, cũng biết tầm quan trọng của hiệu suất công việc. Lần thứ hai rơi vào trầm mặc, cô sắp không chịu nổi nữa rồi, đang định rời đi thì anh lại nói: “Em đang trốn tôi?”

Ngôn Hâm mở to hai mắt, không rõ câu nói của anh có ý gì. Môi mím anh lại thể hiện sự không vui, đôi mắt đen trầm xuống nguy hiểm như đêm đó, tăng thêm vài phần áp lực.

Anh đứng yên ở đó, bàn tay cho vào túi quần một lát rồi lại rút ra vân vê cầm. Ngôn Hâm chỉ nhìn anh không nói lời nào, không biết nên nói như thế nào mới không chọc giận anh.

Nhưng cô thật sự rất sợ bị anh mắg, nhìn khí thế này xem, một nhân viên hành chính nho nhỏ như cô có chịu nổi không?

Hà Nhất Triển chỉ nhướn mày nhìn Ngôn Hâm, tiếp tục giữ im lặng như cô. Cuối cùng Ngôn Hâm đành phải nhỏ giọng nói: “Tôi không trốn anh...” Cô nghĩ một lát, lại nói tiếp: “Không phải anh rất bận sao, tôi không phiền anh nữa.”

Ngôn Hâm nỗ lực thể hiện sự chân thành của mình, nhưng bị anh nhìn đến mức gáy cô đổ đầy mồ hôi. Một lúc sau, anh nhẹ nhàng cười, “Em không phiền.”

Ngôn Hâm nhìn vào mắt anh, tưởng thế là xong. Cô đang định rời đi thì lại nghe anh nói: “Lần sau gặp lại, em không được trốn tôi nữa.”

Chiều hôm đó trong đầu Ngôn Hâm chỉ toàn là vẻ mặt nghiêm túc của Hà Nhất Triển. Cô bắt đầu nghĩ lại, biểu hiện của mình rõ ràng đến thế sao..... Thật sự là cô không trốn anh, chỉ là cô có phản ứng tránh né theo bản năng khi có uy hiếp thôi mà.

Anh đúng là kiểu người cường thế, cho dù nói chuyện với anh như được tắm mình trong gió xuân, nhưng giọng điệu kiên định cùng ánh mắt sắc bén đều có thể khiến người đứng đối diện không còn nghĩ gì được nữa.

Ngôn Hâm không nói với ai về Hà Nhất triển. Cô chỉ nghe Từ An An nói có mấy lần muốn mời anh tới nhà làm khách lần nữa, nhưng đều bị anh lấy lý do bận việc, uyển chuyển từ chối. Từ Phúc và Từ Tịch cũng chẳng vội, chỉ có mẹ là nôn nóng, hề có cơ hội là muốn cậu tìm Hà Nhất Triển. Từ An An nghe phát phiền, oán giận với cô vài câu: “Mẹ em đúng là già rồi, xem tích cực chưa kìa, chú ấy và mấy chị em cũng có thích đâu.”

“Các chị em không thích chú ấy à?”

“Không biết, nhìn không ra, chắc là cảm thấy... hơi lớn tuổi.” Nghĩ nghĩ, cô bé cảm thấy đây là lý do chính xác nhất.

Đúng vậy, với lịch sử xem mắt phong phú thì số người họ từng gặp không một ngàn cũng đến tám trăm, làm gì còn giống mấy cái chồi non mới ra ngoài xã hội?

“Không bằng chị thu phục chú ấy đi. Chú ấy nhiều tiền, đi theo chú ấy thì chị không cần làm việc nữa rồi.” Mấy ngày nay Ngôn Hâm đều bị Hà Nhất Triển quấy nhiễu tinh thần, nghe xong câu nói tùy ý của Từ An An, cô càng càng thấy phiền, xua xua tay, “Bây giờ đang thịnh hành ăn cỏ non, nói không chừng chú ấy thích những người còn ít tuổi hơn chị thì sao.”

Ai ngờ sau này không cẩn thận để chú già biết được, mặt anh lạnh tanh, khóe miệng thấp thoáng nụ cười dụ hoặc, ánh mắt cố ý lướt lên lướt xuống người cô, nói: “Anh đâu có thiếu đạo đức như thế, cỏ không non không già cũng đủ cho anh ăn no rồi.”

Một câu nói của anh khiến hai chân cô nhũn ra mất mấy ngày, đi đường cũng khó khăn. Nhưng chuyện này để nói sau.

3. Chương 3

Ngôn Hâm không tin nhất kiến chung tình, nhưng đáng vẻ ngọc thụ lâm phong, được ánh trăng vẩy lên người giống như “phiên phiên trọc thể giai công tử” của Hà Nhất Triển đêm đó, nói cô không rung rinh thì đúng là gát người. Giống như Từ An An nói, có nhiều tiền, đẹp trai, chân dài, đã thắng được bao nhiêu người rồi. Đừng nói đàn ông, đến phụ nữ cũng thích những người đáng đẹp. Nhiều tuổi thì có sao, ổn trọng thành thực, muốn đánh nhau cũng chẳng nhất thiết phải làm ầm lên.

“Phiên phiên trọc thể giai công tử” theo “Bình Nguyên Quân, Ngưu Khanh liệt truyện” trong Sử Ký, là để chỉ việc giữa thể gian ô trọc mà có bậc phong lưu thanh tao văn nhã, là giấc mộng trong lòng nữ nhi.

Sau lần đó Ngôn Hâm cũng gặp Hà Nhất Triển vài lần, nhưng vì bận quá nên cũng chỉ là nhìn thấy ở khoảng cách xa, chẳng nói được lời nào, khiến những lo âu trong lòng cô cũng lắng xuống.

Lệ Lệ nhìn chằm chằm Ngôn Hâm. Nhìn vẻ mặt của cô ấy, Ngôn Hâm nghi hoặc hỏi: “Sao?”

“Nếu không biết cậu chỉ có duy nhất hai điểm đến là nhà và công ty, mình còn tưởng cậu đi 419.”

“...Gần đây cậu lại đọc tiểu thuyết linh tinh gì thế?”

“Aiz, nói thật, cậu đi xem mắt đi, chị đây giới thiệu cho.”

“Có tiền nhưng xí trai thì sao?” Ngôn Hâm rất bắt mắt dĩ, bạn trai Lệ Lệ là dân IT, tuy hai người ở cùng một nhà nhưng lại chẳng gặp nhau được mấy lần. Bạn trai thì bận rộn, còn cô ấy lại tiêu dao rảnh rỗi, nên thường nói muốn giới thiệu đồng nghiệp cho Ngôn Hâm làm quen. Lần nào cô cũng kiên định nói một câu: Nhân phẩm phải tốt.

Ngôn Hâm tỏ vẻ từ trước đến nay mình thích những người tiêu sái thành thật.

“..... Làm bạn cũng được mà.” Nhìn vẻ mặt lấy lòng của Lê Lê, Ngôn Hâm lắc đầu, “Thôi đi, bây giờ mình thật sự rất sung sướng, trên giường cũng không thiếu gối ôm.”

Ngôn Hâm thật sự nghĩ như vậy, tuy có nhiều thời gian rảnh rỗi, nhưng cô thật sự không có hứng thú nói chuyện yêu đương. Không phải đàn ông thỉnh thoảng còn phải giao lưu với hai bàn tay của mình hay sao, cô vẫn hiểu rõ nhu cầu của mình lắm.

“Cậu như vậy là không được.” Tiểu thư Lê Lê đứng đăn giảng giải.

“Tớ chỉ biết là cậu vẫn chưa nộp bài, giám đốc sẽ không cho cậu đi gặp bạn trai đâu.”

Lê Lê rên lên đau khổ, hôm nay bạn trai sẽ đưa cô đi ăn đại tiệc, còn không liều mạng sẽ không kịp mất. Ngôn Hâm nhìn cảnh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, đột nhiên không muốn về nhà.

Hơn 7h tối, chợ đêm vô cùng náo nhiệt, Ngôn Hâm một tay cầm thịt nướng, một tay cầm trà sữa trân châu, cảm thấy cực kỳ vui sướng. Những người tới đây không phải người nhà thì cũng là tình nhân, cô chẳng muốn nhìn nên mua thêm mấy xiên thịt rồi chạy đến công viên gần đó ngồi ăn. Thời tiết ngày hè nóng như chảo lửa, cô ngồi bên ngoài rừng cây nghe tiếng lá cây sà sạt, hít sâu mùi bùn đất, thật là mát mẻ.

“Sao lại chỉ có mình em?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, đèn đường kéo dài một bóng người, khuôn mặt như ẩn như hiện giống như lần đầu tiên hai người gặp mặt. Ngôn Hâm hoảng hốt chờ anh đi đến trước mặt, nghĩ thầm, hình ảnh này thật thích hợp với anh, nếu không có mùi thịt nướng thì càng tốt...

“Không muốn về nhà.” Ngôn Hâm nuốt miếng thịt. Hôm nay anh cũng mặc vest, vẫn vẻ lạnh nhạt như mọi ngày. Cô nhìn mình, hôm nay cô mặc áo sơ mi phối cùng chân váy đen, lần này không chạy được nữa rồi.

“Anh ăn không?” Cô đưa một xiên cho anh, anh nhìn chằm chằm vài giây mới mỉm cười nhận lấy, cắn thử một miếng. “Hương vị không tồi.”

“Sao anh (em) lại ở chỗ này?” Hai người đồng thời lên tiếng, cô ngượng ngùng cúi đầu, “Anh vừa mới hỏi tôi mà.”

Cô nghe thấy anh cười khê, “Vừa rồi đi qua chợ đêm thấy có người rất giống em, cho nên tôi mới đi lòng vòng quanh đây.”

“Anh cuồng theo dõi à?” Cô bất mãn cắn môi, cảm giác ban đêm lạnh hơn một chút.

“Tôi chưa theo dõi phụ nữ bao giờ, nhưng thật sự thấy rất mới mẻ.” Anh thông dong tự tại nói, mắt sáng như mắt ưng, “Em ngồi một mình ở đây không an toàn, có nhiều người sẽ tốt hơn.”

“Không cần, tôi quen ở một mình rồi.” Nói xong cô mới phát hiện giọng điệu của mình hơi giống làm nũng, mặt nóng lên, quay đầu đi. Nghe cô nói như vậy, anh đưa tay sờ lên gáy cô, vuốt ve như muốn trấn an.

“Có thể tìm tôi, lần này em không tránh tôi nữa rồi.” Giờ phút này anh cười rất nhẹ nhàng, thậm chí có chút ngây ngô như trẻ con. Trong ánh sáng nhập nhèm, Ngôn Hâm chú ý tới lúm đồng tiền bên khóe miệng anh.

Hà Nhất Triển cứ nhìn Ngôn Hâm như vậy, nhìn đến mức cô chột dạ, không ngừng né tránh ánh mắt anh.

“Sao em không gọi điện thoại cho tôi?” Không biết từ khi nào, khoảng cách giữa hai người được rút ngắn lại, chỉ cách một ly trà sữa trân châu. Ngôn Hâm có thể ngửi được mùi hương nam tính trên người anh, nồng nàn, khiến người ta choáng váng.....

“Tôi...” Cô hoảng loạn cúi đầu, “Nào có chuyện phụ nữ chủ động gọi điện thoại cho đàn ông?”

“Ừ, đưa di động cho tôi.”

Anh ấn mấy cái rồi mới trả lại điện thoại cho cô, cười thật tươi, “Thế này thì sẽ không có lý do gì không tìm được người đi cùng rồi nhé.”

“...Anh không bận sao?” Theo như cô biết, chức vị của Hà Nhất Triển chính là tổng giám đốc.

“Bận, tôi bận theo đuổi em.”

Từng trận thiên lôi giáng xuống, Ngôn Hâm ù tai, theo trực giác cho rằng vừa rồi mình bị ảo giác.

“Sao? Chẳng lẽ em không phát hiện ra?” Hà Nhất Triển cúi thấp hơn, hơi thở của anh phả nhẹ vào mặt Ngôn Hâm. Cô ngơ ngác nghĩ, ông chú này... cứ phải nói trắng ra như thế sao?

“Anh... và em gái của em...”

“Không phải không thành sao? Hơn nữa,” Hà Nhất Triển nắm nhẹ cằm của Ngôn Hâm, “thích em thì sao còn cần người khác?” Đôi môi cô bỗng thấy ẩm áp, cảm giác nhẹ nhàng ấy khiến cô chẳng thể nào chống cự, hơi hé miệng để anh tiến công. Anh khẽ nâng cằm cô lên, đưa đầu lưỡi ẩm áp vào trong miệng cô, thông thả ung dung đốt lửa khắp nơi.

Đại não của Ngôn Hâm trống rỗng, lúc nhớ tới phải đẩy anh ra thì đã chẳng còn sức. Một tay anh kéo cô vào lòng mình, một tay cố định đầu cô, anh nhắm mắt say mê tàn sát bờ bãi trong miệng cô. Ngôn Hâm cảm thấy mắc cỡ vì đầu lưỡi không ngừng bị anh lôi kéo. Cô biết rõ phản kháng chỉ gia tăng ham muốn chinh phục của đàn ông, nhưng không phản kháng... không phải càng không ổn sao?

Ngôn Hâm kêu ô ô, tay không ngừng đánh vào bả vai anh, cho đến khi không khí trong lồng ngực sắp bị hút hết, anh mới chịu lui ra, nhẹ nhàng hôn lên má cô. Cảm giác khoe miệng ướt ướt, Ngôn Hâm choáng váng nghĩ, mặt cô bây giờ nhất định đỏ đến mức có thể nhỏ máu.

“..... Anh lưu manh.” Ngôn Hâm thở hổn hển lên án. Giờ phút này khoảng cách giữa hai người thật sự rất gần, ánh sáng ánh lên trong mắt anh giống như sao trời, cô nhìn đến ngây ngốc, miệng mở nửa ngày không khép lại được.

Ngay sau đó lại là một nụ hôn sâu nữa, lần này triển miên hơn nhiều, cảm giác anh càn quét từng khoảng trống trong miệng, vừa mút vừa cắn đầu lưỡi cô, khiến Ngôn Hâm phát ra càn nhiều âm thanh mắc cỡ.

Trời ơi... Còn đang ở công viên đây...

Khi bị Hà Nhất Triển nửa ôm nửa ép vào trong xe, Ngôn Hâm không dám ngẩng đầu nhìn anh. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lại bắt gặp bóng dáng anh tuần của anh phản chiếu trên đó. Đến khi anh hứng thú dạt dào mất đối mắt với cô, Ngôn Hâm mới ý thức được mình nhìn đã ngám anh đến ngây ngốc..... Ngôn Hâm chỉ cảm thấy nóng, toàn thân đều nóng.

“Có phải sưng lên rồi không?” Lúc dừng đèn đỏ, anh đưa tay vuốt ve cánh môi sưng đỏ của cô, vẻ mặt được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Cái gì?”

Anh hôn nhẹ lên môi cô một cái rồi lui lại ngay, Ngôn Hâm nháy mắt hiểu rõ ý anh. Cô bắt lấy tay anh, nỗ lực trấn định nói: “Tại ăn nhiều thịt quá.”

Anh cũng không nói lời nào, khuôn mặt anh tuần trưng ra vẻ dụ hoặc. Cả đêm nay bị anh nhìn như vậy, cô đã bắt đầu kháng cự được rồi. Cô vừa xoa gáy vừa thốt lên:

“Bị chó cắn.”

Hà Nhất Triển nhú mày, khoe miệng nhướn lên vẻ nguy hiểm, “À?”

Chiếc xe bấm còi thúc giục, anh cho xe chạy thật chậm, dọc đường đi không nói với cô câu nào.

Tới cửa nhà, Ngôn Hâm không dám nhìn thẳng vào anh, cời dây an toàn muốn xuống xe, “Cám ơn anh.”

Cửa xe cạch một tiếng, bị khóa lại. Cô kinh ngạc nhìn anh, hô hấp cứng lại. Giờ phút này anh quá nguy hiểm, anh anh... anh vuốt ve đôi môi mỏng gợi cảm của mình, ánh mắt mê say nhìn Ngôn Hâm.

Này, đây là ... sắc dụ sao?!

Cô nuốt nước miếng, nhìn anh vươn người tới, một tay đè cửa xe, một tay đỡ lưng ghế, trong mũi cô đều là mùi hương của anh. Dù kẻ sát lưng ghế nhưng cô vẫn cảm nhận được lồng ngực rắn chắc của anh.

“Anh cảm thấy không công bằng, nếu anh đã cắn em...” Anh khẽ cắn môi cô,

“Em cũng nên cắn lại anh mới đúng.”

“Em... Em không ngại...” Trời ơi! Anh có thể đừng dựa gần như thế được không!?

“Nhưng... anh để ý, thương nhân trọng nhất là chữ tín, vì quan hệ tốt đẹp trong tương lai của chúng ta, chuyện này là cần thiết.” Anh chà xát cánh môi cô, trạng thái nửa vờ như vậy làm Ngôn Hâm càng thêm hoảng hốt, hơn nữa nếu mở miệng..... sẽ chạm vào môi anh....

“Anh không chiếm tiện nghi của em... Thật đấy...”

Ánh sáng chợt lóe lên trong mắt Hà Nhất Triển, anh cúi xuống hôn cô, hôn đến mức đầu óc Ngôn Hâm u mê, không nói được gì nữa.

“Thật tốt quá, anh cũng nghĩ không phải chiếm tiện nghi.....”

4. Chương 4

“Tiểu Hâm, không đi à?” Lệ Lệ nhìn Ngôn Hâm vẫn co đầu rụt cổ ngồi trên ghế. Hành động vẫn bình thường, nhưng sao mấy ngày nay sắc mặt Ngôn Hâm lại biến thành màu đen, thỉnh thoảng còn lấm bầm?

“Lát nữa mình đi...” Vẫy tay tạm biệt, Ngôn Hâm thở dài đi đến phòng trà nước, chậm chạp nghĩ, cái ngày gì thế này?

Cô chỉ nghĩ đêm đó là một giấc mộng, ai ngờ sáng sớm hôm sau mới đến cửa công ty đã nhìn thấy một con bảo mã đen sành điệu (BMW) đỗ một bên, bên cạnh là một đại soái ca tay kẹp điều thuốc, không phải chú ấy thì là ai?

Ngôn Hâm cúi đầu nhanh chóng đi vòng qua cây cột, ai ngờ lại nhìn thấy một đôi giày da chói mắt trên nền đá cẩm thạch. Cô ngẩng mặt lên nhìn, Hà Nhất Triển đang lạnh nhạt nhìn cô. Để tránh ánh mắt đánh giá xung quanh, cô lập tức bước ra ngoài, vô tình đụng trúng mấy người đàn ông mặc tây trang phẩy phiu đang tán gẫu nhiệt tình. Nhìn thấy Ngôn Hâm, và người đàn ông phía sau....., họ vội vàng quàng lại một câu “Chào buổi sáng” rồi chạy vội vào công ty.

Sáng sớm đã bị tổng giám đốc gọi vào phòng làm việc riêng, làm việc mấy năm cũng không có được vận may như thế. Mọi người cùng rơi lệ.

Không biết Ngôn Hâm đang nghĩ cái gì, đầu cúi thấp đến mức Hà Nhất Triển chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh che gần hết khuôn mặt cô, không thấy rõ biểu tình. Hà Nhất Triển đưa tay lên tai, vì động tác này của anh mà Ngôn Hâm lui lại một bước dài.

Anh nheo mắt lại, nói thật nhẹ nhàng, cố làm cho giọng mình thật ôn hòa: “Chào buổi sáng, Tiểu Hâm.”

“Chào buổi sáng.” Cô đáp khẽ, vừa ngẩng đầu lên lại cúi xuống luôn.

“Không muốn gặp anh sao?”

“..... Không.”

“Tiểu lừa đảo.” Hà Nhất Triển dập tắt điều thuốc, cưỡng ép nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào anh. Ánh mắt anh rất nghiêm túc: “Anh nói được thì làm được, em đừng nghĩ lừa dối cho qua.”

Không thoát được khỏi tay anh, mắt cô lấp lánh ánh nước. Hà Nhất Triển mềm lòng, thả lỏng tay. Cằm Ngôn Hâm được buông lỏng, hiện lên vết hồng hồng, trông càng đáng yêu.

“Xin lỗi, Tiểu Hâm...” Không ngờ tiểu nha đầu này lại yếu ớt như thế, sau này anh cẩn thận hơn mới được, Hà Nhất Triển nhíu mày nghĩ vậy.

“Hà tổng, anh thích tôi à?” Giọng nói của Ngôn Hâm nhẹ nhàng nhưng rất kiên định. Biểu tình hiện tại thoát nhìn nhu nhược, nhưng ánh sáng chợt lóe lên trong mắt khiến khuôn mặt có thể coi là thanh tú của cô đột nhiên có vẻ diễm lệ động lòng người. Cảm giác mềm mại còn lưu lại trên đầu ngón tay lan vào trong tim anh.

“Em có thể gọi tên anh.” Hà tổng? Nghiêm khắc mà nói cô không được coi là cấp dưới của anh.

“Anh cảm thấy biểu hiện của anh tối hôm qua rất rõ ràng.” Sau hai nụ hôn kia, anh đã nghĩ suốt một buổi tối, hiện tại nhìn thấy cô, quả nhiên chỉ thấy hai chữ “dụ hoặc”.

“Tôi cần suy nghĩ.”

Sắc mặt Hà Nhất Triển không thay đổi, nhưng ánh mắt lại nặng nề không rõ cảm xúc.

Ngôn Hâm lấy hết can đảm nhắc lại lần nữa: “Dù sao anh cũng phải cho tôi một chút... thời gian suy nghĩ chứ, ngay từ đầu chúng ta ... không thích hợp. Anh có nghĩ đến lập trường của tôi không?”

Ngôn Hâm vốn là người sống chậm, nếu hôm nay Hà Nhất Triển không nói thì mười ngày, nửa tháng cô cũng sẽ không nghĩ đến chuyện này. Nhưng tốc độ của Hà Nhất Triển nhanh gấp mười lần, cứ như tốc độ của sóng siêu âm, xác lập quan hệ của cả hai? Cô mất ngủ cả đêm đắm chìm trong nụ hôn triền miên ướt át kia nên không theo kịp tốc độ của anh.

“Hơn nữa, hiện tại chúng ta làm cùng công ty, nếu nửa năm sau vẫn có tình cảm thì yêu đương. Tôi không muốn khoe khoang, công tư phải phân minh, anh có đồng ý không?” Cách nói ba phải cái nào cũng được này cực kỳ ái muội, vừa giống như hứa hẹn vừa giống như không có gì. Đầu óc Hà Nhất Triển nhanh chóng vận hành, trong khoảng thời gian ngắn không nói gì.

“Cứ thế đi, tôi đi làm đây.” Đợi mười lăm giây, thấy anh vẫn không phản ứng, Ngôn Hâm vội vàng dao sắc chặt dây dưa ra kết luận. Hà Nhất Triển nhanh chóng bước lại gần, làm Ngôn Hâm sợ tới mức vội vàng lui về sau mấy bước, áp lưng vào tường.

Cô không phát hiện mình đã hoàn toàn nằm trong phạm vi kiểm soát của anh.

“Em muốn khảo sát năng lực của anh, nếu nửa năm sau vẫn còn tình cảm, chờ anh về tổng bộ, em tự nhiên sẽ trở thành bạn gái của anh, đúng không?” Đây là những điều anh mới tổng kết được từ lời nói của tiểu nha đầu. Cô không muốn khoe khoang, được! Muốn khảo sát năng lực, được! Nhưng thời gian nửa năm thì quá dài, anh về tổng bộ để lại cô một mình ở chỗ này, không được!

“Nửa năm quá dài. Anh nói rồi, buổi tối không có việc gì thì cùng nhau ăn cơm, hai bên tìm hiểu nhau. Em xem anh lớn hơn em nhiều tuổi như thế, không phối hợp được cũng không có thời gian ở bên em, nhưng nếu em có yêu cầu gì, anh nhất định làm được.”

Hai người hiện tại... đang nói chuyện giống như người theo đuổi và người được theo đuổi bình thường sao? Sao cứ có cảm giác là cô vô cớ gây rối? Ngôn Hâm bị Hà Nhất Triển xoay vòng đến choáng váng, cô lập tức nói tiếp: “Tôi vẫn chưa đồng ý làm bạn gái anh!”

Đây là trọng điểm! Chú à, đây mới là trọng điểm đó!?

“Nhưng em đã đặt anh vào vòng khảo hạch, chúng ta cứ kết giao theo trình tự bình thường đi.” Hai hàng lông mày của anh đã nhíu lại thật chặt.

“.....” Anh nói không sai, nhưng, nhưng..... “Tôi đồng ý với cách nói của anh, nhưng sau này hy vọng có thể giống như hôm nay, chúng ta cùng thảo luận, tôi không thích hành vi của anh hôm nay.” Cô nói rất đúng đắn, hàng mày cong cong cũng học anh nhíu lại thật chặt. Hà Nhất Triển nhìn bộ dạng cô, khẽ cười.

“Được, tối nay anh sẽ đón em đi ăn cơm.”

Tuy vẫn không hài lòng với kết quả này cho lắm, nhưng đành phải tạm chấp nhận, Ngôn Hâm gật gật đầu, bồi thêm một câu: “Không công khai được không? Còn có,” khuôn mặt của cô hơi đỏ lên, “anh có thể chờ ở ngã tư phía trước không?”

Hà Nhất Triển dễ dàng đồng ý, Ngôn Hâm nhẹ nhàng thở ra. Lúc muốn đi, cô mới phát hiện tình huống quần bách của mình, nhưng anh đã hành động trước.

“Sau này không được trốn anh nữa.” Hà Nhất Triển nhanh chóng hôn lên trán cô một cái, chờ cô đỏ mặt gật đầu, anh mới nghiêng người cho rời đi.

Tiểu nha đầu này rất hay thẹn thùng nha. Anh cười nhẹ.

Giờ phút này trong cơ thể Ngôn Hâm đang rục rịch vô số tế bào phản nghịch, lá gan cũng lớn hơn một chút, nghĩ cách làm thế nào mới thoát khỏi bữa tối hẹn hò hôm nay. Nhưng vừa quay người lại, đối tượng hẹn hò đã đang nhìn cô.

“..... Anh dọa em.” Ngôn Hâm nghĩ thầm, cô thật sự rất muốn về nhà, nhưng ông trời chẳng chịu giúp cô gì cả. Lá gan vừa mới to hơn được một tí đã thu nhỏ lại ngay lập tức.

“Đang nghĩ cái gì?” Mỗi lần nha đầu này xuất thần là vẻ mặt lại ngốc nghếch, khiến người ta không thể nhìn thấu.

“Nghĩ đến anh.” Ngôn Hâm chẳng nghĩ gì đã buột miệng thốt ra, nói xong mới đỏ mặt, tuy rằng đây là sự thật.....

Tâm tình Hà Nhất Triển đột nhiên rất tốt. Anh đưa ta vén tóc cô ra sau tai, xúc cảm mềm mại khiến anh thích đến nỗi không muốn buông tay. Anh phải do dự mất mấy giây mới chịu buông ra, mỉm cười với cô: “Đi thôi.”

Ngôn Hâm đi cùng anh bằng thang máy chuyên dụng đến bãi đỗ xe, mắt cô thỉnh thoảng lại liếc về phía camera, tất nhiên Hà Nhất Triển biết cô đang nghĩ gì. “Lúc này mọi người đều đi ăn cơm, hơn nữa đứng ngoài sẽ không thấy gì trong xe.”

Trong lòng cô an tâm hơn một chút, rồi lại không khỏi nghĩ thầm: Bọn họ cũng không phải kiểu yêu đương vụng trộm, anh nói gì kỳ quặc vậy.

Đã ngồi xe anh liên tục hai ngày mà vẫn không quen lắm, nhưng sở trường của Ngôn Hâm chính là bình tĩnh. Cô bình tĩnh thắt dây an toàn, mắt theo dõi tình hình giao thông phía trước, cho dù mùi hương của người đàn ông bên cạnh có tính công kích rất mãnh liệt .....

Mùi hương trên người anh rất thơm, không giống mùi nước hoa mà các đồng nghiệp nam trong công ty hay dùng. Hương thơm trên người anh là hỗn hợp của mùi dầu gội thoải mái thanh tân và mùi hương từ chính cơ thể anh..... Ngôn Hâm mơ hồ nghĩ vậy.

“Tối rồi.”

Ngôn Hâm quay đầu nhìn nhà hàng Nhật Bản theo phong cách cổ điển ở con đường đối diện, cô không nói gì định xuống xe, nhưng Hà Nhất Triển đè bàn tay đang định cởi dây an toàn của cô lại, mùi hương mà cô tưởng tượng nãy giờ bay vào trong mũi miệng cô, anh nói: “Anh giúp em, được không?” Anh đặt tay lên chốt an toàn, tách một tiếng, dây an toàn mở ra.

“Anh... muốn giúp em?” Sắc mặt cô vẫn không thay đổi, nhưng thân hình cứng đờ dính sát vào lưng ghế.

Bàn tay thô to của anh xoa nhẹ mu bàn tay cô.

“Sau này cứ để anh làm, được chứ?”

Khi được anh ôm vai đi vào nhà hàng Nhật Bản, Ngôn Hâm hoài nghi, có phải cô lại bị chiếm tiện nghi không?

5. Chương 5

“Tiểu Hâm, bọn mình đi đây ” Lệ Lệ trưng ra biểu tình oán niệm nói tạm biệt Ngôn Hâm. Tuy rất ngại khi lại từ chối lời mời ăn tối với mọi người nhưng Ngôn Hâm cũng chỉ biết làm lơ đi về hướng khác.

Qua hai giao lộ, một chiếc BMW màu đen quen thuộc ngừng ở bên đường, Ngôn Hâm chạy nhanh tới mở cửa lên xe.

“Đừng vội, anh cũng chẳng chạy mất được.” Hà Nhất Triển lau mồ hôi trên trán Ngôn Hâm, mỉm cười nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô.

Cô làm bộ không nghe thấy anh nói gì, chờ anh thắt dây an toàn. Xe đi qua hai giao lộ, cô mới hỏi anh: “Ăn gì?”

“Đến chợ đêm được không?”

Ngôn Hàm liếc nhìn anh, lắc đầu, nhúu mày suy nghĩ một chút mới nói:

“Ăn lẩu đi.”

Một tình anh mặc vest ngồi ăn lẩu nghe khá hơn nhiều so với dạo chợ đêm, cô thật sự không thể nhìn được cảnh anh an nhàn tự tại đứng trước quán nướng mua thịt xiên được.

Tự nhiên cô cảm thấy hơi ngại, người đàn ông tốt như vậy đã nhiều ngày đón đưa cô đúng giờ. Anh cũng không thêm để ý chút tâm tư sợ bị người khác phát hiện hai người thường xuyên gặp nhau của cô. Nhìn dáng vẻ anh ngồi trong xe chờ đợi lại khiến chú nai con trong lòng cô chạy loạn, so với cô thì ông chú này bình tĩnh hơn rất nhiều..... Nếu bàn về kinh nghiệm yêu đương, cô khẳng định mình thua chắc, không thể trách cô hoài nghi anh đang chơi đùa hay đang nghiêm túc được.

Ông chú này... nghiêm túc thật sao?

Ngôn Hàm lắc đầu, nghĩ quá nhiều chỉ khiến mình thêm loạn. Nếu khó khăn lắm mới nở được một đóa hoa đào thì cứ chăm sóc tốt là được, nghĩ lắm thế là gì?

“Có chuyện gì vậy? Công việc không thuận lợi sao?” Nhìn cô lắc đầu rồi lại nhúu mày, Hà Nhất Triển nói: “Không thoải mái thì nghỉ ngơi một ngày, phải chăm sóc tốt cho mình.” Anh vừa nói xong lại cảm thấy không đúng, bèn bồi thêm một câu: “Anh sẽ chăm sóc cho em.”

“Anh thật dài dòng.” Ngôn Hàm không thích người khác quản quá nhiều, cho dù có là một ông chú siêu cấp đẹp trai. Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nói: “Công việc vẫn bình thường, cường độ làm việc của anh lớn hơn em, người phải chú ý là anh mới đúng.”

“Được, nghe em.” Hà Nhất Triển mỉm cười nắm tay cô xoa nhẹ, vì được cô quan tâm mà những mệt mỏi trong công việc đã tiêu tan không ít.

Ngôn Hàm cũng không phản kháng, mặt mũi đỏ hồng nhưng vẫn mặc cho anh nắm tay. Đến khi cách nhà hàng một trăm mét, cô mới vụng trộm lật tay lại... để hai bàn tay đan vào nhau.

Hà Nhất Triển nhìn biểu tình vừa thẹn thùng vừa giảo hoạt của cô, ánh mắt anh ánh lên sự ấm áp, hòa cùng bóng đêm hóa thành một con sông, chảy vào trái tim nhỏ bé của Ngôn Hàm.

Hà Nhất Triển rất ít khi ăn lẩu... ăn cơm mà dùng đũa thìa cũng không quen, vì anh chịu ảnh hưởng sâu sắc của nền giáo dục phương Tây Phương. Mấy lần đầu hai người hẹn hò đều do Hà Nhất Triển quyết định, đến nhà hàng cao cấp, thực đơn đều là tiếng Anh. Anh mở miệng gọi đồ với cách phát âm chuẩn như người bản ngữ khiến đôi mắt to linh động của Ngôn Hàm lập tức sáng lấp lánh. Mỗi lần như thế anh hận không thể mỗi ngày đều đi ăn hàng. Nhìn dáng vẻ uống thoải mái của tiểu nha đầu, anh vẫn thấy cô thật dễ thương!

Lâu dần anh cũng bắt đầu thay đổi thói quen của chính mình, tủ quần áo trước đây chỉ có hai màu đen và xám thì bây giờ thỉnh thoảng có thêm một chiếc áo thun. Có một lần anh không đeo caravat, cởi mấy cái nút áo sơ mi, mà đã khiến Ngôn Hàm ngẩn nhìn một hồi lâu, dáng vẻ ngốc nghếch của cô làm anh cứ muốn hôn mãi.

Anh cảm thấy mình trẻ ra vài tuổi, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều, phong thái càng ngày càng tuấn lãng.

Hà Nhất Triển rất vừa lòng với dáng vẻ của mình lúc này, nhưng đương nhiên là anh sẽ không thể hiện sự đắc ý rõ mồn một giống như mấy cậu trai mới mười bảy mười tám tuổi.

Nhìn tiểu nha đầu chỉ vui đầu ăn uống, Hà Nhất Triển lại gấp thêm mấy miếng thịt đặt vào trong bát cô, “Em cũng đâu phải thỏ, ăn thịt đi.”

Người hiện đại từ trước đến nay không thịt không vui, tuy Ngôn Hàm không phải người theo chủ nghĩa ăn chay, còn là kiểu không có đồ ăn không vui. Nhưng trong nôi vẫn còn đủ các loại rau dưa, cộng thêm mấy miếng thịt trong bát vẫn còn chưa ăn hết, thấy Hà Nhất Triển gấp thêm mấy miếng nữa, cô đành nhỏ giọng nói: “Nhiều quá rồi..... Anh đừng gấp nữa.”

“Ăn hết chỗ đó đi.” Từ khi ở bên nhau, anh cảm thấy Ngôn Hâm cũng giống như những cô gái bình thường khác, thích giảm béo, nhìn thấy món ăn yêu thích thì hai mắt sáng lên, ăn xong rồi lại hối hận, bắt đầu gò ép. Đồ không cần thì lại ăn nhiều, đồ nên ăn thì ăn ít, anh cũng chỉ biết mắt nhắm mắt mở cho qua.

Ăn vài miếng thì không chịu nổi nữa, cô gấp một miếng thịt đưa đến miệng anh, “A ”

“Anh đã ăn rất nhiều rồi.” Chín phần thịt đều do anh giải quyết.

“Ăn đi, ăn đi mà ”

Hà Nhất Triển nhìn dáng vẻ chu môi, nhún vai nũng nịu của cô mà sống lưng tê rần. Anh há mồm cắn miếng thịt, thấy cô cười hài lòng, anh nghĩ thầm nha đầu này có biết mình đáng yêu đến mức nào không.....

Hai người thân thiết nói cười suốt chặng đường về nhà. Anh cẩn thận lắng nghe cô kể gần đây xem phim điện ảnh nào, thỉnh thoảng cô còn hươ tay múa chân làm động tác minh họa, cũng không kháng cự việc tiếp xúc tay chân với anh nữa. Rõ ràng Ngôn Hâm đã quên khi có anh làm bạn.

Lúc trước đúng là anh dọa cô sợ rồi, tuy ra vẻ bình tĩnh, nhưng trong mắt cô lại có sự đề phòng, anh đành phải gia tăng cơ hội ở chung để hóa giải sự phòng bị, khiến cô dần thả lỏng. Đôi mắt sáng kia cho anh ấn tượng sâu nhất, thể hiện tình cảm rất sống động, giống như hiện tại. Nhìn bóng mình trong mắt cô, những đề nén cả một đêm trong lòng anh ngo ngoe rục rịch, anh đè cô vào chỗ ngồi, từ trên cao nhìn xuống.

“Ôm lấy cổ anh, Tiểu Hâm.” Giọng nói mỉa mai của anh vang vọng trong xe.

“Anh...” Người đàn ông sẵn sàng ôn hòa đột nhiên biến thành đại sắc lang. Mỗi đêm đưa cô về nhà, anh đều ... luôn muốn tàn sát bữa bãi một phen mới bằng lòng cho cô xuống xe.

Hà Nhất Triển bắt lấy hai cổ tay cô đưa cao lên đỉnh đầu. Ngôn Hâm vội vàng nói: “Em... Anh... Ngồi!”

Anh tiến quân thần tốc, ném hương vị mà anh nhớ mong cả đêm. Trong miệng hai người là hương vị của nhau, khiến Ngôn Hâm có cảm giác thân mật khó tả. Cô vươn đầu lưỡi nhỏ mềm mại đáp lại, lập tức nhận được phản ứng kịch liệt của anh.

Nhìn trong mắt của Ngôn Hâm không chỉ có thẹn thùng mà còn tò mò, đầu lưỡi nhỏ cũng trức trắc đáp lại, khiến nụ hôn của anh càng sâu hơn, bàn tay nóng rực như có như không vuốt ve thân thể cô. Cả người anh gần như đè lên người cô, chờ đến khi Ngôn Hâm phản ứng lại, chỉ còn một tiếng ưm tràn ra khỏi miệng.

“Tiểu Hâm... lần sau... đừng cự tuyệt anh...” Hà Nhất Triển vừa cắn vừa liếm dọc theo khoe miệng đến mặt cô, lướt qua tai, ngậm lấy vành tai nhỏ xinh của cô. Tay anh xoa nắn hai bầu ngực mềm mại của cô mạnh hơn. Hạ thân cứng rắn chống lên cái bụng nhỏ của cô. Dục vọng ngày càng dâng cao.

“Đừng... Đừng như vậy...” Ngôn Hâm vừa đẩy vừa kéo. Cô không chịu nổi khi anh cứ tác quái bên tai mình như vậy. Da thịt ở đó mềm hơn những chỗ khác, bị anh ngậm lấy như vậy, thật là khó tả... Giọng cô không còn giống như bình thường được nữa.

“Đừng nhúc nhích... để anh dựa vào một chút... là được...” Không biết Hà Nhất Triển đang trấn an cô hay trấn an chính mình. Anh hôn dọc từ tai cô xuống đến cổ, hít thật sâu hương vị trên người cô, mùi hương ấy nhẹ nhàng thoang thoảng. Anh gầm nhẹ một tiếng như dã thú.

“Có người... Có người!” Xe của họ đang dừng trước cửa nhà cô, tuy tiểu khu này ban đêm không có nhiều người đi tản bộ lắm, chỉ có vài tốp năm tốp ba, nhưng cũng khiến cô lập tức tỉnh táo. Chẳng màng dục vọng đang chống trên bụng mình, cô vịn vịn kịch liệt, đẩy anh lui ra.

Lưu luyến vuốt ve bầu ngực mềm của cô lần nữa, anh mới không tình nguyện đứng dậy. Hôm nay Ngôn Hâm mặc một cái váy liền in hoa, vạt váy đã xốc lên đến đùi, mơ hồ nhìn thấy quần tất bao lấy cái quần lót nhỏ... Hà Nhất Triển nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng các số liệu thống kê trong cuộc họp hôm nay, cố gắng quên đi cảnh đẹp vừa rồi.

Ngôn Hâm sửa sang lại váy áo, hít sâu mấy hơi, nhìn anh khó chịu dựa vào cửa sổ. Cô mở to mắt nhìn ra ngoài... không nhìn được gì... quá mờ..., nhưng mà... cô cảm thấy mình thật không ngoan!

“Anh... có thể đừng lần nào cũng ở trong xe không...”

Đôi mắt tinh anh của anh nhìn thẳng vào cô, trong đêm tối có hơi đáng sợ.

“Em không có ý đó... Ý em là...” Cô cắn môi, mặt đỏ hồng như sắp nhỏ máu, “sẽ bị người ngoài nhìn thấy...” Xe chần gì đó... Cô vẫn chưa chấp nhận được.....

“Anh biết.” Hà Nhất Triển xoa nhẹ mặt cô, cười khê: “Lần sau không ăn thịt trong xe nữa, đổi địa điểm khác được chứ?”

“Anh mới thích ăn thịt! Cả nhà anh đều thích ăn thịt!” Ngôn Hâm vừa xấu hổ vừa giận dữ kêu to, đại thúc đúng là vô sỉ không có giới hạn!

“Ừ, anh thích ăn.” Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, ý cười dạt dào.

Ngôn Hâm quyết định cô mà còn trả lời hay giải thích bất cứ chuyện gì với anh nữa thì tên cô sẽ viết ngược lại!

6. Chương 6

Ngôn Hâm nghĩ không thể bị chiếm tiện nghi mãi thế này được. Cứ cái đà này, anh sẽ càng được nước làm tới, vừa gặm vừa cắn để lại đầy dấu hôn trên vai cô, hai ba ngày sau sẽ biến thành những vết xanh xanh tím tím, cô xoa thế nào cũng không tiêu hết được, còn để lại dấu vết trên da nữa chứ.

Khi cô kháng nghị, Hà Nhất Triển lại chỉ cười, đặt những nụ hôn nhỏ vun lên cổ cô. Hơi thở nóng bỏng của anh chui vào trong tai cô, “Tại da em mềm quá.” Làn da cô mỏng đến mức nhìn thấy cả mạch máu, anh cũng đã cố gắng khống chế, nhưng chỉ cần chạm vào, cần nhẹ một cái, trên thân thể trắng nõn của cô sẽ hiện đầy dấu vết của anh. Cảm giác đạt được thành tựu to lớn và dự vọng chiếm hữu đều được thỏa mãn, anh thật sự yêu chết làn da non mịn này của cô.

Hà Nhất Triển ngồi ở chức vị quan trọng nhiều năm, tự nhiên có khí thế không giận tự uy, có khả năng khiến người khác tự động nghe lệnh. Tuy anh rất dịu dàng sẵn sàng, nhưng khi đối mặt với khí thế sắc bén ấy, Ngôn Hâm vẫn không dám mở miệng. Riêng khí thế đã thua xa như vậy, đành phải chờ đến khi tâm tình anh vui vẻ, thoải mái, mới có thể nghe vào những lời cô nói. Đối với Hà Nhất Triển, anh đã làm được những yêu cầu cơ bản của Ngôn Hâm cũng đồng ý với ý kiến của cô, cho nên anh dành một chút phúc lợi cho mình cũng không quá đáng.

Ngôn Hâm vô cùng đau đầu khi mình không thể kháng cự nam sắc, lần đầu tiên kết giao một người bạn trai xử sự bá đạo quyết đoán, cũng không phải là không có điểm tốt, nhưng cô đã bị anh dắt mũi không ít lần, chuyện gì cũng do anh quyết định. Hôm nay cô bị anh vừa lừa vừa gạt đưa tới công ty, nói là anh vội quá nên chưa ăn, muốn cô tới giám sát.

Cô ngồi trên bộ sofa sang trọng trước bàn làm việc của anh, thoáng nhìn ra bên ngoài, có một thư kí nam và hai trợ lý nữ, giám sát công việc nào cũng không tới phiên cô.

Hơn nữa, khi cô trắng trợn táo bạo xuất hiện bên anh như vậy, tuy biểu tình của ba người kia vẫn bình tĩnh nhưng hành động thì ngược lại. Thư kí Tiểu Lâm vẫn làm việc như bình thường, còn hai nữ trợ lý kia thì nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. Cô bất an ngồi trên sofa, trên đầu gối đặt một quyển tạp chí thời trang nhưng chưa xem được trang nào.

Hà Nhất Triển ngồi sau bàn làm việc nhìn rõ từng nhất cử nhất động của cô. Thực ra, cả buổi sáng nay anh cũng chẳng tập trung xem nổi bản hợp đồng ba ngàn vạn vì bị cô gái nhỏ trước mắt làm phân tâm. Văn phòng của anh lấy ánh sáng cực tốt, ánh mặt trời hắt vào trong phòng, dừng trên làn da nõn nà của cô, giống như mạ một quãng sáng thiên sứ xung quanh cô vậy. Hôm nay cô lại mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt mà anh thích, khiến anh phải tự cản mình hàng trăm lần không được đi qua đó.

Sắp đến giờ ăn trưa, Ngôn Hâm đứng lên hỏi Hà Nhất Triển vẫn đang chăm chú xem hợp đồng: “Cơm trưa ăn cái gì?”

“Anh bảo Tiểu Lâm đưa thực đơn cho em.” Nói rồi anh định ấn điện thoại gọi thư kí Tiểu Lâm vào. Ngôn Hâm đi đến cạnh cửa, nói: “Để em gọi cho, anh cứ làm đi.”

Cửa vừa mở ra, Tiểu Lâm lập tức đứng lên ôn hòa nói: “Ngôn tiểu thư.”

Nhìn qua Tiểu Lâm cũng không nhiều tuổi hơn Ngôn Hâm là bao, diện mạo thanh tú ôn hòa chứ không phải kiểu xuất sắc, khí chất vẫn nhã có vài phần phong phạm học giả, không giống kiểu thương nhân khôn khéo sắc bén. Cũng bởi vậy, mà khi ở cạnh anh ta có cảm giác thoải mái dễ chịu như được tắm mình trong gió xuân.

Con người vốn dĩ cũng là động vật, chỉ phản ứng khi có chuyện xảy ra. Tuy mới nhìn thấy Tiểu Lâm từ xa xa vài lần, hôm nay lại là lần đầu tiên nói chuyện, nhưng cô lại không sợ, chỉ vì Tiểu Lâm không khiến cô cảm thấy bị uy hiếp và nguy hiểm. Vì thế cô nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều, hoàn toàn không có đáng về cô vợ nhỏ như khi ở trước mặt Hà Nhất Triển.

“Bình thường Hà tổng thích ăn gì?”

“Từ trước đến nay Hà tổng không kén ăn, chúng tôi ăn cái gì thì anh ấy ăn cái đó. Nếu Ngôn tiểu thư thích món gì thì cứ nói.” Tiểu Lâm lấy ra một quyển thực đơn thật dày, bên trong dán đầy hình ảnh các món ăn. Cô lật vài tờ, thấy đều là những món mà Hà Nhất Triển từng đưa cô đi ăn.

“Trân Thiện phường?” Cô ngẩng đầu nhìn Tiểu Lâm, nhớ rõ Hà Nhất Triển rất thích đồ ăn của nhà hàng này.

“Vâng, Ngôn tiểu thư còn cần gì nữa không?” Tiểu Lâm suy nghĩ một chút, “Gần đây có một cửa hàng nước trái cây mới khai trương, được quảng cáo khá rầm rộ, tôi có thể đi mua.”

“Là cửa hàng nước trái cây sơn màu xanh lam đúng không?” Hai mắt Ngôn Hâm sáng lên. Gần đây lúc đi làm cô hay đi qua đó, rất muốn uống thử, nhưng Hà Nhất Triển không thích cô uống mấy thứ đó đó. Bữa tối cũng bị anh ép ăn đến no nên cũng không có cơ hội. Cửa hàng đó đã mở một thời gian nhưng cô vẫn chưa có cơ hội thử một lần.

“Bọn họ có ship đến tận nơi, Ngôn tiểu thư muốn uống loại nào có thể báo lại cho tôi biết.” Tiểu Lâm mỉm cười, giở đến trang thực đơn của cửa hàng kia. Ngôn Hâm vui vẻ xem xét.

“Một bữa cơm thôi mà quyết định lâu thế sao?” Một giọng nói lạnh băng từ phía sau truyền đến, hai người ngẩng đầu lên nhìn, thấy Hà Nhất Triển đang đứng ở cửa lạnh nhạt nhìn họ. Tiểu Lâm đã đi theo anh nhiều năm, tất nhiên biết đây là điềm báo ông chủ đang khó chịu. Anh ta còn kịp chưa mở miệng, Hà Nhất Triển lại nói: “Kế hoạch ngày hôm qua đã làm xong chưa? Hôm nay trước khi tan tầm nộp cho tôi.”

Sắc mặt hai cô trợ lí đại biến, rõ ràng hôm qua mới họp xong, còn cách đề án tận ba tháng. Thế mà bây giờ sắp lại báo nộp kế hoạch trước khi tan tầm, còn có sáu tiếng đồng hồ thôi, ánh mắt họ chỉ có thể nhìn dán chặt vào màn hình máy tính. Tâm tình vừa rồi xem kịch vui trong giây lát đã biến thành hoảng sợ.

Tiểu Lâm sao có thể không biết mình dẫm vào địa lôi của ông chủ, đành tươi cười cứng đờ trở lại chỗ ngồi. Ngôn Hâm cũng biết tình hình không đúng, nhưng cũng không nghĩ nhiều, bước tới gần Tiểu Lâm, cách một cái bàn nói với anh ta: “Mọi người cứ làm việc đi, tôi tự gọi điện đặt cũng được.”

Khí tràng lạnh lùng, mạnh mẽ của người nào đó như cuốn lấy từng người. Tuy Ngôn Hâm có chút thấp thỏm, nhưng vẫn ra vẻ không biết gì, cầm lấy điện thoại gọi món ăn, thậm chí còn quay đầu hỏi Hà Nhất Triển đang xanh lét mặt mày: “Anh muốn uống nước trái cây không?”

Hà Nhất Triển không nói một câu trở lại văn phòng, Ngôn Hâm thông thả ung dung đặt món xong mới trở lại văn phòng, vừa đóng cửa lại, đã thấy anh đang lạnh lùng nhìn mình. Ngôn Hâm tức khắc không lo lắng gì nữa, ưu nhã ngồi trên sofa, cầm lấy quyển tạp chí xem cực kỳ nghiêm túc.

“Lại đây.” Hà Nhất Triển đợi một lát vẫn không thấy cô tới lấy lòng, liền lạnh giọng ra lệnh.

Ngôn Hâm nâng mắt lên nhìn anh, kiêu ngạo nói: “Em không qua.”

“Lại đây.” Ngữ khí của anh không còn đủ kiên nhẫn, sắc mặt đã có dấu hiệu khó chịu.

“Không, muốn.” Ngôn Hâm cũng không biết mình lấy dũng khí từ đâu nữa, nhưng chắc chắn không phải do cô gây sự, nên lá gan cũng lớn hơn. Ai ngờ Hà Nhất Triển đẩy ghế ra, sải bước dài, đưa tay đề cô lên ghế sofa, hung hăng lườm cô.

Ngôn Hâm mắt đối mắt với anh một lát thì không chịu nổi nữa, đành phải rầu rĩ làm nũng: “Anh tránh ra, ép em nặng chết đi được.”

Anh chỉ nheo mắt lại, lườm cô càng dữ hơn.

Cô cắn cắn môi, cụp mắt. Vì bị anh đè xuống mà làn váy dài đã xốc lên đến đầu gối, cô nâng cẳng chân lên cạy vào quần tây của anh.

Thân thể anh cứng đờ, bàn tay đang đè lên người cô dùng sức hơn một chút. Ngôn Hâm thấy anh không có phản ứng gì, đành phải bày ra biểu tình mà cô cảm thấy nhu nhược nhất.

“Chú à.....”

Dù là người kiến thức đầy mình như Hà Nhất Triển cũng bị một tiếng gọi mềm mại này của cô, cộng thêm đôi mắt vô tội kia nữa, làm cho giật mình run lên. Cảm giác nóng rực quen thuộc từ trong bụng dâng lên, giống như một ngọn lửa, mỗi ngày mỗi đêm thiêu đốt khiến anh càng ngày càng không khống chế được chính mình.

Anh thích nhìn Ngôn Hâm đỏ bừng mặt mũi vì hơi thở của anh. Tiểu nha đầu này bình thường mới trêu đùa một chút đã không chịu nổi, thế mà nay lại dám trêu chọc anh?

“Không ngoan thế này, nên trừng phạt sao đây?” Anh vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cô, giọng nói trầm thấp nỉ non giống như loại rượu nguyên chất tốt nhất, làm người ta say mê.

“Chú à... nhẹ một chút, người ta sợ đau.” Cô lấy lòng cạy vào chân anh, làn váy dài đã không đủ để che lấp cặp đùi thon dài.

Hà Nhất Triển rửa thắm một tiếng, cúi xuống hôn cô mãnh liệt, giống như muốn nuốt cô vào trong bụng. Anh hút hết nước bọt của cô, cắn đầu lưỡi cô phát đau, không ngừng càn quét xâm lược trong khoang miệng cô, ép cô phải ngửa đầu thừa nhận thể công của anh.

Bàn tay to của anh không khách khí xoa một bên ngực tròn trịa của cô. Cái váy dài này là do anh chọn vì ưng ý chất vải bằng tơ lụa mát mẻ, màu sắc lại hợp với da cô. Lúc này vì động tác càn quấy của anh mà cổ váy càng mở rộng, lộ khoảng lớn trước ngực, tiện cho anh hôn thoải mái. Anh hôn mạnh liệt đến mức như muốn xé rách cả váy cô ra.

Ngôn Hâm phát hiện tình hình đã nằm ngoài tầm kiểm soát, vốn dĩ cô chỉ nghĩ cho anh ăn chút đậu hũ thôi chứ anh sẽ không tử hình mình ngay tại chỗ, nhưng hiện tại..... Cách lớp vải dẹt anh càn nộ hoa cô, áo ngực màu trắng lộ đi, bị anh đẩy lên trên. Cô nắm lấy tóc anh, “Chú à... nhẹ một chút... sẽ có người tiến vào...”

“Không ai dám vào đây...” Quả anh đào nhỏ cách vải dẹt chạm vào đầu lưỡi anh, anh thỏa mãn mút mạnh một cái. “Anh muốn ăn... quả anh đào nhỏ...”

“Ưm ưm... Không muốn mà...” Đầu anh vẫn chôn trước ngực cô, cô không kìm chế được nữa rên khẽ. Hai tay hai chân cô đồng loạt lui về sau khiến Hà Nhất Triển bất mãn vì cô phản kháng kịch liệt. Anh dùng một chân làm trụ, chân kia tỳ xuống ghế, đưa tay nâng eo cô lên, giữ chặt cô lại, vuốt đùi cô nói: “Anh sẽ ăn em... tiểu nha đầu... không ngoan...”

Ăn em, xem em còn dám tác oai tác quái nữa không!

7. Chương 7

Trong văn phòng tổng giám đốc rộng lớn, trên chiếc sofa đặt giữa phòng, có một đôi nam nữ đang quấn quýt triền miên. Nhìn kỹ một chút, sắc mặt cô gái đỏ bừng, cái miệng nhỏ lẩm bằm, thu hút toàn bộ hứng

thú của người đàn ông đang đề lên người cô.

Ngôn Hâm không nghĩ tới sẽ bị ăn vào lúc này. Cô đã 25 tuổi, chưa từng ăn thịt heo nhưng cũng đã xem heo chạy. Cô ép mình mình thả lỏng, cố gắng xem nhẹ những ngón tay đang ngao du trên thân thể mình.

“Anh xác định muốn làm ở chỗ này?” Ngôn Hâm bình tĩnh hỏi anh. Hà Nhất Triển đã quen với giọng điệu này của cô, chắc chắn cô lại muốn dùng lý lẽ để thuyết phục anh.

Tuy hơi mất hứng, nhưng nhìn cô giả vờ như vậy, anh cảm thấy rất thú vị.

“Em không hy vọng lần đầu tiên của em... vội vàng như thế.” Cô đỏ mặt. Dù cảm thấy hơi lúng túng, nhưng cô thật sự nghĩ như vậy.

Mắt Hà Nhất Triển sáng quắc, đầu ngón tay đang đặt trên cạp quần lót của cô dừng lại một chút, anh đã cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ nơi nào đó. Muốn anh hoàn toàn buông tay, anh tình nguyện từ bỏ dự án đã xây dựng suốt ba tháng còn dễ hơn.

Có cái gì anh muốn mà không lấy được? Cô gái nhỏ đang nằm dưới thân anh xinh đẹp ngọt ngào như thế, thật sự khiến anh đỏ cả mặt. Cảnh đẹp đang ở ngay trước mắt, nhưng trong lòng anh lại hơi do dự.

Hà Nhất Triển chậm chạp không chịu ngồi dậy, ánh mắt kiên định bức người đó cứ nhìn cô chằm chằm, tay anh vẫn chậm rãi vỗ về thân thể cô. Ngôn Hâm nghĩ, chắc chắn anh có kiên nhẫn tiếp tục triển miên với cô, nhưng cô thật sự không muốn bị người ngoài bắt gắp .....

Thẹn quá thành giận, Ngôn Hâm túm lấy cổ áo anh, nói: “Trên sô pha, anh dám?!”

Hai người giằng co không tiếng động cho đến khi cửa bị gõ hai tiếng. Ánh mắt Ngôn Hâm hoảng loạn, còn Hà Nhất Triển thông thả đứng dậy, chỉnh lại váy cho cô, giúp cô mặt lại nội y. Ngón cái của anh còn xướt nhẹ qua nụ hoa cô, nhìn thấy cô run rẩy, anh mới lạnh giọng cho người bên ngoài tiến vào.

Tiểu Lâm không dám nhìn nhiều, vội vàng đặt cơm hộp lên bàn, rồi cụp mắt lui ra ngoài. Trước khi đóng cửa, anh ta liếc mắt nhìn thấy quần áo tổng giám đốc không chỉnh tề, cổ áo có dấu vết nhăn nhúm.....

Tổng giám đốc bị nắm cổ áo!

Hà Nhất Triển xếp đồ ăn ra bàn, hai người yên lặng ăn cơm. Ngôn Hâm uống liền mấy ngụm nước trái cây, dòng nước mát lạnh theo yết hầu chảy xuống dạ dày, khiến thần kinh căng thẳng của cô được thả lỏng. Nhìn anh vẫn không chỉnh trang lại quần áo, cô chỉ coi như không thấy gì, ăn đồ ăn trong bát của mình.

“Anh xin lỗi.” Hà Nhất Triển nhìn Ngôn Hâm, tay vẫn cầm đũa, vừa gọi cảm lại vừa gần gũi khiến cô nhìn không chớp mắt. “Em nói đúng, anh là bạn trai của em, đích xác không thể khiến em ủy khuất. Lần sau anh sẽ suy xét tìm địa điểm tốt hơn.” Dáng vẻ lạnh lùng vừa rồi biến mất, anh trở lại là Hà Nhất Triển sẵn sốc mà Ngôn Hâm quen thuộc.

Lần đầu tiên anh đứng đắn thảo luận chuyện này với cô..... Cô hơi lúng túng, đột nhiên cảm thấy Hà tổng lạnh lùng dễ nắm bắt hơn.

“Loại chuyện nhỏ như ăn cái gì cứ để anh quyết định là được rồi, nhé?” Anh xoa đầu Ngôn Hâm. “Mấy loại nước này uống ít thôi... Nhà anh có nước trái cây nguyên chất, tự mình làm vẫn tốt hơn mà, đúng không?” Anh ôn hòa giải thích. Thấy Ngôn Hâm vừa cắn ống hút vừa dùng ánh mắt của một con thú nhỏ nhìn mình, anh thở dài, đặt ly nước trái cây của mình vào trong tay cô, “Ly này cũng cho em, sau này thỉnh thoảng cũng có thể mua... Anh làm không uống sao?”

Ngôn Hâm cong mắt cười, gật đầu: “Đương nhiên phải uống, chú làm nhất định rất ngon.”

Yết hầu của Hà Nhất Triển lặn lộn lên xuống: “Không được gọi anh như thế.”

Ngôn Hâm bĩu môi, “Em không quen... gọi tên anh.”

Chênh lệch tuổi tác giữa hai người khá lớn, nhưng anh là bạn trai của cô mà. Anh khẽ nhếch khóe miệng, ghé sát vào tai cô nói mấy chữ, khiến Ngôn Hâm đắm anh liền tiếp.

“Em không cần, em còn đang khảo sát anh đấy!” Chú già này đúng là không biết xấu hổ!

“Em nên chuyển anh lên chính thức đi.” Hà Nhất Triển nhướn mày, đã khảo sát lâu rồi còn gì. Thời gian trước, biểu hiện của anh rất tốt, được chuyển lên chính thức cũng là bình thường, hưởng chi năng lực của anh cường đại như thể cơ mà.

“Đó là chuyện khác.” Thấy anh chuẩn bị nổi bão, cô vội vàng sửa miệng: “Đương nhiên là bạn trai chính thức, gọi chú cũng là một loại tình thú mà.” Ngôn Hâm thề, đôi khi cô thật sự không cố ý nói như vậy.

Hà Nhất Triển “à” một tiếng, khóe miệng nhếch lên, cười xấu xa: “Hóa ra Tiểu Hâm thích kiểu này.”

“.....”

Cuối cùng Hà Nhất Triển ép cô cho anh một danh phận, cô nghịch ngợm chớp chớp mắt gọi anh là “anh trai” làm da đầu anh căng lên. Trong đầu của tiểu nha đầu thật không biết có cái gì, toàn một đồng ý đồ xấu.

Khi nghe cô gọi hai tiếng “anh trai” kia, nơi nào đó của anh thoải mái ngóc đầu dậy. Chẳng có biện pháp nào, anh đành phải đuổi cô đi, không cho cô lờn vờn trước mắt mình nữa. Hiệu suất làm việc được khôi phục theo tiêu chuẩn, tiểu nha đầu cũng ngoan ngoãn đến phòng nghỉ ngủ trưa. Không còn ai làm anh phân tâm, lý trí tự nhiên cũng được thu hồi. Nghĩ đến khoảng khắc mất khống chế vừa rồi, anh chợt hiểu ra, hóa ra không chỉ có tiểu nha đầu bị ảnh hưởng.

Mấy ngày sau Hà Nhất Triển không còn quần quýt si mê Ngôn Hâm không kiêng nể gì như trước kia nữa, lúc sắp chia tay anh cũng chỉ thân mật hôn môi cô, đôi tay luôn quy củ để một bên. Ngôn Hâm nhẹ nhàng thở ra, trái tim treo cao nhiều ngày cũng được yên ổn. Hai người tiếp tục giả vờ như không quen biết khi gặp nhau ở công ty gặp. Tiểu Lâm vừa nhìn là hiểu ngay, hơi kinh ngạc khi tổng giám đốc lại có thể chấp nhận như vậy, rồi lại cảm thấy nhất định có lý do sâu xa nào đó. Anh ta đã đi theo tổng giám đốc nhiều năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Hà tổng ghen vì ai ..... Anh ta thật là vô tội mà!!

Ngôn Hâm ngồi ghé cả một buổi trưa, nên cầm ly nước đến phòng trà nước nghỉ ngơi, đuổi người vận động. Một mùi hương quen thuộc tới gần, Hà Nhất Triển xoa bóp bả vai cô, lực tay nhẹ nhàng khiến cô thoải mái thở dài một hơi.

“Dùng sức thêm chút nữa.”

Hà Nhất Triển nhướn mày, lực tay mạnh thêm ba phần, Ngôn Hâm bị đau, lại nói: “Nhẹ chút.”

“Thật khó hầu hạ.” Anh cười khê, cúi đầu nói vài câu bên tai cô. Ngôn Hâm thẹn thùng trừng mắt nhìn anh. “Già rồi còn không đứng đắn.”

Anh khê hôn lên môi cô, “Buổi tối không thể đón em, anh còn một cuộc họp, ngày mai đưa em đi ăn ngon được không?” Trước đây hai người đều liên lạc bằng tin nhắn, nhưng hôm nay anh xuống giám sát tiến độ công trình, tình cờ nhìn thấy cô nên mới đi theo, thuận tiện thân thiết với cô một chút.

“Anh cứ làm việc đi, về đến nhà em sẽ gọi lại cho anh.” Ngôn Hâm đáp lời, lúc quay đầu nhìn thấy Lệ Lệ mặt mày khiếp sợ nhìn mình. Sắc mặt Ngôn Hâm đại biến, vội vàng cầm cốc nước của mình kéo Lệ Lệ rời đi.

“Tiểu Hâm, cậu cậu cậu... Anh ấy... Anh ấy... Hai người...” Lệ Lệ lắp bắp, không nói nổi một câu hoàn chỉnh. Hình ảnh kia quá chấn động, Hà tổng dịu dàng mát xa cho Ngôn Hâm, nào có giống tổng giám đốc ngày thường mềm cứng không ăn?

“Cậu bình tĩnh, nhỏ giọng thôi, nhỏ giọng thôi.” Ngôn Hâm không biết nên nói thế nào, tuy Lệ Lệ không phải là bạn thân của cô, nhưng giao tình của hai người cũng không tồi. Suy nghĩ một chút, Ngôn Hâm đành thành thật khai báo Hà Nhất Triển là bạn trai của cô, hai người quen biết trước khi anh hợp tác với công ty cô.

“Trời ơi, hóa ra cậu là đại tiểu thư.”

“Không phải, anh ấy chỉ là đối tác làm ăn của cậu tớ thôi, bắn đại bác tám lần cũng không tới.”

“Tối hay không cái gì, cậu lên nhâm thuyền giặc rồi.”

Ngôn Hâm không còn lời nào để nói. Lúc này cô phản ứng nhanh nện, thấp giọng dặn dò: “Lệ Lệ, cậu cũng thấy rồi đấy, mình không muốn hấp dẫn ánh mắt của người khác. Nhiều nhất là hai ba tháng sau anh ấy sẽ về tổng công ty, đến lúc đó sẽ không còn công việc nào trực tiếp qua lại với bên công ty chúng ta nữa. Khi đó bọn mình mời cậu và bạn trai cậu ăn cơm, được không?”

Hai mắt Lệ Lệ tỏa ánh sáng, vẻ mặt bất quá, biểu tình mâu thuẫn, sau khi nghe được câu kia của Ngôn Hâm, liền đồng ý luôn: “Được! Nhưng cậu phải nắm chặt kim cương vương lão ngũ này, mình còn chờ làm phù dâu của cậu đấy, ha ha ”

“.....” Tốc độ gì thế này, chỉ có cô là không bình thường sao, sao đến Lệ Lệ còn đùa thế này.

“Nhưng cậu phải kể rõ ràng cho mình quá trình hẹn hò của hai người, không phải tuổi tác của anh ấy hơi lớn sao, hihi, hóa ra anh ấy thích kiểu như thế này...”

Ngôn Hâm không muốn nhiều lời, chỉ có thể trả lời mơ hồ, bọn họ nào có hẹn hò gì, toàn bộ quá trình chính là ăn ăn ăn..... Cuối cùng vì một ly nước trái cây mà suýt chút nữa cô bị ăn luôn.

Nửa đêm nằm trên giường, cô nghĩ, khi Hà Nhất Triển trở về tổng công ty, tuy khoảng cách không coi là xa, nhưng cũng không thể gặp mặt ăn cơm mỗi ngày giống như bây giờ. Mỗi người một phương chắc chắn sẽ phải chạy tới chạy lui, tự nhiên cô thấy hơi buồn, hơi khổ sở. Hiện tại anh chủ động đối xử tốt với cô như vậy, thời gian lâu dần, hai ba ngày không gặp cô, liệu anh có chán cô không?

Bên kia đang mở hội nghị video, Hà Nhất Triển nghiêm túc nghe cấp dưới báo cáo, đột nhiên sống lưng lạnh run. Cấp dưới ngừng lại nhìn anh một chút, anh vẫy vẫy tay ý bảo tiếp tục, nhưng đầu óc thì đã bay xa.

Tiểu nha đầu ngủ rồi sao? Có nhớ anh không?

Vì nhớ cô mà anh cảm thấy vừa ngọt ngào vừa gian nan.

8. Chương 8

Thời gian dùng tốc độ chóng mặt đẩy con người nhanh đến thời khắc ly biệt, nhưng lại chậm chạp không chịu nhích đến lúc trùng phùng. Mới ba ngày mà Ngôn Hâm đã cảm thấy mình sắp bị nỗi nhớ nhung nuốt chửng.

Lúc này cô mới bừng tỉnh phát giác mình yêu thật rồi.

Hơn nữa, cô còn rất thích chú già.

Ngày đầu tiên không cảm thấy gì, nhưng đến buổi tối thứ ba khi nhận được điện thoại của Hà Nhất Triển, Ngôn Hâm vô tâm hỏi một câu: “Anh không bận à?”

Người ở đầu bên kia cười khẽ, tiếng cười ấy vô cùng dễ nghe trong buổi đêm yên tĩnh. Anh cười mắng: “Tiểu vô lương tâm.”

Đối diện vang lên tiếng nói ôn hòa quen thuộc, trái tim Ngôn Hâm trong nháy mắt như được dòng ôn tuyến tưới tắm, giọng nói cũng dịu dàng hơn bình thường: “Anh bận sao?”

“Bận.” Hình như anh đang cười, “Bận nhớ em.”

..... Cô mà còn bị giọng nói dịu dàng như nước của anh lừa nữa thì cô sẽ mang họ anh!

“Sao vậy? Nhớ anh à?” Hà Nhất Triển hỏi.

Ngôn Hâm đỏ mặt nửa ngày, mới cắn môi gật đầu, bồi thêm một câu: “..... Vâng.”

Thanh âm mềm mại ấy mang theo chút then thưng, chui thẳng vào trong tai Hà Nhất Triển, khiến tim anh đột nhiên đập nhanh hơn. Anh vừa mới họp xong, hội nghị và tiệc rượu trong hai ngày nay như chạy

marathon khiến anh chẳng phút nào được thả lỏng. Nghe tiếng trả lời như mèo kêu của tiểu nha đầu, anh phát giác mình cũng bắt đầu nhớ cô.

“Ngoan, anh sẽ về nhanh thôi, có ngoan ngoãn ăn cơm không?”

“Có.”

“Tiểu Hâm.” Giọng nói của anh mang theo vài phần nghiêm túc, khiến đầu óc Ngôn Hâm nhanh chóng hoạt động.

“Hôm nay em ăn mấy cái bánh bao và uống canh..... Mẹ em không ở nhà... Thời tiết lại nóng bức...” Lúc này cô thật giống như đang làm nũng. Trước nay Ngôn Hâm cảm thấy mình không thể nũng nịu trước mặt người khác như vậy. Chờ đến khi được yêu chiều, cô mới phát hiện mình không thể chịu được dù chỉ một chút khổ cực.

Từ nhỏ đến lớn cô ghét nhất là bị người khác quản quá nhiều, nhưng bị anh nhắc đi nhắc lại như vậy, cô lại chẳng thấy nặng nề chút nào, chỉ có ngọt ngào thôi.

Hiện tại cô muốn Hà Nhất Triển đau lòng vì cô mà.

Như vậy, cô có thể gặp lại anh sớm một chút.

Trong lòng Hà Nhất Triển nặng nề, trái tim vừa vui sướng bỗng thấy nhói đau, “Ngày mai muốn ăn gì thì cứ nói với anh, đến Nhất Niệm ăn, hóa đơn cứ ghi cho anh.” Nhà hàng Nhất Niệm do bạn tốt của anh mở, hai người cũng từng đi ăn vài lần. Cứ nghĩ đến phải ngồi ăn một mình, Ngôn Hâm không vui: “Không muốn đi... Em mua về nhà ăn.”

“Anh nói với Phương Hạo một tiếng, ngày mai anh gọi điện thoại đặt bàn cho em.” Hà Nhất Triển bá đạo ra lệnh. Ngôn Hâm đang muốn kháng nghị, nhưng im lặng vài giây, cô đành phải ủy khuất nhu nhược đồng ý với anh.

“Tiểu ngoan ngoãn... nghe lời anh nhé? Không có anh bên cạnh, em phải tự chăm sóc tốt cho mình.” Thế công dụ dỗ của Hà Nhất Triển làm người ta không thể chống đỡ được, nhưng lại khiến chút bướng bỉnh vừa được áp xuống của Ngôn Hâm nổi lên:

“Anh cũng đâu có ở đây.....”

“Nếu em ngoan ngoãn ăn cơm, lúc nào anh về sẽ lại đưa em đi ăn món ngon được không?”

Nghe thấy giọng điệu dò hỏi quên thuộc của Hà Nhất Triển, trong lòng Ngôn Hâm như đổ vại mật, ngọt đến mức đầu lưỡi cô cũng phải cong lên, khẽ “ừ” một tiếng. Hai người tán gẫu thêm một lúc nữa, cuối cùng cô ngọt ngào nói: “Chú à... lúc nào anh về sẽ cho anh ăn ngon.”

Trong điện thoại truyền đến từng tiếng tút tút tút, nhưng cũng không thể khiến Hà Nhất Triển đang ngây ra tỉnh táo lại. Đã một rưỡi đêm, khi một cô gái nhỏ đáng yêu nói cho bạn ăn ngon, là một người đàn ông bình thường thì sẽ tưởng tượng theo hướng không được trong sáng lắm.

Hà Nhất Triển nuốt nước miếng, đi vào phòng tắm, xối nước lạnh tu luyện.

Tối hôm sau Ngôn Hâm ngoan ngoãn đến Nhất Niệm. Nhận được tin, giám đốc nhà hàng đưa cô tới phòng ăn chuyên dụng của Hà Nhất Triển. Sau khi đợi cô chọn vài món, giám đốc xoay người định ra thì thấy ông chủ tiến vào.

Phương Hạo vẫy tay cho giám đốc đi xuống. Dáng người anh cường tráng, chỉ thấp hơn Hà Nhất Triển một chút, trông càng thêm chắc chắn. Lần đầu tiên nhìn thấy Phương Hạo khi, Ngôn Hâm cảm thấy anh nên đi thi thể hình.

Phương Hạo thân thiết tiếp đón Ngôn Hâm, giúp cô rót nước lấy khăn, rồi mới từ từ mở miệng: “Cháu gái à...”

“Phụt” Một ngụm nước phun ra, Ngôn Hâm lau miệng, hoảng sợ nhìn Phương Hạo,..... Không phải cô gặp biến thái chứ?

“Hôm qua chú của cháu... gọi điện cho chú...”

“Khụ khụ khụ khụ khụ.....”

Phương Hạo cười ha ha, tiếng cười hào sảng quanh quẩn trong phòng ăn, khiến đầu óc Ngôn Hâm choáng váng. Cô đỏ mặt, xấu hổ đến mức ngón chân cũng cong lại!

“Khó có lúc cây du mộc vạn năm thông suốt, nên anh đây chỉ đùa chút thôi, Tiểu Hâm muối muối.” Phương Hạo nhìn cô gái nhỏ thẹn thùng đáng yêu trước mặt, khó trách Hà Nhất Triển lại thích cô, ha ha!

“Du mộc?” Trước nay Ngôn Hâm mới chỉ tiếp xúc với Hà Nhất Triển, lần đầu tiên nghe thấy người khác nói về anh, cô rất hiếu kỳ.

“Đúng vậy, những năm gần đây đầu gỗ kia sống đúng đắn quá. Tiểu Hâm muối muối à, không phải anh lắm miệng đâu, em làm thế nào để tên đầu gỗ đó nở hoa được vậy?” Vốn dĩ anh không định nói đâu... nhưng anh ngứa miệng không nhịn được.

Ngôn Hâm cảm thấy Phương Hạo như đang nói về một người khác, “Hà Nhất Triển... không phải đầu gỗ...”

“Ta nhưng không ở yểm hộ hần, người chính là hần gặt đầu thừa nhận cái thứ nhất a.”

“Anh ấy trước kia... chưa từng yêu đương ư?” Ngôn Hâm cẩn thận hỏi.

Phương Hạo gãi gãi đầu, “Chính là hai cô trợ lý ấy... cũng xem như có bạn gái... đi ăn cơm cùng và làm bình hoa...”

Ngôn Hâm chấn kinh rồi, ông chú biến thái hạ lưu ngày thường đột nhiên biến thành người đàn ông chất phác. Cô cảm thấy thật xa lạ. Đại ca à, có phải anh nhận lầm người không!!

Nhìn biểu tình có gì đó không đúng của Ngôn Hâm, Phương Hạo cũng nghi hoặc, đang định hỏi lại thì giám đốc cầm điện thoại đi vào. “Hà tiên sinh.”

Phương Hạo hất cằm ý bảo đưa cho Ngôn Hâm, nhìn tiểu nha đầu thẹn thùng nhận điện thoại... Trời ơi, tên đầu gỗ này học làm mẹ già rồi à.

Nghe tiểu nha đầu không ngừng gặt đầu đồng ý cái gì đó, rồi lại nói về mấy món ăn, Phương Hạo nghĩ thầm, ở đầu kia điện thoại là người huynh đệ anh quen biết bao năm sao?

Hà Nhất Triển biết bạn gái đang ăn cơm cùng Phương Hạo, thì không vui nhú mày, “Cậu ta không có việc gì làm sao?”

Ngôn Hâm liếc mắt nhìn người ngồi đối diện một cái, lại nghe Hà Nhất Triển nói: “Em đưa điện thoại cho cậu ta đi.” Cô ngoan ngoãn đưa điện thoại qua.

Phương Hạo nói vài câu tiếng Trung rồi đổi sang nói tiếng Anh, cũng là cách phát âm chuẩn như người bản xứ. Ngôn Hâm chọc chọc đĩa thức ăn, hừ, có mấy từ cô vẫn nghe hiểu đấy!

Ngắt điện thoại, ánh mắt của Phương Hạo càng sáng quắc, còn Ngôn Hâm chỉ vui đầu ăn. Nơi này quá nguy hiểm!!!

“Tiểu Hâm muối muối...”

“Em... Em no rồi...” Nuốt viên xú mại cuối cùng, cô uống một ngụm nước tráng miệng.

“Đừng nóng vội, chú em bảo lát nữa anh đưa em về, cứ ngồi thêm một lúc nữa đã.” Ánh mắt Phương Hạo nhìn Ngôn Hâm như nhìn thấy một món ăn ngon trong mâm cơm toàn những món bình đạm. Ánh mắt sắc bén của một thương nhân lão làng đã giám định hoàn tất.

Tiểu nha đầu này, có thể đầu cơ kiếm lợi!

Tiểu kịch trường:

Hà Nhất Triển: “Quản cho tốt cái miệng của cậu.”

Phương Hạo: “Có ngon không?”

Hà Nhất Triển: “Ngon cái đầu cậu.”

Phương Hạo than: “Trắng trắng mềm mềm, cần một cái nhất định sẽ chảy nước... Ngao ngao...”

Hà Nhất Triển khẽ lẩm bẩm: “Tôi sẽ tặng cho cậu một món quà kỷ niệm.”

Mấy ngày sau.

Phương Hạo vừa đến nhà hàng, nhân viên tiến lên chào hỏi, nói: “Hà tiên sinh gửi nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng tới, nói là đồ ông chủ đã đặt từ trước.”

Đi vào phòng bếp đã thấy ba cái thùng đặt trên mặt đất, mấy đầu bếp chính đang thảo luận, Phương Hạo tiến lên nhìn, mặt tức khắc đen xì.

Từng quả dưa chuột..... vừa xanh vừa dài... chắc phải dài bằng nửa cánh tay của Phương Hạo. Anh cắn răng oán hận nói: “Băm hết làm thức ăn cho chó!”

9. Chương 9

Lúc Hà Nhất Triển trở về thời tiết đã trở lạnh, màn đêm buông xuống thành phố, gió lạnh lạnh xua tan hơi nóng, cũng thổi ánh mắt của mọi người về phía người đàn ông phong tư tuấn kiệt.

Ngôn Hâm liếc mắt một cái đã thấy Hà Nhất Triển đứng trước con xe BMW đen quen thuộc. Tư thế chờ đợi của anh vẫn soái quá mức, khuôn mặt cương nghị dưới ánh hoàng hôn trông vô cùng nhu hòa ấm áp.

Ngôn Hâm cho rằng mình nhìn thấy ảo giác. Mới xa nhau ba tháng mà cô đã nhớ anh đến mức nhìn thấy ảo ảnh của anh thế này?

Hà Nhất Triển thấy cô bạn gái ngốc đứng đó nhìn mình, trong lòng căng thẳng, vội vàng tiến lên mấy bước xoa vai cô, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế em?”

Ngôn Hâm chậm rãi dựa vào ngực Hà Nhất Triển, ôm eo anh hỏi: “Em còn tưởng mình đang nằm mơ.....”

Lời nói ngây ngô của Ngôn Hâm như cây búa gỗ mạnh vào trái tim Hà Nhất Triển. Trong thời khắc gian nan nhất của sự nghiệp anh cũng không cảm thấy khó chịu như hiện tại.

“Tiểu Hâm.....”

Hai người không màng tới ánh mắt đánh giá của những người đang tới tới lui lui. Ngôn Hâm ngửi thấy mùi hương quen thuộc, hai mắt hơi nóng lên, cô gấp kiếp nạn thật rồi.

Hai người không nói gì suốt chặng đường về, hai bàn tay vẫn đan chặt vào nhau tận khi về đến nhà cũng không buông ra. Căn nhà này do cha mẹ Ngôn Hâm mua cho cô, để cô có được không gian riêng tư của mình. Đây cũng là lần đầu tiên Hà Nhất Triển bước vào nhà cô, ánh mắt anh cuối cùng cũng thoáng rời khỏi cô gái bên cạnh, đánh giá xung quanh.

Căn nhà rộng ba mấy mét vuông chia làm hai phòng, phòng khách thông với bếp nên trông khá rộng rãi. Hà Nhất Triển đặt giày của hai người lên tủ giày, rồi vội vàng bế Ngôn Hâm đặt lên bàn cơm.

Lúc này Ngôn Hâm không kịp nghĩ nhiều, đến khi dẫn anh vào nhà, cô mới tỉnh táo lại. Còn chưa kịp nghĩ nên giải quyết thế nào, con sói đói nào đó đã không chờ nổi, vội đặt cô lên bàn chuẩn bị đánh chén.

Môi Ngôn Hâm bị hôn đến phát đau. Vốn dĩ cô không thích kêu đau, nghe quá kích thích, nhưng hiện tại cô cần biểu đạt gấp yêu cầu của mình. Lưỡi anh đảo quanh trong miệng cô, khiến cô yêu kiều rên rỉ, hai chân cũng kẹp lấy thắt lưng rắn chắc của anh, cảm nhận nơi nào đó đã cương cứng.

“Tiểu Hâm... Bé ngoan...” Hà Nhất Triển ngậm lấy vành tai mềm mại của cô, vừa hôn vừa thủ thủ nỗi nhớ nhung. Bao nhiêu lần trò chuyện qua điện thoại, anh đều dùng phương thức này để vơi bớt nỗi nhớ trong lòng.

Vì khoảng cách mà khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của cô mà trở nên mơ hồ, nhưng tư thái mềm mại và thanh âm yêu kiều đã khắc sâu trong ký ức của anh. Nhờ trí tưởng tượng vô hạn, mà đêm nào nhớ đến cô, anh cũng phải xối nước lạnh, trong lòng nói với cô gái yêu kiều kia, khi nào trở về sẽ ăn em sạch sành sanh.

Anh sẽ nuốt cô vào trong bụng để đỡ phải cả ngày tâm thần không yên, dục hỏa đốt người!

Quần áo của hai người đều xộc xệch. Ngôn Hâm chỉ lo ứng phó với đôi tay nóng bỏng và nụ hôn của Hà Nhất Triễn, hoàn toàn không biết hai chân mình đã bị mở rộng. Một cây gậy nóng rực thô lỗ chạm vào hạ thân cô, dụ hoặc cái miệng nhỏ mở ra.

Khuôn mặt Ngôn Hâm ứng hồng kiêu diễm. Đầu vú xinh xinh bị anh tận tình chà đạp, đứng thẳng dưới lớp áo lót ren. Váy bị xóc lên tận eo, lộ ra cái quần lót mỏng màu hồng nhạt, những sợi lông đen như ẩn như hiện, và vết nước lỏng lạnh.....

Hà Nhất Triễn gác hai cẳng chân cô lên bàn, rồi mới cực kỳ thông thả lại gần, vươn đầu lưỡi liếm quanh nơi tư mật ướt át cách lớp vải màu hồng nhạt.

Hình ảnh này đánh sâu vào thị giác. Ngôn Hâm há mồm thở dốc nhìn Hà Nhất Triễn vùi mặt vào giữa hai chân mình. Hơi thở anh càng ngày càng nóng, môi lưỡi càng ngày càng ướt. Anh anh anh..... anh cắn cô.....

“A.....” Lần đầu tiên nhìn thấy chuyện này, Ngôn Hâm run lên. Còn Hà Nhất Triễn vừa xoa vừa nắn hai đùi cô, cuối cùng kéo quần lót của cô ra, hôn lên nơi đó.

Có tiếng liếm mút vang lên, đánh mạnh vào xúc giác và thính giác. Ngôn Hâm cong eo chống cự lại cảm giác xa lạ theo bản năng. Cô không dám nhìn tiếp, cảm giác toàn thân đều tập trung vào một chỗ, cảm nhận môi anh hôn lên hoa hạnh, lưỡi anh chạm vào khe huyệt nhỏ xíu .....

Ngôn Hâm giật mình, run run lên cao trào, có một dòng nước nóng bỏng trào ra khỏi cơ thể. Cô vội vàng muốn kéo đầu Hà Nhất Triễn ra, nhưng anh đã nhanh chóng nuốt dòng nước đó vào miệng, trong cổ họng còn phát ra âm thanh tà ác. Ngôn Hâm khẽ rên lên một tiếng, mềm nhũn nằm trên bàn.

Hà Nhất Triễn hôn lên mỗi một tác da thịt, từ vùng bụng nhỏ phẳng lì, cái rốn đáng yêu, những đoạn xương sườn mơ hồ đến hai bầu vú đầy đặn. Anh lưu luyến hồi lâu mới hôn lên cánh môi sưng đỏ của cô. Nhìn đáng vẻ yếu ớt của Ngôn Hâm bây giờ khiến anh cực kỳ thỏa mãn. Anh cứ gọi “Tiểu Hâm... Bé ngoan” không ngừng, nhu tình tỏa ra bốn phía.

Hà Nhất Triễn: “Ngon không?”

Ngôn Hâm: “Hử?”

Hà Nhất Triễn cười xấu xa, dáng vẻ nghiêm túc đứng đắn ngày thường biến mất tăm, “Nước của em... rất ngọt.”

Khuôn mặt nhỏ của Ngôn Hâm đỏ rực, hương vị khác thường trong miệng làm cô phải mím môi lại. Hà Nhất Triễn lại tiếp tục hôn lên môi cô, cho đến khi trong miệng cô tràn ngập hơi thở tươi mát của anh.

Nhìn đáng vẻ quần áo xộc xệch của Ngôn Hâm Trần, hai mắt Hà Nhất Triễn sáng quắc.

“Bé ngoan, chúng ta tiếp tục nhé?” Anh dùng cây gậy cứng rắn của mình chạm vào nơi ướt át của cô. Ngôn Hâm thấy vậy vội vàng đẩy anh ra, đứng dậy.

“Không được không được, mẹ em... chắc sắp tới rồi...” Ngôn Hâm đỏ mặt. Trước đây mẹ cô thường đưa bữa tối đến cho cô, sau này việc đó do Hà Nhất Triễn tiếp nhận, nhưng mấy tháng qua lại khôi phục nguyên trạng vì anh đi công tác. Cô vội vàng chỉnh lại quần áo của mình, lúc nhảy xuống hai chân mềm nhũn, may có Hà Nhất Triễn vội vàng đỡ được.

“Chúng ta vào phòng nhé?”

“Đây không phải trọng điểm!” Ngôn Hâm liếc mắt nhìn anh một cái, chỉ về phía sofa, “Anh ngồi đây đi, em đi thay quần áo.”

Quần áo trên người cô bị anh làm nhăn nhúm hết cả rồi. Nhưng Ngôn Hâm chưa đi được mấy bước đã bị anh ôm lấy từ phía sau. Hơi thở của anh nóng hừng hực, dục vọng trong mắt như muốn đốt cháy quần áo trên người cô.

“Anh đừng theo!”

“Anh cũng nhìn thấy hết rồi còn gì.”

“Đây không phải trọng điểm!”

“Cũng giống nhau mà.”

“.....”

“Không được không được, anh ngoan ngoãn đi.” Cô đưa tay đẩy anh ra, nhưng bàn tay to ngăm đen của anh đã kịp luồn vào trong quần áo, đè lên bầu vú bên phải, nhéo nhẹ một cái.

“Không phải em nói cho anh ăn ngon sao.” Giọng nói trầm thấp gợi cảm của anh vang lên bên tai cô, khiến cô chẳng thể đẩy anh ra được nữa. Từ khi ở bên Hà Nhất Triển, Ngôn Hâm mới phát hiện ra cô chẳng hiểu tí gì về mình, vì dù như, hóa ra cô lại là người mê âm thanh.....

“..... Không phải anh vừa ăn rồi sao?” Cô bĩu môi.

“Đây mới là món khai vị... Tiểu Hâm... Anh rất đói...” Anh đã đói bụng mấy tháng rồi.

Anh hôn lên cổ cô, trong tư thế sẵn sàng tiếp tục chuyện còn dang dở. Ngôn Hâm dựa vào cửa phòng, làm thế nào cũng không thể đẩy người đàn ông đang tác loạn trên người mình ra.

Lúc hai người đang kéo kéo đẩy đẩy, dùng tốc độ rùa bò đi về phía giường lớn. Cửa lớn bỗng cách một tiếng, động tác của hai người thoáng khựng lại. Hà Nhất Triển còn ngậm vú của Ngôn Hâm trong miệng, bỗng bị cô đẩy mạnh xuống giường. Cô vừa chạy ra đóng được cửa phòng ngủ vào, thì ngoài cửa lớn truyền đến tiếng của một người phụ nữ.

“Tiểu Hâm?”

“..... Mẹ!”

“Mẹ mang bữa tối đến cho con, có chè đậu đỏ nữa, mẹ nấu một nồi rất lớn, mau ra đây ăn.”

“Vâng! Con thay quần áo rồi ra ngay!”

Không thềm để ý đến người đàn ông đang nằm trên giường, cô nhanh chóng lấy cái váy liền thân ở nhà ra, mặc vào, chỉnh lại áo ngực, mặt mũi ửng hồng, hung tợn nói: “Anh không được lên tiếng, cũng không được đi ra, nghe chưa?”

Hà Nhất Triển gồng hai tay ra sau đầu, mặc nguyên áo vest nằm trên giường nhìn cô gái nhỏ khôi phục dáng vẻ giả vờ đứng đắn như bình thường. Ánh mắt trần trụi của anh vẫn không chịu rời khỏi thân thể cô.

Ngôn Hâm biết từ trước đến nay Hà Nhất Triển đã nói là làm, nhưng mãi không thấy anh trả lời, cô lại tiếp tục cảnh cáo: “Anh đồng ý, nhanh lên!”

Bởi vì ánh mắt của anh quá nóng, Ngôn Hâm còn cho rằng mình không mặc quần áo. Mãi sau vị đại gia trên giường mới chậm rãi đáp: “Được.”

“Ngôn Hâm, con đang nói chuyện với ai thế?” Giọng mẹ ngay ngoài cửa phòng, cô vội vàng hô lớn: “Con nói chuyện một mình thôi!”

Nhìn cô gái nhỏ mở hé cửa, lưng dán chặt vào tường đi ra ngoài như con cua, Hà Nhất Triển mới chống đầu dậy, nhìn phòng ngủ tràn ngập mùi hương của cô.

Trong miệng anh vẫn còn vương dư vị của cô, khiến nơi nào đó dưới hạ thân lại kêu gào. Anh cố gắng thả lỏng tay chân nằm trên giường, nhưng phát hiện ra mình càng đói bụng.

Thật muốn ăn cô.....

10. Chương 10

Ngôn Hâm ăn không ngừng, hai mắt cũng không ngừng nhìn cửa phòng ngủ, rất sợ cánh cửa gỗ kia bị người bên trong mở ra, rồi sau đó..... Cô thật sự hy vọng Hà Nhất Triển không đùa ác như thế.

Những tình tiết thường viết trong tiểu thuyết bây giờ lại phát sinh trên người mình, đúng là chẳng hay ho chút nào. Ngôn Hâm chột dạ, đổ mồ hôi lạnh không ngừng, coi những lời lải nhải của mẹ Ngôn như gió thoảng qua tai, ngồi ăn mà không biết mùi vị gì.

“Ngôn Hâm, con có nghe mẹ nói gì không?”

Đôi mắt đang phiêu du cuối cùng cũng nhìn về phía mẹ Ngôn, Ngôn Hâm thành thật nói: “Mẹ nói gì?”

“.....” Mẹ Ngôn cảm thấy con gái thật đáng ghét.

“Mẹ! Nói! Tuần này Từ Tịch đi xem mắt, con có muốn đi không?”

“Chị ấy lại đi ư?”

“Mợ con bắt đi. Cho nên mẹ cũng tiện thể nhờ mợ con tìm một mối.....”

“A?!?” Cuối cùng Ngôn Hâm cũng biết mẹ mình đang nói gì, cô chỉ vào mình, “Con cũng có?”

Mẹ Ngôn đắc ý ừ một tiếng, biểu tình không khác gì Ngôn Hâm, thấp giọng cảnh cáo: “Không thể đến trễ, nghe chưa?”

Lúc học đại học cô còn chưa bao giờ tham gia mấy buổi gặp mặt làm quen hữu nghị, thế mà bây giờ ra trường rồi lại phải đi xem mắt đôi thế này?

“Nhớ nhé! Mặc cái váy đỏ lần trước con mua đi, màu đấy rất đẹp.” Trước khi về, mẹ Ngôn còn không yên tâm, cứ dặn đi dặn lại. Ngôn Hâm đành ứng phó mấy câu rồi đóng cửa, miệng còn lẩm bẩm cầu mong không phải tham gia .....

Hà Nhất Triển khoanh tay đứng trước bàn ăn, nhìn cô. Ngôn Hâm đột nhiên chột dạ, mỉm cười nói: “Mẹ em làm nhiều lắm, anh mau ăn đi.”

Cô vừa uống chè đậu đỏ, vừa nhìn Hà Nhất Triển ăn cơm. Anh đã cởi áo vest, tháo cà vạt, áo sơ mi bên trong cũng cởi ba cúc, vừa gọi cảm vừa khơi gợi cảm xúc của người đối diện. Cô nghĩ, chắc đại thúc không nghe được gì đâu nhỉ.....

Hai người thu dọn bát đĩa xong, Ngôn Hâm đang định tạm biệt Hà Nhất Triển, thì không ngờ anh lại quay vào phòng ngủ, lúc trở ra trên người chỉ còn độc một cái quần lót. Anh vừa đi vào phòng tắm, vừa nói với cô: “Lấy giúp anh bộ quần áo.”

Ngôn Hâm há hốc mồm, vội vàng ngăn không cho anh đóng cửa phòng tắm lại. Hà Nhất Triển nhướng mày: “Cùng tắm à?” Anh nói rồi định kéo cô vào trong.

Cô lập tức lui ba bước, vội vàng nói: “Anh anh, anh không về nhà sao?”

“Mấy ngày nay anh nghỉ phép.”

“Nhưng em thì không!”

“Yên tâm, anh sẽ không ăn em.” Anh nói cực kỳ tự nhiên, nhưng hai người đều biết câu nói kia lừa phỉnh được ai.

“Đây không phải trọng điểm!” Ngôn Hâm vỗ trán, cạ lời với anh. “Anh không thể ở lại nhà em được.”

“Vậy thì ở nhà anh?” Hà Nhất Triển đưa ra lời mời.

“..... Anh chờ thêm một chút được không? Mới được có mấy tháng.” Lúc này Ngôn Hâm cảm thấy nên nói chuyện thẳng thắn còn hơn là bị anh cố ý xuyên tạc. Cho nên trong thời khắc đứng trước một người đàn ông gần như khỏa thân, cô vẫn thản nhiên tranh luận với anh, da mặt cô đúng là càng ngày càng dày mà.

“Không được.” Trên đầu cô vang lên giọng nói nguy hiểm. Hơi thở mạnh mẽ nam tính của anh vây lấy cô. Chỉ cần cúi đầu là cô có thể nhìn thấy sáu múi bụng và vật thô to nào đó chẳng thể che giấu của anh.

Ngôn Hâm trợn mắt há hốc mồm, trong lòng có một đàn ngựa đang phi nước đại: cơ bụng cơ bụng cơ bụng cơ bụng..... Cô còn nhìn thấy cái kia cái kia cái kia cái kia..... của anh.

Hà Nhất Triển kiêu ngạo gồng mình lên, nhìn tiểu nha đầu nhìn không chớp mắt cơ bụng của mình. Anh cầm tay cô, dụ dỗ: “Sờ thử xem.”

Cô thừa nhận rất nhiều lần “không cẩn thận” xem ảnh của đàn ông, vì hiện tại internet quá phát triển, việc lạ gì cũng có. Bây giờ mãnh nam sống sờ sờ đứng trước mắt, cô tạm thời đánh mất lý trí cũng là chuyện bình thường!

Cô làm chuyện vẫn luôn muốn làm.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Ngôn Hâm xoa nhẹ cơ bắp mạnh mẽ của anh. Tay cô nhẹ nhàng lướt qua lướt lại như sợi lông chim khiến Hà Nhất Triển cảm thấy hư không. Anh đè mạnh tay cô, “Anh thích mạnh một chút.”

Cô bắt mãi lườm anh, sờ soạng một hồi lâu vẫn không dám đi xuống. Nhưng cô thật sự rất muốn rất muốn..... thử.....

Hà Nhất Triển hơi nôn nóng, nơi đó rất muốn được cô chạm vào, cho nên đương anh lại kéo tay Ngôn Hâm đến chỗ quần lót. Nơi đó của anh kích động run lên hai cái dưới bàn tay nhỏ bé của cô, anh thoải mái thở dài.

Rất mềm, thật thoải mái. Hà Nhất Triển cực kỳ thích thân thể không chỗ nào không mềm của Ngôn Hâm.

Ngôn Hâm miệng khô lưỡi khô nhìn vật kia lộ đầu ra. Cô nuốt nuốt nước miếng, mở to mắt nhìn khuôn mặt căm dục của Hà Nhất Triển.

“Em giúp anh, nhưng đêm nay anh về nhà được không?”

“Về đâu?”

“?”

“Dùng cái gì ... giúp anh?”

Vật trong tay cô lại trương to vài phần. Mỗi khi bị buộc đến tuyệt cảnh Ngôn Hâm mới có thể nhận ra, sao cô có thể để Hà Nhất Triển đùa bỡn trong lòng bàn tay vậy chứ?

Bị chiếm chút tiện nghi thì cũng không sao, ít nhất anh còn nguyện ý chờ cô cam tâm tình nguyện.

“Anh nói xem?”

Anh dùng ngón tay xoa môi cô, dò hỏi. Ngôn Hâm cắn anh một nhát, ngậm lấy ngón tay kia, ra lệnh: “Miệng.”

Chính giữa phòng khách gọn gàng ngăn nắp, có một người đàn ông khỏa thân, mặt mày nhẵn nài nhìn cô gái nhỏ xinh. Một tay của người đàn ông đó nắm lấy tay cô gái nhanh chóng hoạt động, còn tay kia của anh bị cô gái ngậm lấy, từ một ngón tay biến thành hai ngón, khiến miệng cô gái căng lên.

Ngôn Hâm híp mắt mê muội, mặc anh muốn làm gì thì làm. Người đàn ông này quả là có sức quyến rũ, bình thường luôn giữ bề ngoài ôn hòa, tác phong nhanh nhẹn. Lúc nói lời âu yếm anh cũng giữ dáng vẻ nghiêm túc, ngay cả giờ phút này, tại nơi không thích hợp để nói lời tán tỉnh cũng mà gọi cảm chết người.

Đàn ông đúng là rất có thiên phú trong chuyện làm tình, lần sau sẽ tiến bộ hơn lần trước.

Tay anh càng lúc càng tăng tốc, còn tay cô bủn rủn đến nỗi chẳng cầm nổi nữa, nhưng bàn tay cường thế của anh cứ ép buộc tay cô phải tiếp tục chuyển động. Thân thể cô mềm nhũn, còn ngón tay anh đùa giỡn

kẹp lấy đầu lưỡi cô, không ngừng kéo ra ngoài, khiến khóe miệng cô ảm ướt. Cho đến khi chân cô mềm nhũn phải quỳ xuống lần nữa, trên đỉnh đầu chợt vang lên một tiếng rên khẽ, một dòng chất lỏng ấm áp bắn vào lòng bàn tay cô. Ngón ham cứ hoạt động liên tục như thế giúp anh kéo dài khoái cảm, nên quần áo dính đầy dấu vết của anh.

Một hồi lâu sau, Hà Nhất Triển mới rút tay ra khỏi miệng cô, tự xoa lên cậu nhỏ của mình..... Mới được vài cái cậu nhỏ của anh lại chào cờ.

Người đàn ông này quá nguy hiểm, thường xuyên khiến cô rơi vào trạng thái khí huyết dâng trào, đầu óc như muốn nổ tung.

“Thêm một lần nữa?” Lời mời gọi của Hà Nhất Triển tràn ngập nguy hiểm, hai mắt anh sáng lên nhìn Ngón Ham, cây gậy dưới thân còn giật giật mấy cái, phổi hợp khăng khít.

Sáng sớm hôm sau, khi Hà Nhất Triển đón Ngón Ham đi làm, nhìn tay cô run lấy ống hút ra muốn uống sữa đậu nành, nhưng chọc mấy lần mà lớp màng plastic không chịu thủng, anh cười khẽ, vô cùng sung sướng.

“Hạ lưu!” Cô oán hận mắng anh, đổi tay khác mới chọc ra được.

“Em cảm thấy mình uống sữa đậu nành là hạ lưu?”

Ngón Ham nháy mắt đã hiểu, lệ chảy ròng ròng, không thèm cầm ly sữa đậu nành xuống xe nữa, bước chân phiêu diêu tiến vào công ty.

Hà Nhất Triển cầm ly sữa đậu nành kia, thông thả ung dung đến tầng Ngón Ham làm việc, vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy một cô gái trang điểm cẩn thận chần chừ.

“Chào Tổng giám đốc!” Hai mắt Lệ Lệ tỏa ánh sáng lớn tiếng chào hỏi, nhìn thấy cốc đồ uống trên tay anh thì trong lòng tán thưởng, đến lấy bữa sáng cũng đẹp trai chết người!

“Chào buổi sáng, nhờ cô giúp tôi mang cái này cho Ngón Ham.”

“Đây là?” Lệ Lệ run rẩy nhận lấy. Trời ơi đây là đồ vật tổng giám đốc từng chạm vào!!

“Hôm nay cô ấy quên mang xuống xe. Nhớ phải ăn bữa sáng.” Anh mỉm cười, ôn hòa quan tâm khiến Lệ Lệ vô cùng cảm động.

Lúc Lệ Lệ đặt ly sữa đậu nành lên bàn Ngón Ham, còn ca ngợi Hà Nhất Triển thân thiết thế nào, nụ cười tươi kia khuyh thành ra sao. Sao cô bé Ngón Ham có thể chống cự lại cực phẩm như thế được.....

“Này? Tiểu Ham, sao mặt cậu đỏ thế?”

Thấy Ngón Ham đỏ mặt, trừng mắt nhìn ly sữa đậu nành, Lệ Lệ lý giải theo ý mình: “Cậu không thích uống sao? Vậy cho mình.”

Ngón Ham nhanh tay đoạt lấy, uống một hơi hết nửa ly, mãi mới nói: “Ai nói mình không uống?”

Đàn ông ấu trĩ!!! TT

Tiểu kịch trường:

Sau một lần vận động kịch liệt, Hà Nhất Triển ôm Ngón Ham đến phòng tắm tắm rửa. Nhìn bồn tắm rộng rãi đủ cho hai người lăn được hai vòng, Ngón Ham thở dài, đại thúc thật biết hưởng thụ.

Hà Nhất Triển đưa tay vào giữa hai chân Ngón Ham, nhẹ nhàng khuấy đảo khiến cô thoải mái. Vừa rồi anh quá mạnh bạo, không bận tâm đến cảm thụ của cô.

Ngón Ham gối đầu lên cơ bụng anh hưởng thụ, eo căng lên muốn nhiều hơn, nên không chú ý tới thân thể mình càng lúc càng trượt xuống.....

Sáng sớm hôm sau

Trên bàn trừ cháo thịt nạc và mấy món ăn sáng còn có thêm một ly nước trái cây tổng hợp, cô hỏi người đàn ông đối diện: “Sao hôm nay lại có nước trái cây?”

“Ngày hôm qua em uống nhiều quá, hôm nay đổi khẩu vị.” Về mặt Hà Nhất Triển bình tĩnh xem báo, bảo cô mau uống đi.

Nhà tư bản đều hồ người!! TT

Uống gì chắc mọi người đều biết nh

Mình đi du lịch 1 tuần, hẹn gặp lại các nàng vào tuần sau nữa

11. Chương 11

Tình nhân xa cách mấy tháng như bị đục hỏa đốt người, khiến Ngôn Hâm càng ngày càng xinh đẹp, kiều mị, xứng với bề ngoài thanh thuần và thân hình mảnh khảnh. Từ cô gái nhỏ nay biến thành người phụ nữ phong tình vạn chủng, dụ hoặc người đối diện.

Các đồng nghiệp nam ở văn phòng cách vách đã rất nhiều lần mượn cớ công việc đến phòng làm việc của Ngôn Hâm. Trước kia sao họ lại không phát hiện có một cô gái xinh đẹp, nói chuyện nhẹ nhàng, khiến người đối diện như được tắm mình trong gió xuân. Trong mắt cô luôn giữ vẻ xa cách khách khí, khiến bọn họ càng ngứa ngáy trong lòng. Càng ngày họ càng bàn tán nhiều về cô.

Bọn họ rất muốn, rất muốn mở ra một quyển bách khoa toàn thư tên là Ngôn Hâm.

Cây đào nhỏ tựưng khai hoa, mà lại còn nở rất nhiều hoa, nên tất nhiên sẽ bị đẩy ra trước đầu sóng ngọn gió, chuyện bất quá cũng kéo đến ô ạt. Không ít người nói thấy cô bước xuống từ xe của tổng giám đốc..... mỗi ngày đều được đón đưa... buồn chuyện điện thoại cả ngày... Chuyện này xảy ra cũng được một thời gian rồi...

Ngôn Hâm còn chưa tới gần phòng trà nước, đã mơ hồ nghe được một vài từ mấu chốt nhờ cái tai quá tinh. Cô coi như không có việc gì đi vào trong, ba nữ đồng nghiệp đột nhiên im bặt, trông mặt ai cũng như nuốt phải một quả táo, tắc ở yết hầu, muốn nhả cũng không ra.

Ngôn Hâm không nhìn họ. Sau khi cô đi, ba người đó lại quây thành một vòng tròn, thì thầm to nhỏ, khiến trong lòng cô khó chịu. Nghĩ đến chuyện vừa cãi nhau với Hà Nhất Triển, cô càng im lặng buồn bực.

Lúc đầu Hà Nhất Triển nói hội nghị chỉ diễn ra trong hai tháng, ai ngờ lại bị kéo dài thêm, thế là lần đầu tiên Ngôn Hâm vô cớ gây sự. Trước kia nhìn các đôi yêu nhau cãi vã ầm ĩ, cô cảm thấy rất ấu trĩ nhảm chán, bây giờ thì chính mình được trải nghiệm, sao còn dám nói như vậy nữa đây!?

Lần đầu tiên hai người tạm biệt trong không vui!

Rầu rĩ ngắt máy, mẹ Ngôn lại gọi đến nhắc về buổi xem mắt, trong lòng Ngôn Hâm đang vô cùng bực bội nhưng cũng phải đồng ý. Cô không nói chuyện này với Hà Nhất Triển. Buổi sáng thứ bảy, Ngôn Hâm mặc một chiếc váy hoa ngắn, đi dép cao gót, trông như cô thiếu nữ xinh xắn, đi xem mắt.

Nói là xem mắt đôi nhưng vẫn ngồi tách riêng, hai đôi ngồi cách khá xa nhau. Lúc đến nơi Ngôn Hâm cũng chỉ chào hỏi Từ Tịch từ phía xa..... Bởi vì nhà trai đã tới rồi.

Tuổi tác của bên nam cũng xấp xỉ Ngôn Hâm, mới đi làm không lâu, khuôn mặt vẫn còn chút ngây ngô, nhưng đã có khí độ trầm ổn, ăn nói khéo đưa đẩy. Anh ta khách khí nói chuyện với Ngôn Hâm trong chốc lát, chỉ đơn giản hỏi về sở thích các kiểu, nên không khí cũng coi như hòa hợp.

Điện thoại của Ngôn Hâm đột nhiên vang lên, cô lấy ra xem. Nhìn thấy hai chữ “Đại thúc”, cô rung mình một cái, nhưng lại không thể không nghe. Cô nói với đối phương mình vào toilet nghe điện thoại. Vừa nghe máy, Hà Nhất Triển đã hỏi cô đang ở đâu? Ngôn Hâm trả lời đang ăn cơm.

“Ở bên ngoài?”

“Vâng.”

“Với ai?” Giọng nói của Hà Nhất Triển nặng nề. Anh nghe thấy tiếng nhạc nền nhẹ nhàng, rõ ràng là một nhà hàng không tồi.

“Bạn.” Sao đại thúc lại nhải lăm thế. Ngôn Hâm hơi nhú mày.

“Xem mắt à.” Hà Nhất Triển lạnh giọng nói.

“..... Anh nói cái gì.” Đầu óc Ngôn Hâm nhất thời trống rỗng, nghĩ thầm quả nhiên hôm đó anh đã nghe thấy!

“Tiểu yêu tinh, em chưa được dạy dỗ tử tế đúng không? Không chịu an phận ngồi nhà đợi anh!” Hà Nhất Triển không có ý gì khác, chỉ bởi vì bình thường nói chuyện với Ngôn Hâm, giọng anh thường không giữ được vẻ đứng đắn. Vì không muốn để cô nhìn ra trong lòng anh đang bức bối, nên mới dùng nói mát cô như vậy.

Trước đây thì thấy ngọt ngào tình thú, còn giờ chỉ cảm thấy không thoải mái, sắc mặt Ngôn Hâm lúc xanh lúc trắng. Vì phải xa nhau lâu ngày, tâm tình buồn bức, khiến cô không vui, nên ngữ khí lúc này đặc biệt không tốt: “Anh nói chuyện khách khí một chút!”

Lần trước cãi nhau còn chưa kịp làm hòa, lúc này đúng là đổ thêm dầu vào lửa.

“Người không rõ tình hình chính là em!”

“Đại thúc à, anh là ai chứ? Đừng gọi điện thoại lung tung như vậy, anh gọi nhầm số rồi!”

“Ngôn Hâm!” Giọng Hà Nhất Triển lạnh đi, vô cùng tức giận.

Giọng nói lạnh lùng của anh khiến Ngôn Hâm sợ run, hai mắt cô bắt giác đỏ lên.

“Có bản lĩnh thì anh về ngay cho em!” Ngôn Hâm tức giận kết thúc cuộc trò chuyện, gương mặt phẫn hận như muốn giết người..... Nhưng tim cô đau quá.

Quay về bàn, Ngôn Hâm chẳng còn hứng thú gì nữa, bị Từ Tịch nhìn mấy lần, may mà nhà trai không để ý thái độ thay đổi đột ngột của cô. Lúc kết thúc, vì muốn trao đổi phương thức liên lạc, đối phương còn nói giỡn: “Đưa em về nhà hoặc cho số điện thoại, em chọn cái nào!”

Ngôn Hâm mỉm cười, cuối cùng vẫn cho anh ta số điện thoại. Lúc về đến nhà mẹ Ngôn muốn tìm hiểu tình hình, cô mất kiên nhẫn, nằm phịch xuống giường, hét to: “Mẹ đừng hỏi nữa!”

Mẹ Ngôn hỏi thêm mấy câu đều không được đáp lại, bèn nghĩ là tình hình không tốt. Mặt mũi bà biến sắc, đi ra ngoài, gọi điện thoại hỏi nhà trai.

Ngôn Hâm nằm nguyên tư thế đó ngủ luôn, đến khi tỉnh lại, cô mới phát hiện khóe mắt còn đọng vệt nước mắt, di động cũng chẳng có tin nhắn nào.

Cô cảm thấy rất cô đơn, trái tim lạnh lẽo, lần đầu tiên biết cảm giác cãi vã với người yêu là như thế nào.

Ngôn Hâm âm thầm quyết định, tuyệt đối không cho Hà Nhất Triển sắc mặt tốt!

Ai ngờ vừa thấy anh, cô đã vứt chuyện này ra sau đầu. Hai ngày trước còn vô cùng triền miên, bây giờ lại trở thành đề tài của mấy chuyện bát quái, cảm giác phiền muộn xông lên, thù mới hận cũ cộng vào, nhìn thấy Hà Nhất Triển, Ngôn Hâm càng thấy khó chịu.

Người đàn ông này đúng là bị tinh trùng lên não rồi, vừa trở về là chỉ nghĩ làm làm làm, cô sẽ không cho anh được như ý! Bàn tay của tổng giám đốc Hà rất linh hoạt mà, không cần phải nhờ cô giúp!

Hà Nhất Triển không hiểu sao từ lửa tình lại biến thành lửa giận, cô bạn gái nhỏ bên cạnh cả buổi tối chẳng chịu nói với anh một câu, chẳng lẽ còn tức giận vì câu nói đùa buổi sáng của anh?

Anh ôm cô vào lòng, dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Mặt mũi nhăn hết cả lại thế này.”

Ngôn Hâm dùng khuỷu tay huých vào bụng anh, Hà Nhất Triển kêu lên một tiếng, cô cũng mặc kệ ngồi sang bên kia sofa, không thèm nhìn anh.

Anh bắt mắt nhìn cô, cô đang giận cái gì vậy chứ!

Hà Nhất Triển kéo cô ngồi lên đùi mình, để hai người mặt đối mặt, chẳng quan tâm Ngôn Hâm đang giãy giụa, đánh mạnh lên hông cô, “Không được nhúc nhích!”

Dù không muốn nghe lời, nhưng biết rõ kết cục nên Ngôn Hâm vẫn miễn cưỡng ngồi im, tầm mắt cố định trên cúc áo sơ mi của anh.

“Lại giận cái gì? Anh còn chưa tính sổ với em đâu.”

Không nhắc đến còn đỡ, bây giờ anh động vào thì đúng là hay rồi! Ngôn Hâm đột nhiên lườm anh, nén giận lạnh lùng nói: “Anh có bản lĩnh thì đừng chạm vào em! Bây giờ nhìn thấy anh là em không thoải mái!”

“Ngôn Hâm! Em đừng có vô cớ gây sự, rốt cuộc em đang giận chuyện gì?” Hà Nhất Triển không thích nhất là cô cứ vòng vo không chịu nói, lúc này tốt nhất là cứ thẳng thắn thành khẩn?!

“Anh không cần biết, buông em ra!”

Hà Nhất Triển bắt lấy đôi tay nhỏ đang đánh lên ngực mình, mắt nheo lại, khuôn mặt cương nghị trở nên thâm thúy, không rõ cảm xúc.

Đây không phải Hà Nhất Triển mà cô quen biết.

Ngôn Hâm đau lòng, nước mắt rơi như mưa.

Hà Nhất Triển sững sốt, nâng mặt cô lên, ôn tồn hỏi: “Sao lại khóc? Tiểu Hâm đừng khóc... đừng khóc...”

Anh càng nói vậy cô càng không nhịn được, thậm chí còn khóc to hơn. Từ trước đến nay Ngôn Hâm vẫn luôn giữ dáng vẻ điềm tĩnh thản nhiên, chưa từng tức giận, đây là lần đầu tiên cô khóc thảm thương đến vậy.

“Tiểu Hâm... đừng khóc... Là anh không tốt... Anh không nói nữa...” Hà Nhất Triển cũng không biết mình đang nói gì, chỉ có thể không ngừng lặp đi lặp lại, thế mà nha đầu kia vẫn cứ khóc mãi!

“Anh, anh có biết em rất nhớ anh không... Anh còn còn muốn..... Anh cũng không nói lúc nào sẽ về!” Ngôn Hâm nói năng hỗn loạn. Hà Nhất Triển cố gắng suy đoán hơn người mà cũng phải nỗ lực sắp xếp lại từ ngữ, mới bình tĩnh đại ngộ nhận ra nha đầu này nhớ anh đến điên rồi. Vì không nói ra được, nên cô mới ghen đến mức trào nước mắt!

“Tiểu tâm can... Là anh không tốt... Nhưng em cũng không thể đi xem mắt...” Hà Nhất Triển hôn lên những giọt nước mắt của cô, nhưng hôn thế nào cũng không hết!

“Em cũng đâu có muốn ở cùng anh ta!”

“Gặp mặt cũng không được!” Hà Nhất Triển mút làn da non mềm của Ngôn Hâm, không dám cắn, vì sợ lại chọc giận cô.

“Em vẫn chưa gả cho anh đâu!” Đầu óc Ngôn Hâm hồ đồ, tung ra một câu. Đột nhiên có một sức mạnh đẩy cô về phía sofa, đôi mắt sáng ngời của anh nhìn cô chằm chằm, làm cô kinh sợ.

“Em đang cầu hôn anh đấy à?” Hà Nhất Triển nhướn mày.

Ngôn Hâm vừa tức vừa quẫn bách, miệng khép mở mấy lần mà không nói được chữ nào, nên nhất quyết lặng im luôn. Hà Nhất Triển nghiêng người, thế là hai người cũng ngã lên sofa.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Anh nhíu mày, kéo tay cô xuống. Ngôn Hâm đáng thương khóc đến mức không mở mắt ra được, lông mi ướt đầm. Dáng vẻ yếu đuối của cô khiến tim anh mềm nhũn. Trán anh tựa vào trán cô, không cho cô trốn tránh.

“Ghét anh à? Nhưng anh không cho phép em bội tình bạc nghĩa đâu đấy.” Anh muốn chọc cho cô cười.

“Là anh... Là anh... không tốt.....”

12. Chương 12

Hà Nhất Triển bật cười, trong lòng hơi phiền muộn vì sự kì quái của cô, nhưng anh hơn cô mấy tuổi cũng không phải không có chỗ tốt. Anh nhẹ nhàng xoa vòng eo mảnh khảnh của cô, cho đến khi cô nín khóc, mới chậm rãi nói: “Em muốn thế nào mới được? Muốn trêu chọc đàn ông để anh không vui à?”

“Vô cớ gây rối!” Ngữ khí này nghe rất giống lúc anh mắng cô.

“Xem nào! Cách đó có thể làm anh sợ, nhưng không dùng được dùng nữa đâu nhé.” Anh nhéo cằm cô, cúi đầu hôn lên đôi môi phần nộn đang dẫu lên khiến anh phiền lòng.

Nụ hôn này không cường thế chiếm đoạt giống như trước đây, mà là kiểu ôn nhu nhẹ nhàng như đang nâng niu bảo vật. Ngôn Hâm đã quen với sự bá đạo của anh, nên tự nhiên mở miệng muốn càng nhiều hơn, đầu lưỡi nhỏ cũng chủ động vươn vào trong miệng anh, tùy ý đùa bỡn cắn mút. Nụ hôn của hai người càng ngày càng mạnh bạo, càng ngày càng triền miên. Quần áo của cả hai đều xộc xệch nhưng không ai thấy lạnh, bởi vì lửa dục trong người. Hà Nhất Triển cúi xuống hôn lên vùng bụng phẳng lì lộ ra trọn vẹn của Ngôn Hâm, khiến cô ngứa đến mức phải vịn vịn liên tục.

“Ngừng! Chúng ta còn chưa nói xong đâu.....” Ngôn Hâm khàn giọng nói. Hà Nhất Triển đang vui đầu ở rốn cô, vừa hôn vừa nói: “Anh đang nghe đây.....”

“Có phải... anh được cậu em mời tới nhà không?”

“Ai?” Hà Nhất Triển cắn mép quần lót của Ngôn Hâm, hỏi theo bản năng.

“Là ba của đối tượng lần trước anh đi xem mặt ấy! Chính là cậu của em!”

Hà Nhất Triển ngẩng khuôn mặt cao quý lên, không vui nói: “Em lại muốn cãi nhau nữa sao?”

Ngôn Hâm được anh dỗ dành nên không còn buồn bực nữa, bình tĩnh nói: “Em nghĩ... Ngày đó chúng ta có thể coi như không quen nhau.....”

“Em vẫn chưa nói với người nhà sao?”

“.....”

“Anh không xứng để gặp người nhà em à?” Hà Nhất Triển nhớ đến cảnh lần trước bị nhốt trong phòng cô, từ khi nào anh phải chịu đãi ngộ như vậy? Đầu gối anh cọ nhẹ vào nơi tư mật ẩm ướt của cô, nói: “Sớm muộn gì họ cũng phải biết.”

Huống chi, anh chưa bao giờ để ý ánh mắt của người khác.

Ngôn Hâm rất để ý, bởi vì cô có rất ít bạn bè, từ nhỏ đến lớn đều là người nhà ở bên, cùng cô vượt qua toàn bộ quá trình trưởng thành. Bạn bè sẽ vì một số lí do mà mất liên lạc, tình cảm phai nhạt, còn người nhà, dù qua bao lâu, sẽ mãi mãi là hậu phương vững chắc, là vòng ôm ấm áp nhất.

Nếu hai chị em Từ Tịch không thích Hà Nhất Triển thì thôi, nhưng mấy ngày nay, Từ Tịch đã vô tình dò hỏi, sao cô có thể coi như không biết được?

Ngôn Hâm: “Sau lần này, em sẽ tìm thời cơ thích hợp nói với cha mẹ, cho nên ngày đó, anh coi như giúp em đi.”

Hà Nhất Triển nhìn cô hồi lâu, đến khi Ngôn Hâm phải mở miệng cầu xin lần nữa, mới nghe thấy anh nặng nề nói: “Vậy em định báo đáp anh thế nào?”

“Anh muốn gì?”

“Em.”

Sáng thứ bảy, Ngôn Hâm nằm trên giường Từ An An, vừa thất thần nói chuyện phiếm với cô bé, vừa nghe động tĩnh dưới lầu.

Tuy từ trước đến nay Hà Nhất Triển đã nói là làm, nhưng trong lòng Ngôn Hâm vẫn bất an, bàn tay trắng nõn cứ vờ vờ lộn tóc đen.

“Chị có nghe em nói gì không đó?” Từ An An đẩy đẩy cô, bất mãn nói.

“Đương nhiên là có..... Từ Tịch đâu?”

“Ở phòng bếp giúp đỡ, chú kia sắp tới, nên chị ấy phải ở dưới lầu đợi lệnh.” Từ An An được nuông chiều thành quen, nói chuyện không phân biệt lớn nhỏ. Nghĩ đến dáng vẻ trang điểm tỉ mỉ của chị mình, cô bé lại đẩy Ngôn Hâm, “Hôm nay chị ấy ăn mặc... Chắc chắc...”

“?”Hôm nay cô tới sớm, nhưng vẫn chưa gặp Từ Tịch.

“Không biết chú ấy có thích hay không... Nhưng tóm lại sẽ là kiểu dục hỏa đốt người.”

Ngôn Hâm trừng mắt, rốt cuộc Từ Tịch trang điểm thế nào vậy. Hà Nhất Triển khi ở trước mặt người khác luôn trưng ra bộ dạng nghiêm túc cấm dục, nhưng sau lưng thì..... Mặt cô đỏ hồng, thấp thỏm bất an. Từ sau hôm chia tay đó, mấy ngày nay cô vẫn chưa gặp lại anh.

Nhớ lại cảnh thân mật đêm đó, Ngôn Hâm bị đè trên sofa, quần áo nửa kín nửa hở, còn vật cứng dưới thân anh vô cùng nhiệt tình, khiến cô ấp úng không nói nên lời. Quen nhau nửa năm, đại thúc có thể nhìn đến bây giờ, không thể nói là cô không cảm động.

Từ khi tư vị tình dục được khơi mào, trong khoảng thời gian này cô cũng thích khoái cảm tê dại đó, thoải mái đến mức các ngón chân đều cuộn tròn lại, rên rỉ tiếng sau mềm mại hơn tiếng trước. Thậm chí cô còn mơ thấy Hà Nhất Triển hưng hăng tiến nơi mềm mại nhất của cô như thế nào, khiến cô không thể nói nên lời, chỉ có thể để mặc cho anh đòi hỏi.

Đến khi tỉnh lại, cô then thùng phát hiện mình..... ướt...

Hà Nhất Triển nhìn biểu tình do dự của cô, không biết rốt cuộc cô đang lo lắng cái gì. Yêu nhau thì phát sinh quan hệ thân mật là chuyện bình thường, bọn họ đều là người trưởng thành cả rồi. Đối mặt với sự phóng túng của anh, rõ ràng nha đầu này cũng muốn, ấy thế mà cái miệng nhỏ đáng chết kia lại sống chết không nhận!

Anh thật sự muốn hưng hăng đắm vào trong thân thể cô, làm đến khi cô nói tốt mới thôi!

“Tiểu tâm can, em đang lo lắng cái gì?” Anh dụ dàng hôn cô. Anh rất thích cách gọi này, Tiểu Hâm... Tiểu tâm..... Tiểu tâm can của anh..., mỗi lần gọi cô như vậy, trái tim anh như bị gõ nhẹ một cái. Rõ ràng cô chẳng cần làm gì, chỉ mở to đôi mắt long lanh, anh đã mềm lòng đến hồ đồ, đáng vẻ khí phách hăng hái khi làm việc ở trước mặt cô hoàn toàn biến thành làm nũng lầy lòng.

“Chú à... Anh cho em thêm chút thời gian được không? Không phải em ghét anh đâu.” Giọng điệu của cô vô cùng đáng thương.

Cô lại dùng vẻ mặt này nhìn anh rồi. Hà Nhất Triển thở dài, chôn mặt ở cạp cổ cô. Cây gậy dài dưới hạ thân anh lại ngóc đầu dậy, ma sát vào quần lót. Anh ôm cô vào trong ngực, nửa người dưới bắt đầu hoạt động điên cuồng.

Ngôn hâm cố nhịn mà vẫn không được, theo tiết tấu của anh, miệng cô dật ra từng tiếng rên rỉ, thân thể cũng bắt đầu vận vẹo. Mỗi lần Hà Nhất Triển đều đâm vừa nhanh vừa chuẩn giữa mông và sofa..... Anh hừ một tiếng, vươn tay lật người cô lại, tách bờ mông căng tròn, cọ xát thật nhanh... Mặt Ngôn Hâm nóng lên, cảm giác trong cơ thể có cái gì đó chảy ra.

Nhìn tinh dịch nóng bỏng chảy dọc theo rãnh mông cô, làm ướt đầm chiếc quần lót đáng yêu, Hà Nhất Triển cười trầm thấp.

Ngôn Hâm úp mặt vào sofa, không nói nên lời.

Hà Nhất Triển thông thả ung dung lau sạch thân thể cho cả hai, nhưng cây gậy kia vẫn đứng thẳng tắp, đương sự cũng không có ý định mặc lại quần. Ngôn Hâm thật sự không nhìn nổi nữa, quay qua chỗ khác: “Anh mặc quần vào đi.....”

“Không mặc.”

Thấy anh lạnh lùng điềm nhiên trả lời như vậy..... Ngôn Hâm nghiêm túc đề nghị: “Vậy anh muốn... đi tắm nước lạnh không.....”

Hà Nhất Triển thở dài, hơi thở nóng rực sát bên tai cô, “Thật là tiểu yêu tinh hại người.” Anh ngậm vành tai cô, mút một cái thật mạnh, mới đứng dậy đi vào phòng tắm.

Tiểu nha đầu này không biết suốt nửa năm nay anh đều phải tắm nước lạnh, đúng là ghen khuất mà!

“Lại ngăn người.” Ngôn Hâm bị đẩy mạnh một cái, suýt nữa ngã xuống giường. Từ An An đang bắt mẫn lờm cô.

“Sorry.” Ban ngày ban mặt mà cô dám yy đại thúc..... Quả nhiên là bị anh dạy hư mà.

“Đi xuống đi, sắp đến giờ ăn cơm rồi.”

Lúc xuống lầu, mọi người đang nói chuyện phiếm rất vui vẻ, Ngôn Hâm liếc mắt một cái là thấy Hà Nhất Triển. Hôm nay anh ăn mặc rất thoải mái, T-shirt tối màu phối cùng quần dài kaki, trông trẻ ra vài tuổi, khí chất thanh dật tuấn tú y như sinh viên.

Từ Tịch ngồi cạnh anh..... Da đầu Ngôn Hâm căng lên, sao hôm nay chị ấy lại ăn mặc như vậy?

Từ Tịch mặc một chiếc váy ngắn bó sát người phô đôi chân trắng ngần, phối cùng áo trễ vai bằng chiffon, trông vừa trẻ trung vừa quyến rũ. Nhưng trông sắc mặt cậu không được tốt lắm.

Ngôn Hâm cúi đầu nhìn bộ quần áo mình đang mặc..... Vẫn còn tốt chán, nhìn thế nào cũng không quá thành thực gợi cảm.

“Xuống cả rồi à, ăn cơm thôi.”

Cậu là chủ nhà, tất nhiên ngồi ở ghế chủ vị, Hà Nhất Triển ngồi đầu tiên bên trái, bên cạnh là Từ Tịch, Ngôn Hâm ngồi cạnh mẹ. Tuy không phải mặt đối mặt với Hà Nhất Triển, nhưng đối diện cô là hai chị em Từ Tịch,..... có động tĩnh gì cũng đều nhìn được.....TT

Mọi người yên lặng ăn cơm, mẹ Từ liên tiếp nháy mắt với Từ Tịch, cô ấy đành phải dụi dụi nói nhỏ bảo Hà Nhất Triển ném thử món này món kia..... Đại thúc cũng lễ phép khách khí nói được, nếu không phải giọng đại thúc trầm thấp dễ nghe, có lẽ Từ Tịch sẽ không chịu nổi, phải đứng dậy tránh xa mất.

“Đừng chỉ ăn cơm không.” Trong bát có thêm một miếng thịt kho tàu, Ngôn Hâm cả kinh, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cô.

“Cảm ơn.....” Ngôn Hâm không dám nhìn Hà Nhất Triển, cũng không dám ăn miếng thịt kho tàu trong bát, hôm nay là lần đầu tiên trong đời cô ăn nhiều cơm trắng đến vậy.

Cơm lóc xoáy dần chuyển hướng khỏi Hà Nhất Triển và Ngôn Hâm, nhưng ánh mắt dò hỏi của Từ Tịch lại quét tới, Ngôn Hâm vẫn ra vẻ điềm nhiên, ưu nhã ăn cơm. Thấy vậy, mẹ cô ngồi cạnh liền hỏi: “Tiểu Hâm, đối tượng lần trước không liên lạc à?”

“Nghe mẹ cháu nói hai đứa có trao đổi số điện thoại, sao không nói chuyện thử xem?”

Ngôn Hâm theo trực giác nhìn về phía Hà Nhất Triển. Anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, vẫn là đôi mắt đen sâu thẳm mà cô quen thuộc, nhưng.....

13. Chương 13

“Gần đây cháu bận quá... nên quên mất.....”

Đúng là Ngôn Hâm nói thật, bởi vì mới nói chuyện được một lúc thì Hà Nhất Triển trở về. Sau mấy ngày cãi nhau, hai người lại ngọt ngào như mật, hận một ngày không thể có 48 tiếng, còn đâu thời gian để nhớ đến đối tượng xem mắt?

Cô còn chẳng nhớ rõ người đó tên gì.

“Tuy bạn, nhưng bên cạnh có người chăm sóc vẫn tốt hơn mà. Con gái con lúta hiếu thắng như thế, đàn ông còn có chỗ nào thi triển bản lĩnh?”

“Từ phu nhân nói đúng, tính tình hiếu thắng thế này không biết là giống ai, khiến người ta không thích nổi.” Một giọng nam dễ nghe phụ họa, tức khắc ánh mắt của tất cả mọi người lại hướng về phía Hà Nhất Triển. Anh vẫn duy trì tư thế ngồi ngay ngắn, cắn một miếng thịt kho tàu.

Ngôn Hâm nuốt một ngụm canh, hoàn toàn coi như không nhìn thấy, không nghe thấy gì.

Mẹ Từ rất vui với phản ứng của Hà Nhất Triển, bèn bốc phét tiếp: “Đúng vậy, con gái độc lập tự chủ cũng tốt, nhưng quan niệm của mấy ông bà già chúng tôi là nên sớm lập gia đình, tuổi tác càng lớn sẽ càng mất giá. Không giống như Hà tiên sinh đây, là người đàn ông độc thân hoàng kim, đúng là đối tượng không tồi.”

“Nào có.”

“Bạn gái của Hà tiên sinh chắc chắn cũng không kém, trai tài gái sắc.....” Hai mắt mẹ Từ tỏa sáng, sáng đến mức Ngôn Hâm ở bên cạnh cũng phải ngẩng đầu liếc nhìn một cái.

“Từ phu nhân quá khen. Bạn gái tôi ít tuổi, vẫn còn yếu ớt.”

Mẹ Từ choáng váng, Ngôn Hâm ngây người, Từ Tịch ngồi cạnh Hà Nhất Triển..... chậm rãi buông đũa, nhẹ giọng nói mình ăn no rồi.

“Hà tiên sinh... có bạn gái lúc nào?” Từ phu nhân nhìn chồng mình, mới một thời gian không gặp thế mà người đàn ông độc thân hoàng kim hiện tại chỉ còn hai chữ “hoàng kim”.

“Nửa năm trước... Tôi bận rộn nhiều việc, không chăm sóc được cho cô ấy, thế là cô ấy giận dữ. Thời gian này tôi thường phải ở bên cạnh dỗ dành.” Ngữ khí của anh dịu dàng, nuông chiều, như phủ lên mặt mọi người một lớp đường ngọt ngào. Từ An An vuốt cánh tay nổi đầy gà da, nói nhỏ với Ngôn Hâm: “Ông chú này... cũng ghê tởm quá đi.”

Ghê tởm thật. Ngôn Hâm thông minh không trả lời.

Sắc mặt mẹ Từ mất tự nhiên. Vừa rồi bà chỉ định thử xem Hà Nhất Triển có đối tượng không, ai ngờ thử một lần liền ra luôn cô bạn gái nhỏ. Tuổi tác xem ra cũng không nhiều hơn con gái út nhà mình là bao.

“Cô gái đó đúng là có phúc khí... Tôi rất muốn gặp bạn gái của Hà tiên sinh một lần, chắc là xinh xắn lắm.....” Từ phu nhân coi như không nhìn thấy khuôn mặt thất thần của con gái mình.

“Chắc chắn Từ phu nhân sẽ có cơ hội.” Đôi mắt đen của Hà Nhất Triển chứa đựng thâm ý. Thấy vậy, cậu của Ngôn Hâm đang ngồi ở ghế chủ vị nhân cơ hội đưa ra đề tài khác, bầu không khí lại trở về hòa hợp như lúc ban đầu.

Ngôn Hâm nhẹ nhàng thở ra, nhưng vừa ngẩng mặt lên lại đối diện với đôi mắt sáng quắc của Từ Tịch. Thế là cô lại tự động cúi đầu xuống.

Một bữa cơm ăn thôi mà mọi người như vào sinh ra tử. Sắc mặt Từ Phúc vẫn điềm nhiên, không có phản ứng gì, còn Từ Tịch luôn nhìn chăm chăm Ngôn Hâm. Nhìn đến mức Ngôn Hâm phải ngồi thẳng thắn lại, cảm giác ánh mắt kia như một quả bom không hẹn giờ, người chốt mở chính là ông chú Hà Nhất Triển không chịu chịu chế kia!

Ông chú kia vẫn giữ dáng ngồi tuấn dật, phía sau như được một vầng hào quang ảm áp bao phủ..... Ngôn Hâm yên lặng nghĩ, đúng là hồng nhan họa thủy.

“Ngôn Hâm, chị hẹn với Quý Dao và Trần Tấn Nhiên, em đi cùng không?” Từ Tịch cười xinh đẹp, hỏi.

“Ai?” Đi đâu?

Vừa rồi Ngôn Hâm chỉ lo thất thần, nên không nghe rõ Từ Tịch nói gì.

“Đối tượng lần trước chúng ta gặp mặt.”

“À.....” Ngôn Hâm không dám nhìn biểu tình của đại thúc, đồng thời còn đang nghĩ xem đối tượng gặp mặt của cô là ai?

“Đi đi, đi đi, gặp nhiều người cũng tốt. Lúc nào gặp nhau?” Mẹ Từ không phản đối, chỉ trong chốc lát mà đã nâng cao mười hai vạn phần tinh thần.

“Sáng ngày kia.”

“...Em không đi.” Ngôn Hâm yếu ớt nói.

“Nhưng Quý Dao rất muốn gặp em, anh ấy luôn đợi điện thoại của em đó.”

..... Đáp án ra lò.

Người đàn ông đang tắm mình dưới ánh mặt trời thay đổi tư thế thoải mái hơn, sắc mặt bình đạm nghe mấy người phụ nữ nói chuyện.

“Em có... người mình thích rồi, đi cũng vô dụng.” Ngôn Hâm hơi đỏ mặt, liếc nhìn người nào đó một cái.

“Là anh Hà sao?” Từ Tịch nói đúng tâm tư của Ngôn Hâm, đôi mắt đẹp không bỏ qua bất cứ phản ứng nhỏ nào của cô.

Cuối cùng Ngôn Hâm có thể quang minh chính đại nhìn về phía Hà Nhất Triển, biểu tình của anh vẫn như cũ, nhìn lại cô. Ngôn Hâm trầm mặc một lát, mới bình tĩnh nhìn Từ Tịch nói: “Đúng.”

Cả nhà yên lặng.

Cuối cùng người phá vỡ trầm mặc là chủ nhà Từ Chương Sơn, người từ nãy đến giờ chỉ ngồi nghe.

“Rất thích hợp, ánh mắt của Hà tổng thật tốt.”

“Quá khen.” Người nào đó cười nhẹ.

Ngôn Hâm và Hà Nhất Triển cùng rời đi, cô không chú ý đến phản ứng của Từ Tịch và mẹ, chỉ có Từ An An lớn mật cho cô một ánh mắt trấn an. Ngôn Hâm cười khổ, cửa này cuối cùng cũng qua.

Thần kinh căng chặt được thả lỏng, cảm thấy vừa mệt vừa đói, Ngôn Hâm dựa vào ghế phụ nhắm mắt dưỡng thần, tạm thời không quan tâm đến phản ứng của Hà Nhất Triển.

Lúc Ngôn Hâm mở mắt ra, đã ở trong một tầng hầm xa lạ, chỉ có mấy cái xe nhập khẩu..... “Đây là đâu?” Cô nhìn người đàn ông bên cạnh. Thấy ánh mắt nặng nề của anh, cô tức giận quay đầu đi.

“Em giận sao?”

“Không.” Cô nào dám, dù sao cũng đã nói rồi, so đo nhiều làm gì.

Nhưng Tiểu Tịch phát hiện ra từ lúc nào? Hai người rất ít khi gặp mặt, cô cũng chưa từng nói với An An. Ngôn Hâm cắn môi dưới khó hiểu, trong lòng thấy kỳ quái, bật thốt lên: “Sao Tiểu Tịch lại biết?”

“Trước khi em đi xem mắt một ngày, anh gọi điện thoại cho cô ấy.” Hà Nhất Triển thần nhiên thừa nhận.

?!

Sau lần Hà Nhất Triển đến Từ gia, Từ Tịch nhờ mẹ Từ lấy được số điện thoại của anh. Lần đầu tiên cô ấy ngưng ngưng gọi điện thoại đến, Hà Nhất Triển tuy không vui, nhưng vẫn hàn huyên vài câu. Những cô gái trẻ đều dễ xấu hổ, tất nhiên không thể mở lời mời trước, sau khi ám chỉ vài lần cũng chỉ có thể kết thúc qua loa.

“Lần nào bọn anh nói chuyện cũng đều nhắc đến em. Có lần vừa vặn cô ấy gọi tới, nói sẽ cùng em đi xem mắt, thế là anh liền nhờ cô ấy chú ý đến em.” Hà Nhất Triển sờ ví tiền, rồi lại đưa tay lên sờ mũi, giọng điệu vô cùng bình tĩnh. Hóa ra chỉ có Ngôn Hâm là không biết gì.

“Cho nên ngày đó anh mới tức giận.” Đầu óc Ngôn Hâm hỗn loạn vì có quá nhiều vấn đề ập đến. Cô nhớ tới cuộc trò chuyện với Hà Nhất Triển và cả ánh mắt của Từ Tịch ngày đó.

Hóa ra chỉ có mình cô độc diễn, chắc chắn là buồn cười chết đi được.

“Em còn đang giận anh, hơn nữa em đã đồng ý.....” Lúc Hà Nhất Triển nghe được chuyện đó, xem chút nữa là bóp nát điện thoại. Lần đầu tiên anh muốn tét mông Ngôn Hâm sau đó cột vào bên người, nhưng chuyện này lại là ý của nhạc mẫu tương lai. Anh không nói gì với cô, bởi vì có mười phần tự tin vào mình.

Cho dù anh đã khẳng định trong lòng nha đầu có anh, nhưng những gì thuộc về Ngôn Hâm, anh hy vọng sẽ không chế toàn diện.

“Tiểu Hâm... Em cứ giận đi, nhưng đừng lơ anh.” Nha đầu này một khi tức giận là sẽ không nói một lời, coi anh như không khí, khiến anh thực sự không chịu nổi. Cú điện thoại lần trước đã đủ làm anh rùng mình rồi, không được gặp, không được nói chuyện với cô, làm anh phải giày vò chủ quản các phòng ban để trút bực.

Ngôn Hâm chỉ nghĩ hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, lời nói cũng không thể diễn tả được cảm giác của cô lúc này, mất mặt, tức giận, áy náy, đau lòng..... Cô quay ra nhìn anh, đôi mắt to sinh động giờ phút này trở nên vô hồn, “Anh đã từ chối Tiểu Tịch?”

“Ừ, anh nói với cô ấy rằng anh có tình cảm với em.” Nhưng sự kiên trì của Từ Tịch cũng làm Hà Nhất Triển phải nhả mày.

“Sao anh có thể như vậy?” Ngôn Hâm thẳng nhìn về phía Hà Nhất Triển, “Rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?”

Hà Nhất Triển ôm cô đặt trên đùi mình, thở dài. Nha đầu này đúng là thích ép buộc anh mà.

“Thích là thích, nào có lý do gì.”

Hà Nhất Triển anh kiến thức sâu rộng, muốn một cô gái xứng đôi vừa lứa, không có một trăm cũng đến tám mươi. Còn Ngôn Hâm vừa kỳ quái vừa kiêu ngạo, không thèm để ý đến ai. Mỗi khi tiểu tâm can của anh rối rắm nửa ngày, thì anh sẽ mất cả ngày nghiền ngẫm suy nghĩ của cô, khiến anh như biến thành một người phụ nữ. Càng ngày anh lại càng nhiều lần nhớ nụ cười mỉm của cô, nhớ tới đôi mắt híp lại thỏa mãn vì được ăn ngon, biểu cảm xinh đẹp khi nằm dưới thân anh, và cả khi cô ngọt ngào nói nhớ anh.....

Mùi thơm thoang thoang của cơ thể, những ngón tay mảnh khảnh, đường cong nữ tính, mái tóc mượt mà..... Mỗi ngày nhớ đến Ngôn Hâm cũng giống như hít thở, uống nước, tự nhiên hòa vào cuộc sống của anh.

“Chuyện hôm nay...”

“Từ Tịch nói nếu như em thừa nhận có tình cảm với anh, cô ấy sẽ không liên lạc nữa.” Trước đây Hà Nhất Triển không hẳn tâm cự tuyệt tình ý của Từ Tịch là vì muốn cho Ngôn Hâm một đường lui. Nhưng hiện tại vì chuyện này, anh đã nhân nhượng đủ nhiều, lúc này không hạ quyết tâm thì không biết phải chờ tới khi nào.

Hà Nhất Triển hôn lên thái dương Ngôn Hâm, sự áy náy của cô khiến anh hơi đau lòng. Anh vui khi cô thừa nhận mối quan hệ của hai người, nhưng ánh mắt của Từ phu nhân, và phản ứng của mẹ Ngôn say này..... “Tiểu Hâm, anh xin lỗi, là anh nghĩ không đủ chu đáo.”

Đã thương định thủ một ngàn, tự tổn hại mình tám trăm, lần này Hà Nhất Triển thật sự gặp hạn rồi.

14. Chương 14

Cô gái nhỏ trong ngực ngoan ngoãn nằm im, mặc cho anh hôn lên mặt tái nhợt của cô, xoa đầu cô. Hà Nhất Triển sốt ruột khi đối diện với đôi mắt không một chút cảm xúc của Ngôn Hâm, trong đôi mắt ấy không còn sự linh động mà anh quen thuộc. “Tiểu Hâm?”

“Chú à, anh để em yên tĩnh một lúc được không?”

Anh ôm cô thật chặt khiến cô phát đau, nhưng cô chỉ nhú mày, cúi đầu, tiếp tục đắm chìm trong cảm xúc của mình.

Hà Nhất Triển bế Ngôn Hâm lên nhà, lúc thang máy đi lên trên cũng là lúc trái tim anh trầm xuống. Lúc trước anh đã nghĩ tới một trăm phương pháp có thể làm Ngôn Hâm hết giận, nhưng bây giờ cô không khóc không nháo nên chẳng dùng được cách nào.

Đặt Ngôn Hâm ngồi trên sofa, Hà Nhất Triển dịu dàng hỏi: “Đói bụng chưa? Em muốn ăn gì không, hay muốn uống nước trái cây?”

Ngôn Hâm nhẹ nhàng hất tay anh ra, ngã xuống sofa, hai tay ôm đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hà Nhất Triển duy trì nguyên tư thế, nhìn Ngôn Hâm hồi lâu. Anh vào phòng cầm một chiếc chăn mỏng đắp lên người cô, rồi mới đứng dậy vào trong bếp, mở tủ lạnh, lấy ra mấy loại hoa quả, bắt đầu làm nước ép.

Lúc này, anh không dám tới gần quá nhiều Ngôn Hâm, nên chỉ có thể tránh đi.

Ngôn Hâm nằm trên sofa vẫn chưa ngủ, nghe tiếng động lúc có lúc không trong phòng bếp. Buổi chiều ở nhà ấm áp như thế đáng nhẽ nên là thời gian hai người ngọt ngào thân mật, nhưng sao nước mắt của cô cứ rơi, càng lúc càng nhiều, làm ướt cả sofa. Cô ôm chặt lấy thân thể, giấu mình dưới lớp chăn để miệng mũi tràn ngập hương vị của anh.

Lúc quảng chăn lật người lại, Ngôn Hâm mơ mơ màng màng cảm giác có người xoa nhẹ đầu mình, nên chỉ có thể nín thở im lặng. Khi cô tỉnh lại lần nữa, bóng đêm đã buông xuống, chiếc chăn mỏng vẫn quấn chặt trên người, cái đèn trên bàn trà tỏa ánh sáng mờ mờ, cả căn phòng vô cùng yên tĩnh.

So với căn nhà nhỏ ấm áp của cô, nhà của Hà Nhất Triển cũng giống như con người anh, vừa quanh quẽ vừa rộng lớn, không gian một trăm mét vuông chẳng có gì ngăn cách nên trông càng rộng hơn. Ngôn Hâm lê tấm thân mệt mỏi chậm rãi đến trước một căn phòng, đang định xoay nắm đấm cửa thì cánh cửa đối diện bật mở.

“Tiểu Hâm, em tỉnh rồi à, có đói bụng không?” Thấy Ngôn Hâm sững sốt đứng ngoài cửa, Hà Nhất Triển bước nhanh tới, nhìn thẳng vào cô, ôn tồn dò hỏi.

Mí mắt Ngôn Hâm hơi sưng vì khóc, Hà Nhất Triển đau lòng xoa nhẹ mắt cô, đôi môi mỏng đồng thời hôn nhẹ lên đó, muốn dịu dàng bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hành động này của anh khiến Ngôn Hâm lại muốn khóc. Cô liên tiếp lui lại hai bước mới nói: “Em không đói, chỉ hơi khát nước.”

Giờ phút này Hà Nhất Triển chỉ cho rằng cô cần người chăm sóc nên vội bế ngang cô lên, đi vào trong bếp. Cái bàn lớn dành cho mười người ngồi ăn bày đầy những món ăn đẹp đẽ và những cốc nước trái cây đủ màu sắc.

“Ngaoan, anh đã bảo Phương Hạo đưa đến những món em thích.” Ôm Ngôn Hâm trong ngực, Hà Nhất Triển cầm thìa gấp thức ăn đưa đến bên miệng cô, kiên nhẫn chờ cô há miệng, nhai kỹ rồi nuốt xuống, cứ từng thìa từng thìa như vậy cho đến khi cô ăn no.

Hà Nhất Triển im lặng bón cho cô ăn, ý cười nở rộ trên môi khiến khuôn mặt tuấn tú của anh càng thêm đẹp trai.

“Nước trái cây.” Ngôn Hâm không vui quơ quơ chân. Hà Nhất Triển vội vàng đưa cốc nước trái cây tới, cô nâng cốc uống một hơi cạn sạch, liếm liếm môi nói: “Muốn uống nữa.”

Ngôn Hâm uống hết hai cốc mới dừng lại, Hà Nhất Triển hôn lên đôi môi hồng lấp lánh nước, trần trọc mút vào. Ngôn Hâm ngẩng đầu lên đón nhận nụ hôn, một tay chống lên ngực anh, cảm nhận tiếng tim đập mạnh mẽ.

Hà Nhất Triển buông Ngôn Hâm đang thở hổn hển ra. Ánh mắt nóng rực của hai người chạm vào nhau.

“Đại thúc, sao anh không hút thuốc nữa?”

Hà Nhất Triển sửng sốt, nhớ tới ngày đầu tiên hai người chính thức quen nhau, thấy sắc mặt cô không tốt lắm, bàn tay đã cho vào túi định lấy bao thuốc của anh lại rút ra.

Lúc xã giao càng không có ai dám cưỡng ép anh, thậm chí ánh mắt của mọi người còn cực tốt bởi bữa tiệc có anh sẽ không có mùi khói thuốc.

“Không tốt cho sức khỏe.” Hà Nhất Triển xoa mặt Ngôn Hâm, nói.

Ngôn Hâm quan sát tỉ mỉ từng động tác nhỏ của anh mỗi lần hai người ở bên nhau. Nhìn anh đưa tay sờ mũi, hoặc vuốt cằm, là cô biết anh nghiện thuốc lá, nhưng đợi mãi cũng không thấy anh móc ra. Tất nhiên Hà Nhất Triển sẽ không nói rõ lý do, nhưng trong lòng cô biết rõ vì sao anh lại cai thuốc.

“Đại thúc, đừng tưởng như vậy là em bỏ qua cho anh. Từ bây giờ anh bị đưa vào phạm vi xem xét lại.” Ánh mắt Ngôn Hâm lạnh nhạt, ngữ khí bình tĩnh, không bị ảnh hưởng chút nào bởi nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi.

“Được, chỉ cần Tiểu Hâm không tức giận nữa.” Hà Nhất Triển hôn lên mu bàn tay cô, ngữ khí tràn đầy ý cười.

“Ai nói em tức giận?”

“Không ai tức giận, là anh không đúng, khiến tiểu tâm can đau lòng.”

“.....”

Hà Nhất Triển nhớ lại dáng vẻ của Ngôn Hâm trước khi vào cửa, ở trong lòng tự cho mình một cái tát thật mạnh. Anh ôm chặt lấy cô, để tiếp xúc da thịt trần an cô gái nhỏ trong lòng và cũng trấn an chính mình.

“Sau này sẽ không có nữa, anh bảo đảm.”

Nếu còn xảy ra một lần nữa, anh sẽ đau lòng lắm. Anh không cho phép cứ ai làm cô buồn, kể cả anh.

“Được rồi, đưa em về nhà.” Dưới bàn tay cô là trái tim đang đập thành thịch của anh, cô muốn bỏ ra, lại bị anh ấn lại.

Anh vẫn bá đạo như xưa, nhưng nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh đã trấn an cô. Thôi được rồi, cô không muốn cãi nhau với anh nữa.

“Muộn rồi, chắc bây giờ em cũng không muốn bị mẹ bắt gặp đúng không, ở lại đây nghỉ ngơi một đêm, ngày mai anh đưa em về.”

“Đó là mẹ em! Anh đừng kêu lung tung!” Ngôn Hâm đập nhẹ lên ngực anh, vừa lòng nghe anh kêu lên một tiếng.

“Ng Sloan, nghe anh, tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ được không?” Giọng điệu của anh y như dỗ trẻ con.

Ngôn Hâm bị Hà Nhất Triển ôm vào phòng tắm, nếu không phải bị cô lườm dữ quá, chắc chắn anh sẽ tự tay lột sạch quần áo trên người cô, giúp cô tắm rửa.

Tắm rửa xong, thấy chiếc áo dài tay bằng lông dê của anh treo trên giá, Ngôn Hâm mới ý thức được mình lại bị anh dắt mũi.

Vừa mở cửa ra, Hà Nhất Triển đã đứng sừng sững trước cửa, bế bổng cô lên đặt trên chiếc giường lớn màu đen, cầm khăn lông lau tóc cho cô.

“Em ngủ ở đâu?”

“Ở đây.”

“Anh không có phòng cho khách ư?”

“Anh chỉ cho người phụ nữ của mình vào nhà thôi.”

Hà tổng vừa kiêu ngạo vừa phúc hắc đã trở lại, Ngôn Hâm nghe anh nói mà chỉ cảm thấy như cách ba thu.

Cô quyết đoán nói: “Em ngủ trên sô pha.”

Hà Nhất Triển nhíu mày: “Không được.”

Ngôn Hâm: “Vậy anh ngủ trên sô pha.”

Hà Nhất Triển: “Đây là nhà anh.”

Hà Nhất Triển nhìn Ngôn Hâm ngồi trên giường, cô đang mặc chiếc áo dài tay bằng lông dê và quần lót đen của anh. Thân thể nhỏ xinh dùng chăn bông quấn chặt lại, trông y như chú cừu nhỏ. Cô ném gối đầu xuống giường, liếc xéo anh, ý tứ rất rõ ràng.

Hà Nhất Triển biết đây giới hạn lớn nhất của cô. Vừa rồi lúc Ngôn Hâm quay cuồng trên giường làm lộ hết cả cảnh xuân, khiến cả người anh khô nóng. Nhưng hiện tại anh đang trong diện “xem xét”, không thể “đi hạ phạm thượng”, nên đành ngoan ngoãn rút một cái chăn khác, nằm dưới đất.

Hai người lại trở về cuộc sống sinh hoạt như trước đây, cùng đi làm, tan tầm, ăn cơm, hẹn hò. Trong căn nhà nhỏ của mỗi người dần có những đồ vật thuộc về đối phương. Ngôn Hâm không còn giống như trước đây nữa, thỉnh thoảng làm nũng bán manh trong lòng anh, cũng sẽ mặc anh ăn đậu hủ. Chỉ là dáng vẻ im lặng tiếp thu của cô lại khiến trái tim anh như bị treo lơ lửng giữa không trung.

Ngôn Hâm chỉ biết cần môi chịu đựng trước kỹ năng tán tỉnh cao siêu của anh, lúc ấy thân thể mảnh mai của cô sẽ run lên không ngừng, hai mắt lấp lánh ánh nước. Dáng vẻ này của cô khiến Hà Nhất Triển càng muốn tiến thêm một bước, còn đau khổ khó chịu hơn cả lúc không ăn được vào lần chia xa ba tháng trước.

Trái tim của nha đầu này đúng là cứng như đá, dù thân mật kiểu gì cũng đều do anh cưỡng bách ép buộc.

Hôm nay Ngôn Hâm được buông tha dễ dàng, Hà Nhất Triển để cô ngồi trên sô pha rồi đi gọt hoa quả. Xem gameshow, nghe người chủ trì và khách mời tán gẫu về cuộc sống sau khi kết hôn, cô nghĩ, nhiều oán giận như vậy vì sao còn muốn ở bên nhau?

Hà Nhất Triển không thích xem TV, cho nên anh đành phải ngồi ngắm sườn mặt thanh tú của Ngôn Hâm, đếm những sợi lông mi cong vút của cô, nhìn làn da gần như không có lỗ chân lông. Anh nghĩ thầm, đây là cô gái của anh, là cô gái nhỏ mà anh yêu vô cùng.

“Ngoan, đừng ăn, lát nữa sẽ không ngủ được.” Hà Nhất Triển đẩy đĩa hoa quả ra xa, lấy khăn giấy lau sạch sẽ từng ngón tay cho cô, xoa cái bụng nhỏ hơi căng lên của cô, nói: “Muốn vận động một chút không?”

Hà Nhất Triển thề, trong mấy phút Ngôn Hâm trầm mặc suy nghĩ, anh nói vận động chỉ là xuống dưới sân của tiểu khu để tản bộ, chứ không phải..... để Ngôn Hâm nằm trên người mình làm vận động ái muội trên giường

“Bụng em trương...” Ngôn Hâm nhẹ nhàng xoa bụng, chỉ bằng một câu nói nhẹ nhàng đã khiến sắc mặt Hà Nhất Triển nặng nề. Ánh mắt nóng rực của anh như thiêu đốt thân thể cô. Rõ ràng hai người chưa làm gì, chả hiểu sao lại thấy kích động đến thế.

Hai đôi môi vừa tách ra lại dính vào nhau lần nữa, lúc này dục vọng càng không thể vãn hồi. Quần áo còn chưa cởi hết ra mà anh như đã biến thành dã thú.

“Đại thúc... Em muốn ăn...”

Đôi môi xinh đẹp của Ngôn Hâm gần ngay trước mắt. Còn anh lại giống như cậu thiếu niên ngây ngô, ngốc nghếch hỏi: “Ăn cái gì?”

“Anh.”

15. Chương 15

Đàn ông khi cãi nhau với phụ nữ, mười người thì đến bảy tám người thích dùng làm tình để giải quyết vấn đề. Hà Nhất Triễn cảm thấy chỉ cần Ngôn Hâm vẫn chưa chịu thua, thì chuyện này còn chưa giải quyết xong!

Nhưng Ngôn Hâm nào có nghĩ như thế? Bởi ngay từ đầu cô đã thể hiện rõ ràng mình vô cùng tò mò về dáng người rắn chắc của Hà Nhất Triễn, bình thường anh có ăn đậu hủ, cô cũng ồm ờ tiếp nhận, cho nên chẳng cần phải nói quá nhiều để biểu đạt cảm xúc, mà cứ đi qua con đường tiếp xúc da thịt là có thể đạt tới hiệu quả trăm phần trăm. Cô đã không còn tức giận nữa, nhưng vì được chiều hư quen rồi nên không thể dễ dàng mềm lòng được, thế là cô chỉ có thể dùng cách thức kỳ quặc này để chịu thua.

Nếu là bình thường, Hà Nhất Triễn nhất định mừng như điên, yêu chết phương pháp này. Nhưng giờ phút này anh vẫn phải giữ lại chút lý trí, khó khăn hỏi cô gái nhỏ đang đề lên người mình: “Tiểu Hâm, em chắc chắn không?”

Ngôn Hâm kéo bộ váy trên người, để lộ nội y bao lấy hai bầu ngực mềm, đưa một ngón tay kéo dây áo lót xuống, để hai bầu vú thoát khỏi trời buộc, rung rinh trong không khí. Biểu cảm bình thần của cô lúc này vô cùng xúng với động tác quyến rũ đây là muốn lật trời phải không?!

Cô cúi đầu, học theo anh từ vẻ mặt cho tới động tác, thong thả cúi xuống hôn lên môi anh.

Bị hình ảnh trước mắt làm sục sôi máu nóng, Hà Nhất Triễn vội đưa hai tay mạnh mẽ xoa bóp ngực cô, vừa kẹp vừa kéo đầu vú đã hơi cương lên. Nhìn hai điểm nhỏ càng ngày càng cương cứng giữa hai ngón tay, cứng đến mức anh có thể một ngụm nuốt trọn.

“A.....” Ngôn Hâm dừng động tác vì đau, vội kéo giạt tóc để anh dừng lại nhưng lại làm anh càng thêm kích động, miệng phát ra tiếng chặc chặc không ngừng. Dường như vẫn chưa thỏa mãn, Hà Nhất Triễn còn dùng tay ép hai bầu vú của cô lại, tạo ra một khe rãnh thật sâu, rồi ngậm cả quả mam xô vào trong miệng.

Hà Nhất Triễn nhồm nửa người dậy, dùng vận tốc ánh sáng cởi hết quần áo trên người, chỉ còn độc một cái quần lót che giấu dục vọng đã ngẩng cao đầu. Ngôn Hâm có khoái cảm chinh phục khi nhìn người đàn ông đang chôn mặt trước ngực mình liều mạng liếm mát.

“Nhẹ chút... Đau a...” Ngôn Hâm kêu lên vì đau. Hà Nhất Triễn bắt mẫn nhả đầu vú ra xem xét chỗ bị trầy da. Nhìn đầu vú hồng hồng sáng bóng, anh không tự chủ được lại mút vào, tiếng kêu đau của Ngôn Hâm cũng không lay chuyển được anh. Anh hôn cho đến khi nó đỏ au mới chịu buông tha, rồi lặp lại động tác tương tự với bên còn lại.

Một tay anh không ngừng xoa bóp cánh mông mướt mà thành đủ hình dạng, đến chiếc quần lót mỏng manh cũng chẳng thể ngăn nổi, rồi tiếng rách toạc vang lên, chiếc quần lót đáng thương bị ném xuống đất. Hà Nhất Triễn tà ác tách cánh mông của cô ra, để lộ hậu huyệt nhỏ xinh.

“Nhẹ chút...” Nhìn dáng vẻ vô cùng hưng phấn của anh, Ngôn Hâm đã quyết định xong, tuy không biết tiếp theo sẽ thế nào nhưng cũng không hoảng hốt. Nhưng nhìn đôi mắt đỏ rực của anh.....liệu cô hạ thuốc này có phải hơi quá liều không?

“Bé ngoan... Cho anh xem...” Hà Nhất Triễn đẩy hai chân cô về phía trước, khiến cánh hoa đang đóng chặt hơi mở ra. Anh nhìn trong chốc lát, “Nhớ anh không.....” rồi cúi xuống hôn lên nơi đó, hút một cái thật mạnh như muốn nuốt luôn cả hồn phách của Ngôn Hâm.

Âm thanh tà ác và tiếng nước mơ hồ cực kỳ ái muội trong màn đêm yên tĩnh. Tư thế phóng đảng này làm toàn thân Ngôn Hâm nóng lên, cơ thể run lên, càng ngày càng nhiều mật thủy trào ra. Rồi cô rùng mình một cái, lên cao trào.

“Tiểu Hâm.....” Nhìn dáng vẻ ngửa đầu hưởng thụ của Ngôn Hâm, thú tính được che giấu dưới vẻ lạnh nhạt của Hà Nhất Triễn hoàn toàn bùng phát. Nha đầu này... dám tự lên cao trào.....Đầu lưỡi của anh còn chưa đi vào đâu.

“Tiểu nha đầu, sẽ không quá sức chứ?” Tiếng nói khàn khàn dụ hoặc của Hà Nhất Triển vang lên. Anh lại cầm hai ngón tay thô nhất vào trong tiểu huyết của Ngôn Hâm, khiến cô hơi run lên, trong tiểu huyết đè ép đến mức anh cũng phải kêu lên: “Đói đến thế sao.....”

Ngôn Hâm mặc anh hồ ngôn loạn ngữ, bởi cảm quan toàn thân đều tập trung vào hai ngón tay đang làm càn phía dưới. Anh lôi kéo hoa môi, rồi lại thô lỗ ấn thịt mềm bên trong, tuy không thoải mái nhưng lại có thể gợi lên khát vọng sâu trong cơ thể cô.

Dâm thủy của Ngôn Hâm làm ướt đầm một mảng sô pha, nhưng Hà Nhất Triển vẫn chưa chịu tiếp tục. Anh dùng một tay cởi nốt chiếc quần lót còn lại trên người mình, tay kia vịn đùi Ngôn Hâm ra, đưa dương vật thô to vào trong tiểu huyết chặt khít.

“Chờ một chút.....” Áp lực đột ngột khiến Ngôn Hâm hơi khấn trương, làm quy đầu mới đi vào được một chút bị cản chặt đến mức Hà Nhất Triển phải ngừng đầu hết lên. Lần đầu tiên Ngôn Hâm cảm nhận sâu sắc khi bị ngoại vật xâm chiếm, nhưng nhờ đã chuẩn bị tâm lý nên không cảm thấy quá đau đớn. Một tay Hà Nhất Triển xoa nhẹ hoa hạc của cô vài cái rồi bắt đầu chậm rãi thẳng tiến, vào được một nửa, anh lại tìm cách chặt thân thể đang vận vẹo của cô lại, dùng sức cắm vào toàn bộ.

Mắt Ngôn Hâm lấp lánh nước. Tiểu huyết trước nay chưa từng được khai phá, giờ đây lại bị một cây gậy lớn mở ra, cảm giác không thoải mái khiến lớp thịt mềm bên trong ép chặt lấy nam căn. Hà Nhất Triển vốn định làm chậm rãi, nhưng biểu hiện này của cô giống như lời mời gọi, thế là anh hạ thất lưng, ra sức rong ruổi trong thân thể Ngôn Hâm.

Sau mấy chục lần ra vào, Ngôn Hâm kêu lên vì đau, cái chân không bị ngăn chặn đá thẳng vào phân thân của Hà Nhất Triển, làm anh đành phải gác hai chân cô lên vai mình, nhẹ nhàng luật động. Lần sâu nhất cũng không mới tiến vào tàn nhẫn như vừa rồi, chỉ chóc lát sau Ngôn Hâm đã thoải mái kêu hừ hừ.

“Muốn sâu thêm chút nữa không?” Anh thấp giọng hỏi cô, liên tục hôn lên ngực gia cô để tăng khoái cảm.

“Sâu một chút... sâu một chút...” Hai chân Ngôn Hâm kẹp chặt đầu Hà Nhất Triển, như một lời yêu cầu lặng lẽ.

“Nhưng em đừng kêu đau nữa nhé.” Hà Nhất Triển cười khê, để hai chân Ngôn Hâm kẹp chặt vào eo mình. Anh đi vào vừa tàn nhẫn vừa chuẩn, mỗi lần đều đỉnh đến chỗ sâu nhất. Nơi mềm mại giữa hai chân cô khiến anh thoải mái vô cùng. Sau mấy trăm ra vào, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhó khàng cự lại khoái cảm vô hạn của Ngôn Hâm, anh biết cô đang sợ, khàng cự lại cảm giác xa lạ theo bản năng, còn anh thì sướng chết mất!!

“Tiểu Hâm... Thả lỏng... Anh sắp không động đây được rồi...” Hà Nhất Triển vỗ nhẹ vào đùi trong của cô. Ngôn Hâm đã kêu đến khản cả giọng, bây giờ chỉ còn biết ừ ừ ân ân đáng thương. Hà Nhất Triển lại tiếp tục đi sâu vào trong, mỗi lần đều nhắm thẳng vào điểm mẫn cảm của cô, sau mấy chục cái, cô gái nhỏ dưới thân anh thét chói tai, lên cao trào.

Vách tường mềm mại bên trong hút chặt lấy dục căn, để dòng ái dịch cọ rửa dục vọng của anh. Hà Nhất Triển cảm thấy thoải mái như được ngâm mình trong ôn tuyền, động tác của anh càng lúc càng nhanh, hai thân thể va chạm tạo ra tiếng nước lầy lội. Ngôn Hâm nhắm chặt mắt mặc anh muốn làm gì thì làm. Hà Nhất Triển nhìn hai bầu vú tròn đầy của cô rung rinh theo tiết tấu của mình, lại cắn răng đi vào càng sâu hơn, lúc rút ra phun hết tinh dịch lên cái bụng nhỏ trắng nõn của Ngôn Hâm.

Nhớ lại cảm giác mềm mại và chặt khít của nơi đó, dục căn lập tức lại cương cứng, Hà Nhất Triển để Ngôn Hâm quỳ trên sô pha, từ phía sau xâm nhập vào trong.

Hai tay bị giữ chặt, Ngôn Hâm chỉ có thể kê sát vào lồng ngực nóng rực sau lưng mình. Cô có thể cảm giác cây gậy kia khai phá cơ thể mình như thế nào, thậm chí thỉnh thoảng hai viên cầu kia còn muốn tiến vào trong cô. Hà Nhất Triển như một nhà thám hiểm lớn mật, ra sức khám phá cơ thể cô, tìm đến đến điểm mẫn cảm mà chính Ngôn Hâm cũng không biết, nhìn cô thét chói tai xin tha, rồi lại khóc thút thít lắc mông muốn nhiều hơn.

Ngôn Hâm sa vào khoái cảm vô biên mà Hà Nhất Triển mang lại. Trong căn nhà rộng lớn quanh quẩn tiếng kêu dâm mị của Ngôn Hâm, Hà Nhất Triển biến cô thành nữ nô quỳ gối hoàn toàn thần phục dưới thân

anh.

Không biết đã cao trào lần thứ mấy, toàn thân Hà Nhất Triển ướt đẫm, khiến cơ ngực và sáu khối cơ bụng trông càng gợi cảm, Ngôn Hâm không thể nhìn thấy cảnh đó, bởi cô đã bị anh vờn vò đến nửa tỉnh nửa mê, chỉ còn biết nằm đó hưởng thụ khoái cảm.

Trên người tiểu tâm can đều là hương vị của anh... Lần nào anh cũng bắn lên người cô, từ bụng, đến chân, ngực, dưới dòng tinh dịch trắng đục là những dấu hôn tím tím xanh xanh. Trên mặt cô cũng dính một ít tinh dịch, anh cúi đầu liếm sạch rồi đưa vào trong miệng cô. Đầu lưỡi anh quay cuồng trong miệng Ngôn Hâm, cho đến khi cô chịu nuốt xuống, anh mới vừa lòng buông tha.

“Tiểu tâm can... thật muốn giết chết em.....”

Ngôn Hâm không phản ứng, mặc anh làm càn.

Hà Nhất Triển lại vuốt ve thân thể Ngôn Hâm một hồi, vừa hôn vừa bôi đầy tinh dịch lên người cô. Anh chẳng không thấy dơ chút nào, mà chỉ cảm thấy Ngôn Hâm lúc này tràn ngập cực kỳ gợi cảm. Khi chạm tới cánh hoa sưng đỏ giữa hai chân, Ngôn Hâm nhỏ giọng khóc lóc nói từ bỏ, anh mới vội vàng hôn cô nói: “Không làm... Ngoan nào... Anh không làm nữa...”

Hà Nhất Triển bế cô lên vào phòng tắm rửa gội đầu sạch sẽ, làm đủ mọi chuyện mà Ngôn Hâm cũng chẳng mở nổi mắt. Anh bế cô ra ngoài, cẩn thận đắp chăn, lại nhìn cô gái nhỏ đang ngủ say trong lòng mình một hồi lâu, mới cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại

16. Chương 16

Ngôn Hâm tỉnh lại trước.

Bụng dưới trướng trướng, cả người đau nhức đến mức không đứng dậy được..... Một tay Hà Nhất Triển vẫn đặt trên ngực cô, dục vọng chiếm hữu mười phần, hạn chế mọi hành động của cô.

Ngôn Hâm chưa bao giờ cảm thấy phòng tắm lại xa đến thế..... Cẩn thận không đánh thức Hà Nhất Triển, cô nhẹ nhàng xuống giường, lúc quay đầu lại nhìn anh một cái, sắc mặt cô cứng đờ.

Trên chiếc giường lớn tối màu có một khoảng ướt đẫm, cô đưa tay sờ thử..... đỏ!

Sau khi tắm rửa qua loa, Ngôn Hâm cẩn môi nhìn dáng vẻ chật vật của mình cả người đầy dấu vết hoan ái, qua một đêm đã biến thành vết ứ xanh xanh tím tím, phía dưới sưng lên, lại còn chảy máu...

Được rồi, cô có thể cảm thấy may mắn vì không cần lo lắng có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

“Tiểu Hâm?” Ngoài cửa truyền đến tiếng của Hà Nhất Triển. Thấy Ngôn Hâm không lên tiếng, phản ứng đầu tiên của anh là: Cô hối hận rồi!

“Tiểu Hâm, em mở cửa ra, chúng ta... từ từ nói chuyện.” Sáng sớm giọng anh vẫn còn khàn khàn. Anh thanh thanh giọng, tuy không mặc quần áo, nhưng khí thế đã bày ra ngay lập tức.

Qua hồi lâu, Ngôn Hâm mới ló khuôn mặt tái nhợt ra ngoài, dáng vẻ mất tự nhiên, ấp úng nói: “..... Anh có thể giúp em mua...”

“Cái gì?” Hà Nhất Triển nhíu chặt mày.

Ngôn Hâm cẩn môi dưới, kẹp chặt hai chân lại đề cao âm lượng: “Giúp em mua... băng vệ sinh...”

Đầu óc đang vận hành nhanh chóng của Hà Nhất Triển tạm dừng hai giây, bừng tỉnh nhìn Ngôn Hâm, mất tự nhiên ho khan vài tiếng, “Dì cả tối?”

“..... Mau đi đi!!” Cô sắp mất mặt chết rồi.

“Ừ, ừ!”

Nghe tiếng mở cửa đóng cửa bên ngoài vang lên, Ngôn Hâm ngồi trên bồn cầu, nghĩ thầm mọi trò hề đều bị Hà Nhất Triển thấy hết rồi, sau này sao cô còn giả vờ đáng thương được nữa!

Phụ nữ càng thần bí càng có thể khiến đàn ông sinh lòng hiếu kỳ.

Hiện tại Ngôn Hâm chỉ muốn tự bóp chết mình, vô cùng xấu hổ và giận dữ.

Hoan ái suốt đêm cộng thêm tới kỳ sinh lý làm Ngôn Hâm mơ màng buồn ngủ. Một lát sau bên ngoài truyền đến tiếng vang, cửa bị gõ vài cái, cô mới ngẩng cái đầu nặng trĩu lên, thấy Hà Nhất Triển cất bước tiến vào, đưa ra một cái túi to, còn không vui nhéo mặt cô: “Sao sắc mặt em lại kém thế?”

Cô mở túi ra, có mấy bịch băng vệ sinh, nội y, thậm chí đến thuốc bảo dưỡng nơi riêng tư cũng có..... Mặt cô ửng đỏ: “..... Cảm ơn.”

“Em thay đồ đi, anh đi chuẩn bị đồ ăn.” Hà Nhất Triển sẵn sốc đóng cửa lại, sắc mặt vẫn bình thường, nhưng vành tai ửng đỏ đã tiết lộ cảm xúc thật của anh.

Lần đầu tiên giúp phụ nữ mua đồ riêng tư, anh chẳng rảnh để xấu hổ. Đến khi bắt gặp ánh mắt đánh giá của nhân viên thu ngân trong cửa hàng, anh mới phát giác mình làm việc này cực kỳ tự nhiên.

Tuy hơi ngượng, nhưng thân mật đến mức này thì..... Anh bình tĩnh cong môi cười sung sướng.

Lúc Ngôn Hâm hơi khom người đi ra, Hà Nhất Triển đang cầm một bát nước đường đỏ, mồ hôi đầy đầu, trên bàn đã dọn xong cháo với rau dưa, làm người nhìn chỉ muốn động đũa ăn ngay.

Từ khi hai người kết giao tới nay, có bao nhiêu hình ảnh tốt đẹp đọng lại trong đầu cô, nhưng đáng vẻ Hà Nhất Triển kiên nhẫn thổi nguội bát nước đường đỏ lúc này là tuyệt nhất. Từ trước đến nay anh vốn nghiêm cẩn, thế mà bây giờ tóc tai rối loạn, quần áo nhăn nhúm. Ấy thế mà tổng giám đốc Hà tinh anh lại cứ dễ như thế đi ra ngoài giúp cô mua băng vệ sinh.....

Thắt lưng được ôm chặt, một thân mình lả lướt hấp dẫn dựa vào lưng Hà Nhất Triển, mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào cái bát, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của Ngôn Hâm. “Em ngồi xuống đi, ăn xong cháo rồi uống cái này.” Lúc anh đi mua đồ, nghe bác gái nói phụ nữ đến kỳ uống cái này là tốt nhất.

“Đại thúc.....”

“Đau bụng à?” Nói xong anh định xoay người lại, Ngôn Hâm ôm càng chặt hơn, đầu luôn qua cánh tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cộng với đôi mắt to vô tội trông vô cùng đáng thương.

“Đại thúc... Sao anh lại tốt với em thế?”

Hà Nhất Triển thở dài, ôm cô đặt lên đùi mình. Nhiệt độ cơ thể Ngôn Hâm hơi thấp, anh bao trọn tay cô trong lòng bàn tay mình. Tối hôm qua cô gái này đã giao toàn bộ cho anh, không chỉ không hối hận tức giận, mà còn sợ anh rời đi..... Trong lòng anh vừa thỏa mãn vừa đau lòng, đau này không phải chua xót do dự, mà là vì anh chưa có đủ những thứ tốt nhất dành cho cô. Tiểu tâm can của anh vẫn phải chịu thiệt thòi, đều là do anh mang lại!

“Bé ngoan, em chỉ cần ngồi trong lòng anh, anh sẽ nuôi em đến béo tròn, không cần nghĩ gì cả, được không?” Không phải anh không biết Ngôn Hâm rất được hoan nghênh, cô vừa gầy vừa thon thả, dù mặc cái gì cũng đều là phong cảnh mỹ lệ. Nhưng khi ăn, hai má cô sẽ phồng lên, tròn tròn giống như con sóc nhỏ, đó mới là đáng vẻ anh yêu nhất.

Cô gầy cũng là do anh.

“Em cũng không phải heo, anh ôm mà không chê nóng à!” Ngôn Hâm đấm anh vài cái, cảm giác buồn bã thoáng cái biến mất, khó có lúc được thấy bộ đáng tội thể này của anh, trông ấm áp thân thiết quá đi mất. Cô cong cong mắt cười. “Em đói bụng.”

Hà Nhất Triển đặt cô xuống ghế, để bát nước đường đỏ trước mặt cô, còn mình cũng ăn mấy chén cháo. Lúc hai người thu dọn xong, ra cửa đã gần giữa trưa.

Lái xe đến trước cửa nhà Ngôn Hâm, Hà Nhất Triển cũng muốn xuống theo, lại bị cô ngăn lại, “Tối nay anh hãy đến.”

Anh nhướng mày.

“..... Có thể sẽ gặp mẹ em.” Đêm qua cô không về ngủ, nên hơi thấp thỏm bất an.

Hà Nhất Triển nhíu mày, ánh mắt sắc bén, Ngôn Hâm vội làm nũng: “Anh cũng biết người già thường vô cớ gây rối, em không muốn anh bị khinh thường. Chờ thêm mấy ngày nữa, em đưa anh tới nhà ăn cơm, được không?”

Bàn tay nhỏ mềm mại của cô bắt lấy anh, anh còn có thể nói không sao? Hà Nhất Triển hôn môi cô, nói: “Tối nay anh đón em ra ngoài ăn cơm.”

Dừng một chút, Ngôn Hâm vẫn gật đầu đáp ứng. Do dự một lát, cô kiêu mị nhìn Hà Nhất Triển.

“Có chuyện gì?”

“Cái kia... Ga trải giường.....”

“Ừ?” Anh khó hiểu nhìn cô.

“Ga trải giường... nhớ giặt sạch...” Không đợi anh kịp phản ứng, cô đã chạy như bay xuống xe, bỏ trốn mất dạng, quên cả đóng cửa xe.

Về đến nhà, lúc Hà Nhất Triển đi thay ga trải giường mới phát hiện chỗ bị thâm kia là cái gì. Cảm giác cảm dục hồi lâu lại bị mùi tanh nhàn nhạt kia khơi mào, bụng dưới nóng lên, anh khẽ cười nhạo chính mình, có phải mới khai trai nên càng không chịu nổi khiêu khích không nhỉ?

Anh nuốt nuốt nước miếng, còn chưa đến một tiếng, anh đã bắt đầu nhớ tiểu nha đầu.

Lúc Ngôn Hâm bước ra khỏi thang máy vô cùng hy vọng mẹ Ngôn không ở trong phòng, trông dáng vẻ cô lúc này rõ ràng là có nội tình mà. Sau khi ở ngoài cửa rồi rầm mười phút, cô mới mở khóa đi vào.

Không có ai?

Trong phòng yên tĩnh, không một tiếng động, Ngôn Hâm đang muốn thở ra một hơi, chợt ngoài cửa vang lên tiếng hét to đến mức làm toàn thân cô run lên.

Ngôn Hâm khóc không ra nước mắt nhìn mẹ Ngôn bê một nồi canh thịt vào cửa. Trời ơi, cô no căng bụng rồi, đến bữa tối cũng không cần ăn nữa đâu.

Mẹ Ngôn nhìn vẻ mặt ủ rũ của con gái nhà mình, nói: “Sao vậy, nấu canh cho con ăn mà còn không cao hứng?”

“Nào có.....”

Ngôn Hâm ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn, biết rõ là Hồng Môn Yến nhưng vẫn phải uống liền hai bát canh. Dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mẹ Ngôn, cô từ bỏ nói: “Mẹ muốn hỏi cái gì?”

Cô thật sự không chịu nổi ánh mắt trầm mặc kiểu này.

Sau này, khi lần đầu tiên đến chào hỏi cha mẹ Ngôn Hâm, Hà Nhất Triển mới biết công lực im lặng trấn bạo của Ngôn Hâm từ đâu mà có, nhưng tạm thời không đề cập tới.

Một lát sau, mẹ Ngôn mới từ từ nói: “Yêu nhau được bao lâu rồi?”

“..... Năm năm.”

“Vì sao không nói? Yêu đương chính là anh tình em nguyện, con gạt làm cái gì?”

“.....”

Sau câu này, mẹ Ngôn mục mục bắt đầu thuyết giáo, con chưa từng làm chuyện trái với lương tâm thì không cần giấu, khi còn nhỏ mẹ đã dạy con làm người quang minh lỗi lạc..... suốt một tiếng đồng hồ. Ngôn Hâm đã uống xong hai chén canh, trong bụng đều là nước, cô đau khổ mà nhìn mẹ Ngôn đang dâng trào hứng thú.

“Mẹ... con muốn vào WC...”

Mẹ Ngôn im lặng.

Cuối cùng bà vẫn không chịu buông tha cho Ngôn Hâm, dù cô ngồi ở chỗ nào cũng theo tới, dạy con gái phải biết tự bảo vệ mình, không được để đối tượng kết giao chiếm tiện nghi.....

Ngôn Hâm nghĩ thầm: Chuyện đó đã xảy ra vào ngày hôm qua, mẹ chậm một bước rồi.

Cuối cùng mẹ Ngôn cũng biết mệt, nghĩ mình nói chán nói chê mà con gái không rên lấy một tiếng, đầu liền cúi thấp không thèm nhìn cô nữa. Nhưng đột nhiên bà đứng bật dậy, “Con chú ý đúng mực, còn nữa, đừng tùy tiện đưa về nhà!”

Ngôn Hâm biết ý mẹ là, hiện tại bà không muốn gặp Hà Nhất Triển.

“Vì sao?”

“Các con vẫn còn trẻ, lại chưa muốn kết hôn, gặp làm cái gì?”

“..... Anh ấy ba mươi mấy tuổi rồi.”

“Sao nghe mợ con nói vẫn còn trẻ cơ mà?” Mẹ Ngôn đang ăn vặt thốt lên ngạc nhiên, Chuyện Ngôn Hâm không biết chính là, mẹ Từ cứ tưởng Hà Nhất Triển sẽ thành con rể, đương nhiên là khen anh lên tận mây xanh, sau khi kế hoạch thất bại, sao bà có thể đổi lời, chỉ có thể trả lời mơ hồ, nói rằng Tiểu Hâm có phúc khí!

“Người hiện đại ăn nhiều chất bảo quản, đương nhiên là trẻ rồi.”

Mẹ Ngôn choáng váng, vầy vầy tay nói: “Tóm lại, chú ý an toàn, đừng đưa người về nhà.” Nói xong bà đi về.

“Nhưng... đã tới rồi ạ.” Cô nhỏ giọng nói với không khí.

Mẹ, những điều mẹ nói con đều đã làm. TT

17. Chương 17

Buổi tối, lúc Hà Nhất Triển gọi điện cho Ngôn Hâm, cô còn đang ngủ, giọng nói líu ríu như mèo con. Giọng Hà Nhất Triển còn mềm mại hơn cả giọng Ngôn Hâm.

“Còn đau không?”

Vì những lời này của anh mà Ngôn Hâm hoàn toàn tỉnh táo, đầu ngón chân cuộn lại, ôm chần nói: “Anh biến thái!”

“Anh nói bực.....”

Người đang yêu IQ và EQ đều rất thấp, vì một câu nói trêu đùa cũng cảm thấy ngọt ngào rất lâu. Khóe miệng cô hơi cong lên.

Hà Nhất Triển hỏi: “Anh lên nhà nhé?”

Nhớ đến khuôn mặt hung ác của mẹ, Ngôn Hâm ngồi bật dậy, nghĩ nghĩ, nói: “Chúng ta ăn ở nhà anh đi, mẹ em hầm canh thịt.”

Dù Hà Nhất Triển muốn mắng cũng không có biện pháp, cô đang mệt, không muốn đi ra ngoài cũng là chuyện bình thường!

Một lát sau mới thấy Ngôn Hâm chậm rãi đi ra, trong tay cầm theo một cái nôi. Hà Nhất Triển đi đến một tay cầm nôi, một tay ôm cô vào trong ngực, “Có khỏe không?”

Liếc mắt nhìn anh một cái, cô không nói gì.

Thấy dáng vẻ ủ rũ mệt mỏi của Ngôn Hâm, Hà Nhất Triển trực tiếp bế cô lên xe, ôm vào lòng. Ngôn Hâm nói: “Anh thật sự coi em là heo sao?”

“Heo con, nói cho chủ nhân biết, đã xảy ra chuyện gì?” Anh bóp cái mũi nhỏ của cô, sủng nịnh hỏi.

Ngôn Hâm kể qua loa việc cả buổi chiều bị thuyết giáo, nói mẹ Ngôn cho rằng hai người mới kết giao, không nên vội vàng gặp người lớn. “Em còn tưởng mẹ sẽ giận lắm cơ.” Cô chun chun mũi, lần này đúng là để nói chuyện ngoài ý muốn.

Hà Nhất Triển nghĩ nghĩ, dù sao cũng không vội, cứ quyết định như vậy cũng được. Môi anh phở xuống, hôn triển miên lên môi cô thật lâu. Cho đến khi Ngôn Hâm cảm nhận rõ ràng có một cây gậy chọc vào người mình, mới nghe anh khàn khàn nói: “Rất nhớ em.....”

Ngôn Hâm vội vàng đẩy anh ra, mặt đỏ hồng giục anh mau lái xe. Cô không muốn bị bắt gian trong xe đâu.

Hà Nhất Triển ngoan ngoãn nghe theo nhưng cũng không chịu buông Ngôn Hâm ra, cứ ôm cô như vậy cho đến lúc lái xe về đến nhà. Suốt cả chặng đường Ngôn Hâm không dám ngẩng đầu lên, mặc cho anh đùa giỡn thế nào cũng đều không đáp lại, sợ bị người khác nhìn thấy hoặc là bị camera chụp lại.....

Ngôn Hâm ngồi xem TV, thế mà đôi tay hạnh kiểm xấu của người đàn ông phía sau cứ không ngừng vuốt ve thân thể cô. Không nghĩ tới chỉ một lần cho anh nếm chút ngon ngọt, mà anh đã không chịu buông tha cho cô. Bàn tay đang vuốt đùi cô như có như không luồn vào bên trong, chạm nhẹ như lông chim, cách lớp băng vệ sinh thật dày đè lên hoa tâm của cô. Trong kỳ sinh lý là lúc thân thể mẫn cảm nhất, Ngôn Hâm vận vẹo như muốn giảm bớt khó chịu, rồi lại cảm thấy thoải mái.

Nội y đã bị ném sang một bên, nửa thân trên của Ngôn Hâm hoàn toàn trần trụi để bàn tay to thô lỗ của anh tự do xoa nắn thân thể cô, đầu ngón tay kẹp chặt đầu vú, khiến cô đau nhói. Ngôn Hâm đỏ mặt, kêu: “Đau...”

“Như vậy thì sao?” Hà Nhất Triển hôn lên đầu vú cô, khi thì liếm mút khi thì nhay cắn, cảm thấy dáng vẻ run rẩy khó nhịn của cô gái nhỏ lúc này lại có một phong vị khác. So với tiểu yêu tinh mẫn cảm tối hôm qua, dáng vẻ nhu nhược của Ngôn Hâm bây giờ hoàn toàn thỏa mãn ham muốn chinh phục của đàn ông.

“Ướt sao?” Anh liếm quanh ngực cô giống như đang ăn kẹo que, rồi lại vòng lên đầu vú, còn phía dưới thì ấn thật mạnh, cổ ý ma sát hoa hạc qua lớp lót dày, làm Ngôn Hâm vừa đau vừa thoải mái.

“Ấn ân... Từ bỏ...” Ngôn Hâm sử dụng cả tay cả chân mong thoát khỏi vòng tay anh. Hai người cứ như mèo và chuột quần lầy nhau trên sofa. Ngôn Hâm đá mạnh Hà Nhất Triển một cái, nhưng bị anh giữ chặt chân lại, đè xuống dưới thân.

“Muốn không?” Biểu tình đặc ý của Hà Nhất Triển làm Ngôn Hâm lại đánh anh vài cái, tức giận nói: “Còn không biết ai chịu không nổi đâu!”

Bị khiêu khích!

Âm điệu của Hà Nhất Triển rất dụ hoặc, anh thích nhất là ghé sát vào tai cô, cố tình dùng giọng nói trầm thấp chọc cho đến khi cô động tình, hóa thành một bãi xuân thủy dưới thân anh. Anh cảm thấy mình và Ngôn Hâm đúng là trời sinh một đôi.

Nhớ tới cảm giác căng chặt, sự tiếp xúc da thịt và giọng nói nũng nịu “Sâu thêm một chút, lại sâu thêm một chút”....., không phải anh chưa cùng cô làm chuyện lớn mật hơn, chỉ là biểu tình kiềm nén không kêu của tiểu nha đầu lúc này quá câu dẫn. Hà Nhất Triển đã nhin cả một bụng lửa suốt buổi trưa, giờ nhắm thẳng vào giữa hai chân cô cọ qua cọ lại.

Ngôn Hâm nói đúng, người không nhin được vĩnh viễn là anh.

“Không phải chính em từng nói, đây là cấm dục sao?” Anh nhớ rõ tiểu nha đầu này từng nói dáng vẻ cấm dục của anh rất mê người. Lúc đầu anh còn tưởng cô câu dẫn anh, nên kéo cô lại xoa nắn một phen. Giờ phút này nhớ lại, anh mới thấy lời này thật sự quá đúng!

“Anh rõ ràng là nhục dục.” Ngôn Hâm còn tưởng anh tự nói mình.

Hà Nhất Triển cười sung sướng, bàn tay phía dưới động vài cái, đưa hai chân kẹp lấy ngực cô, để hưng khí nổi đầy gân xanh dựng thẳng trước mắt cô.

Ngôn Hâm trừng lớn mắt, anh muốn làm gì?!

“Ngoan, dùng miệng hay là ngực, em tự chọn đi.” Tuy thân thể cô không tiện, nhưng Hà Nhất Triển cũng không muốn để mình chịu ủy khuất. Anh đã đợi hơn nửa năm rồi, bây giờ phải ăn cô vào bụng, in đậm hương vị của anh trên thân thể cô.

Mặt Ngôn Hâm đỏ như máu, cố gắng thuyết phục hormone nữ của mình đang quấy phá, lại còn đứng vào mấy ngày này..... “Anh thích loại nào?”

Hai mắt Hà Nhất Triển sáng lên, nhéo đầu vú cô, không cần nói cũng biết.

Miệng Ngôn Hâm cong lên, “Hạ lưu!”

Dục vọng cao ngất trực tiếp xông vào cái miệng đang nói chuyện của Ngôn Hâm, làm cô sợ tới mức vội cầm lấy, siết chặt đến mức Hà Nhất Triển phải kêu lên một tiếng.

Cuối cùng khi hai tay Ngôn Hâm mỏi nhừ, hưng khí của anh lại lui xuống giữa hai bầu vú. Hà Nhất Triển ép ngực cô lại, tạo thành khe rãnh sâu hút, rồi bắt đầu nhanh chóng cọ xát. Làn da trắng nõn của cô bị anh cọ đến đỏ ửng, xúc cảm trơn trượt giống nơi căng chặt giữa hai chân đang ép chặt lấy phân thân của anh. Anh càng dùng sức siết chặt, còn không quên chăm sóc hai đầu vú, làm nó càng ngày càng trưởng dưới ngón tay mình.

“Không được.....” Mỗi lần anh đỉnh lên đều gần tới môi cô, khiến cô không dám mở miệng, chỉ sợ anh dùng sức một cái... Lần đầu tiên Ngôn Hâm muốn làm được tất cả các tư thế!!

“Nhanh... Tốt lắm...”

Ngôn Hâm mê muội nhìn thân thể phủ một lớp mồ hôi mỏng của Hà Nhất Triển, áo sơmi không cài hết để lộ dáng người rắn chắc, còn quần chỉ kéo đến đầu gối. Biểu tình thỏa mãn của anh thật gợi cảm, rất có phong vị đàn ông.

Cô không kịp được nữa, trước khi anh lui lại liền đưa đầu lưỡi ra liếm một chút.....

“A.....” Hà Nhất Triển bị tập kích đột ngột, một dòng điện từ bụng dưới vọt lên trên, cảm giác tê dại khiến anh phải buông hai tay đang siết chặt ngực Ngôn Hâm ra, phun toàn bộ tinh dịch lên ngực cô, kéo dài khoái cảm.

Ngôn Hâm nhắm hai mắt chờ anh bắn xong. Lúc cô mở mắt ra, ánh mắt của con sói đói nào đó đỏ rực nhìn cô. Cô nhìn dáng vẻ chật vật của mình, vừa thẹn thùng vừa ủy khuất, “Không được làm nữa!”

“Ừ... Được được...” Hà Nhất Triển đưa tay lau tinh dịch bên miệng cô, nhưng Ngôn Hâm lại dùng sức chống cự. Thế là anh bèn sáp lại, hôn cho đến khi cô không thở được, để trong miệng cô tràn ngập hương vị của anh. Anh lại liếm một lần nữa mọi góc ngách trong miệng cô rồi mới chịu rời khỏi.

“Ngon không?” Chỉ một câu hỏi mà khiến Ngôn Hâm rơi nước mắt.

Hà Nhất Triển không rảnh lo dơ, ôm Ngôn Hâm vội vàng đỡ dành, bị đánh một trận mới chịu đưa cô vào phòng tắm rửa sạch. Được ôm giai nhân trong ngực, có bị đánh một chút cũng chẳng sao. Chỉ là hai bầu vú nặng trĩu này, càng vuốt càng thêm nghiện.

Hà Nhất Triển: “Có phải lớn hơn không?”

Ngôn Hâm: “.....”

Hà Nhất Triển: “Hử?”

Ngôn Hâm: “Cái kia tới thì ngực sẽ trưởng... Đây là phản ứng sinh lý...”

Hà Nhất Triển: “Nga, anh nghe nói lúc này mà mát xa sẽ lớn hơn.”

“Hóa ra anh thích ngực lớn.” Cô hừ một tiếng khinh thường.

“Anh càng thích bởi vì anh nỗ lực cày cấy, bảo bối.....”

Vì sao cô lại thảo luận vấn đề này với anh chứ?! TT

Rửa sạch xong, Ngôn Hâm đẩy anh ra, “Em muốn đi WC.”

Hà Nhất Triễn không kháng nghị, đi ra ngoài đun nóng canh thịt Ngôn Hâm mang đến. Bồi bổ sớm sau này ăn càng ngon! (câu này thật tà ác...)

Nhìn thứ dính nhớp giữa hai chân, Ngôn Hâm phải lau rất nhiều lần mới sạch. Lúc cô lau tay, nhìn qua gương thấy mấy túi băng vệ sinh và quần lót trên giá, cảm giác xấu hổ và giận dữ cũng phai nhạt. Cô khẽ thở dài, đột nhiên nghĩ đến một câu.

Yêu đến chết thảm.

Tiểu kịch trường:

Trong thời kỳ mang thai, bụng Ngôn Hâm càng lúc càng lớn y như quả khinh khí cầu, hai bầu ngực cũng nặng trĩu, cho dù mặc nội y thì lúc bước đi cũng sẽ hơi đong đưa. Hà Nhất Triễn nhìn cảnh ấy mà cảm thấy khô nóng.

“Mệt lắm sao?” Anh nhìn bụng cô mà kinh hãi.

“Vô nghĩa!” Cô liếc mắt nhìn anh một cái, thai phụ thường nóng tính.

“Anh xoa giúp em.” Ngôn Hâm bị phù nặng. Vì mang thai mà chỉ số thông minh cũng giảm xuống nên cô không nghĩ nhiều, nghe lời ngồi vào lòng anh.

“..... Anh đang sờ chỗ nào vậy?!”

“Mặc lâu quá sẽ khó chịu, anh khơi thông giúp em...”

Sau tháng thứ sáu Ngôn Hâm mang thai, Hà Nhất Triễn chủ động mua rất nội y để tiện sau này cho con bú, cũng tiện cho anh mát xa.....

18. Chương 18

Hôm sau hai người cùng lái xe đi làm, Hà Nhất Triễn theo thường lệ sẽ thả Ngôn Hâm xuống xe cách công ty hai giao lộ, nhưng hôm nay tiểu nha đầu chep miệng, rầu rĩ nói: “Bụng đau, anh cứ trực tiếp lái vào đi.”

“Bụng đau thế nào, cần đến bệnh viện không?” Hà Nhất Triễn lập tức nhíu mày.

Mặt Ngôn Hâm ửng đỏ, quay đầu không nhìn anh: “Không việc gì, bị muộn rồi, anh nhanh lên!”

Hà Nhất Triễn không yên lòng, sau khi lái xe vào hầm ngầm của công ty, liền xoa đầu cô hỏi: “Thật sự không cần đi bệnh viện? Ngày hôm qua em còn không đi nổi đó.”

Con gái hiện đại vì thói quen ăn uống nên thân thể phần lớn đều thuộc tính hàn. Ngôn Hâm cũng vậy, mỗi lần đi cả tối là tay chân lạnh cóng, trước đó mấy hôm sẽ bị đau bụng, chỗ tư mật vô cùng khó chịu, khiến cô chẳng muốn động dậy. Hà Nhất Triễn thấy tư thế kỳ lạ của Ngôn Hâm lúc nằm trên giường đọc sách, liền bắt cô ngồi dậy, thể là bị ăn mất một trận tới bởi. Tuy không hiểu ra sao nhưng anh vẫn dùng chân bông quần chặt người cô lại, rồi nằm xuống bên cạnh.

Hà Nhất Triễn chưa bao giờ nằm trên giường khi trời còn sáng. Vì công việc bận rộn, một ngày anh ngủ năm sáu tiếng cũng đủ rồi.

Ôm nuuyển ngọc ôn hương trong ngực, nhưng lại là khoảng thời gian “tạm nghỉ”, anh đành phải nhịn.

..... Chỉ là, phụ nữ tới kỳ đều cổ quái, khó ứng phó vậy sao?

Mặt Ngôn Hâm đỏ hồng, tròng mắt, mắng anh: “Ngu ngốc!” Không đợi anh kịp phản ứng đã đẩy cửa xuống xe, chạy vào thang máy cách đó không xa.

Hà Nhất Triển bị cái lườm kia làm cho tâm thần nhộn nhạo. Thấy một nhân viên đang chờ thang máy cứ nhìn Ngôn Hâm mãi... nháy mắt anh đã hiểu. Tổng giám đốc Hà xưa nay không bao giờ biểu hiện hỉ nộ ái ố lần đầu tiên mỉm cười đi vào văn phòng, khiến cả ba thư kí đều choáng váng.

Ngôn Hâm làm việc suốt cả buổi sáng, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, lại bị Lệ Lệ thích bát quái kéo lại, chọc chọc vào cánh tay thon gầy của cô, hỏi: “Ừ, nghe nói hôm nay cậu đi làm cùng Hà tổng?”

“Ừ, hừ.”

“Hai người đang công khai quan hệ sao?” Lệ Lệ hét lên.

“Trước nay bọn mình đều không phủ nhận.”

“..... À, cậu đi đâu đấy?”

Ngôn Hâm quay đầu mỉm cười, “Tìm bạn trai của mình ăn cơm.”

Ngôn Hâm bước vào thang máy, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, nhẹ nhàng ấn số của tầng cao nhất. Phía sau có người hít vào một hơi, trong thang máy vô cùng im ắng, lúc cửa thang máy mở ra cũng không ai đi ra ngoài. Cho đến khi lên đến tầng cao nhất, Ngôn Hâm ưu nhã đi ra ngoài, gạt đầu mỉm cười với ba thư ký, không thèm gõ cửa mà đi vào tổng giám đốc luôn.

Cửa thang máy khép lại, mọi người nhìn nhau, hoàn toàn không còn lời nào để nói.

“Sao lại tới đây?” Hà Nhất Triển hơi bất ngờ. Ngôn Hâm ngồi trong lòng anh, thu cả hai chân lên ghế, mềm giọng nói: “Buồn ngủ quá.”

“Vậy buổi chiều xin nghỉ nhé?” Anh vỗ nhẹ lưng cô, từ người đàn ông của công việc trong nháy mắt chuyển thành bạn trai.

“Anh có thể dung túng cho nhân viên xin nghỉ dễ thế sao?”

“Em cũng không phải nhân viên dưới quyền anh, anh cho người phụ nữ của anh lười biếng có gì không đúng?” Anh nói cực kỳ tự nhiên.

Mấy ngày nay ở bên nhau, bây giờ nghe Hà Nhất Triển nói vậy, Ngôn Hâm mới đầu đầu nhớ ra. Đúng vậy, sao cô lại quên mất nhỉ?

“Sao thế?” Cho rằng bụng cô không thoải mái, anh lại xoa nhẹ lên bụng cô.

“Lúc nào anh phải đi?”

Lúc trước Hà Nhất Triển đến công ty con này chỉ là để giám sát tiến hành nghiệp vụ mới, hiện tại mọi chuyện đã xong, tất nhiên sẽ không tiếp tục ở lại nữa.

Sau khi cởi bỏ mâu thuẫn, hai người đã hứa lúc nào cãi nhau nhất định phải hòa giải trong cùng ngày, có vấn đề không thể ghen trong lòng, nhất định phải nói thật.

Ngôn Hâm là cô gái có tính cách khá đặc biệt, hai mươi mấy năm qua luôn sống theo ý mình, có chuyện gì cũng không thể dễ dàng nói ra với cha mẹ. Chính vì bị tính cách bá đạo của Hà Nhất Triển dần ảnh hưởng, cộng thêm trong lòng vẫn còn giấu rất nhiều suy nghĩ, khiến tính cách tiềm ẩn của cô nhiều khi bị phóng đại. Nói đơn giản hơn chính là vì bước trên con đường được chiều quá đến sinh hư nên cách ăn nói của cô cũng lớn mật hơn. Hà Nhất Triển nghe xong chỉ cảm thấy Ngôn Hâm lại đang buồn bực.

“Ngaoan, mấy ngày nữa anh sẽ nói cho em biết. Sau khi anh trao lại quyền hành ở đây, em sẽ biến thành tổng tài phụ nhân của khu vực Châu Á.” Anh hôn nhẹ lên trán cô như đang dỗ dành

Người sáng lập tổng công ty là người Anh, khởi nghiệp làm quản lý nhân sự. Sau mấy thế hệ điều hành, công ty con xuất hiện khắp nơi trên thế giới, chủng loại càng ngày càng đa dạng, nhưng chủ yếu vẫn nằm ở lĩnh vực quản lý, khai phá bồi dưỡng nghiệp vụ của các bộ phận.

Lúc Hà Nhất Triển còn học ở Anh đã đến công ty này thực tập, sau khi tốt nghiệp lại làm việc mấy năm nên nhận được lệnh đến khai thác thị trường Châu Á. Tuy mỗi công ty đều có người quản lý riêng, nhưng lại không nắm thực quyền, sau mấy năm sẽ bị điều chuyển, tránh làm xơ cứng chế độ và bồi dưỡng thể lực riêng của mình.

Người sáng lập có tư duy linh hoạt, giỏi phát hiện nhân tài, nên mới đạt được hiệu quả và lợi ích lớn nhất. Hà Nhất Triển cũng nhờ ông ta đề bạt mới có thành tựu ngày hôm nay.

Lần trước khi trở lại tổng công ty báo cáo, anh đã cãi nhau một trận nhó đời với Ngôn Hâm, rồi thêm những chuyện xảy ra sau đó..... cho nên mới viết đơn gửi lên cấp trên. Lão tổng cũng vô cùng coi trọng tiểu tử đến từ phương Đông Phương này, trước đây luôn muốn điều anh về tổng công ty, nhưng bị anh một mực từ chối. Lúc này Hà Nhất Triển lại bất ngờ đề nghị, khiến ông ta vô cùng hiếu kỳ.

Bên kia webcam, Hà Nhất Triển ăn mặc chỉnh tề, cười nhẹ: “Cũng nên lá rụng về cội.”

“Có người yêu rồi sao?”

“Vâng.”

“Hôm nào đưa đến cho tôi gặp thử.” Trong chuyện công việc hay cuộc sống riêng tư, lão tổng đều rất yêu quý Hà Nhất Triển.

“Để nói sau.”

Bên Hà Nhất Triển còn chưa nói xong, hình như có người bước vào phòng, nên anh chưa kịp nói tạm biệt đã ngắt máy luôn. Bên này lão tổng cũng chờ một hồi lâu. Vốn là người coi trọng lễ nghi, ông gõ gõ bàn, mắng “Không lễ phép!”

Ngôn Hâm nào biết chuyện này. Hà Nhất Triển làm gì cô đều không để bụng, hiện tại mấy chữ to đùng Tổng tài khu vực Châu Á đột nhiên rơi xuống người Hà Nhất Triển, làm ánh mắt cô thay đổi.

“Anh..... thật trâu bò!” Ngôn Hâm dùng cách nói hiện đại cảm thán, thật sự là quá chấn kinh, chỉ có từ này mới có thể biểu đạt cảm xúc của cô.

“Cái gì? Lại nói lung tung!” Anh nhéo mặt cô. Vì được giáo dục lễ nghi nghiêm khắc của nước Anh nên Hà Nhất Triển không chịu nổi mấy từ ngữ kỳ lạ mà Ngôn Hâm thường dùng.

“Ý em là, hóa ra anh lợi hại như thế!” Ngôn Hâm liên tục giữ biểu tình, đáng yêu đến mức Hà Nhất Triển chỉ muốn hôn.

“Vậy ra lúc trước không phải em coi trọng công việc của anh? Thế thì là gì?” Anh nhướn mày trêu đùa.

“..... Sắc đẹp?”

“Tiểu sắc quỷ, bày ra vẻ mặt đáng yêu như thế có phải vì muốn anh ăn em đúng không.” Anh hung hăng xoa bờ hông vênh lên của cô, cách lần vấy cũng có thể cảm nhận sự căng tràn của nơi đó.

“Sao không phải là em ăn anh?” Cô không phục, kháng nghị.

Hà Nhất Triển cười hạ lưu, “Làm đi”, rồi làm bộ muốn cưỡi thất lưng. Ngôn Hâm vội vàng ấn tay anh, kiều mị trừng mắt nhìn hỏa khí đang dâng lên trong mắt anh.

Nha đầu này thích anh chỉ được nhìn chứ không được ăn đây mà!

Sau một lúc lâu, Ngôn Hâm mới dịu dàng nói: “Thích là thích, nào có lý do.”

Hà Nhất Triển sững sốt rồi mau chóng hoàn hồn, cười đến tuần dật xuất trần, mặt mày ấm áp. Ngôn Hâm trả lại đúng câu anh từng nói.

Nghe thế nào cũng thấy vô cùng sung sướng.

“Không đúng, hiện tại em là nhân viên của anh, vừa rồi anh dám dụ dỗ em phạm tội.” Ngôn Hâm lại đang nói chuyện xin nghỉ.

Hà Nhất Triển bình tĩnh nói: “Vậy bây giờ không phải là em đang dĩ hạ phạm thượng sao?”

Ngôn Hâm bình tĩnh nhìn anh một lúc lâu, rồi bám vào tai anh phả hơi ấm: "Vậy anh trừng phạt em đi, tổng tài đại nhân."

Ngôn Hâm vốn định đến phòng nghỉ của Hà Nhất Triển để ngủ trưa, vì thích xem biểu tình cấm dục, muốn làm lại không thể của anh. Nhưng cô chưa từng nghĩ đến, một khi bỏ lệnh cấm, làm sao cô còn thoát nổi khỏi tay Hà Nhất Triển?

Biểu tình của Ngôn Hâm vô cùng kiều mị, bàn tay nhỏ bị ép phải hoạt động liên tục. Cô không cho anh hôn, sợ sưng môi, thế là Hà Nhất Triển liền lột áo cô ra, mút mát đầu vú, còn cố ý phát ra âm thanh ướt át. Ngôn Hâm nằm trên giường vừa muốn ngủ lại muốn hưởng thụ. Hà Nhất Triển làm cô rất thoải mái, trước ngực đã trải đầy dấu hôn, vô cùng mê người.

"Không được... Sắp hết thời gian rồi... Ân... Nhẹ chút..."

"Không được, anh không rời ra được." Hà Nhất Triển cắn mạnh hơn.

Ngôn Hâm vừa rên rỉ vừa vặn vẹo thân mình hỏi: "Vậy... Làm sao bây giờ..."

Lúc xuống lầu, Ngôn Hâm che miệng, đầu cúi thật thấp không để người khác thấy. Lệ Lệ nhìn cô hỏi: "Cậu sao vậy?"

"Không sao....."

Lệ Lệ cười quỷ dị, về chỗ ngồi của mình.

Ngôn Hâm bình tĩnh bơ đi.

Hà Nhất Triển toàn thân thoải mái ngồi trong văn phòng, ấn số điện thoại đặc biệt, "Cấp cho Ngôn Hâm quyền hạn sử dụng thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc."

"Vâng."

Nghĩ đến dáng vẻ mê người của Ngôn Hâm lúc này, anh hạ nhiệt độ điều hòa xuống hai độ, thay đổi tư thế ngồi, lẩm bẩm: "Đừng nóng vội... Về nhà sẽ cho cô ấy ăn no."

19. Chương 19

Tình yêu của hai người lại trở về giai đoạn ngọt ngào cuồng nhiệt, hơn nữa đã công khai quan hệ, nên Ngôn Hâm dùng thang máy chuyên dụng cực kỳ thoải mái, còn nói với Hà Nhất Triển: "Tư bản chủ nghĩa đều hồ người." Đáp lại cô là sắc mặt của nhà tư bản chủ nghĩa nào đó.

Chuyện tình cảm của hai người trở thành chủ đề nóng bỏng tay, nhưng vì đương sự quá thoải mái nên lời đồn đãi cũng ít đi. Đồng nghiệp nam nhìn thấy Ngôn Hâm đều đi đường vòng, còn đồng nghiệp nữ sẽ nhìn cô từ đầu đến chân, ý tứ không cần nói cũng biết.

Trước nay Ngôn Hâm không giỏi xử lý các mối quan hệ, không thêm để ý đến cái nhìn của người khác, nhưng bị coi như động vật quý hiếm thì cũng không được vui cho lắm.

Hơn nữa thái độ của hai cô trợ lý của Hà Nhất Triển cho tới nay không nóng cũng chẳng lạnh. Dù Ngôn Hâm có diều võ giương oai trước mặt Hà Nhất Triển đến đâu thì bản tính của cô vẫn là người rụt rè! Ngoài mặt cô vẫn tỏ ra thản nhiên như không, nhưng trong lòng chẳng muốn mỗi ngày phải nhìn thấy hai cái mặt lạnh, trừ phi phải chờ Hà Nhất Triển tan tầm, còn không cô sẽ hạn chế số lần đi lên văn phòng của anh.

Hôm nay, Hà Nhất Triển phải tham dự một cuộc họp, bảo Ngôn Hâm lên chờ anh, nhưng bị cô từ chối.

"Em chờ anh ở cửa hàng nước trái cây."

Hiện tại Hà Nhất Triển vẫn không thích cho cô uống mấy thứ bán bên ngoài, nhưng vì nha đầu quá kiên trì, nên anh cũng không có biện pháp, đành phải dằn dò cẩn thận: "Chỉ có thể mua một ly, anh sẽ kiểm tra."

“Anh kiểm tra thể nào?” Ngôn Hâm tò mò.

“Lát nữa anh ném thử sẽ biết.”

Ngắt điện thoại, Ngôn Hâm mới chợt hiểu ra, hai má từ từ đỏ ửng, ngồi xuất thần, trong lòng như đổ vại mật. Xem ra anh nhớ rõ cô thích loại nào. Cô không so đo đùa giỡn với anh nữa, hừ!

Hai tiếng sau Hà Nhất Triển lái xe đến đón Ngôn Hâm, hai người cùng đi siêu thị. Nhà anh ở cách công ty không xa, nằm trên đoạn đường hoàng kim, xung quanh có rất nhiều trung tâm thương mại, lúc trước vì để tiện làm việc nên mới mua gần đây. Ngôn Hâm ngó đông ngó tây, không chịu đứng yên. Hà Nhất Triển một tay đẩy xe hàng, một tay còn phải giữ tay Ngôn Hâm, đề phòng cô chạy loạn. Anh nhẩn nại nhìn cô gái nhỏ trước mặt, “Sao lại không nghe lời thế?”

“Em muốn đi lấy sữa bò.” Ngôn Hâm vịn vẹo muốn thoát khỏi bàn tay to đang đặt trên eo mình nhưng không được, bèn trừng mắt nhìn anh.

“Lát nữa đi.” Hà Nhất Triển nhắc nhở cô lên bỏ vào trong xe mua sắm, còn vỗ vỗ đầu cô: “Ngồi im.”

“Em, em đâu phải trẻ con!” Cô làm bộ muốn nhảy ra khỏi xe.

“Còn động đây nữa là anh hôn đấy!” Anh híp mắt uy hiếp, gần đây cô gái này thật không ngoan!

Cô gái nhỏ ngồi xồm trong xe mua sắm, chớp chớp đôi mắt to nhìn anh.

Hà Nhất Triển khắc chế nhìn cô hồi lâu, đẩy xe đến chỗ xếp đồ dùng hàng ngày, cúi đầu nhanh chóng hôn cô một cái, với tay lấy hai cái hộp trên giá rồi mới đi đến khu đồ đông lạnh. Ngôn Hâm cúi đầu thấy rõ cái anh vừa lấy, liền im lặng ngồi trong xe mặc anh đẩy tới quầy lui cho đến lúc tính tiền.

Thật ngoan. Hà Nhất Triển xoa đầu cô, như đang trấn an chú mèo Ba Tư.

Hai cái túi mua sắm to đùng còn đặt trên bàn cơm, ly nước trái cây bên cạnh chỉ còn ba phần. Trên sofa, tấm lưng gợn cảm của người đàn ông căng lên như dây cung. Có hai cẳng chân nhỏ đang gác trên vai anh, mũi chân phần nộn cong lại, thể hiện chủ nhân của nó thoải mái đến mức nào.

“A a... Không được... Ừm ừm... Nhẹ một chút...”

Nửa người trên của Ngôn Hâm nằm trên sofa, mông đặt trên tay vịn, nửa người dưới bị Hà Nhất Triển giữ chặt. Anh luật động mạnh mẽ mà không tổn chút sức nào, vui sướng tràn trề. Cô năn nỉ xin tha nhưng anh vẫn không chịu chậm lại.

“Thức thức... Anh lợi hại nhất... Ân ân... Dùng lực một chút...” Rốt cuộc cô cũng không màng đến thể diện nữa, bắt đầu học những lời nói dâm dăng, cầu Hà Nhất Triển mau bắn ra.

Cảm nhận được sự hưng phấn của anh, Ngôn Hâm cắn ngón tay, thẹn thùng nhìn anh, vươn đầu lưỡi ra bắt đầu liếm quanh môi mình, yêu kiều rên rỉ lớn hơn, còn nói: “Thức thức thật lớn, thức thức thật lợi hại....”

“Bảo bối!” Hà Nhất Triển nhin không được mắng một tiếng thô tục, bế cô lên, mạnh mẽ ra vào. Toàn thân Ngôn Hâm run rẩy, hưng phấn yêu kiều rên rỉ.

“Hừm? Sao không kêu nữa? Vừa rồi còn gọi thức thức cơ mà!?” Khoái cảm đánh úp lại, Hà Nhất Triển còn tưởng bảo bối lại cao trào thêm lần. Anh vừa bước đi vừa đâm sâu vào trong, trong phòng khách to quanh quẩn tiếng nước khiến người ta thẹn thùng, nếu nhìn kỹ, trên mặt sàn cẩm thạch bóng loáng còn có mấy vệt nước.

“Kia, kia kêu cái gì... Ân... Ân ân...”

“Tự nghĩ đi!” Mỗi chữ anh nói ra lại khiến đôi chân trắng nõn đang quặp trên eo anh xiết chặt hơn.

“Chủ, chủ nhân...” Ngôn Hâm giương đôi mắt đẹp nhìn Hà Nhất Triển, rồi dựa vào vai anh, rên rỉ mị hoặc. Bảo bối còn ngậm lấy vành tai anh, đứt quãng nói: “Cho em... cho heo nhỏ... Ân ân...”

Hà Nhất Triển hoàn toàn điên cuồng, đè cô lên tường, mở rộng hai chân cô nhanh chóng tiến vào. Ngôn Hâm híp mắt thừa nhận sự xâm lược của anh. Trong lúc anh đang ra vào điên cuồng, cô nhéo lên hông anh

một cái, một tiếng hét vang lên, khoai cảm ngập đầu đánh úp lại. Ngón Hâm hét lên một tiếng, người đàn ông trước mặt ép chặt lấy cô, hai người cùng lên cao trào.

Năm cũ sắp hết, trong buổi lễ tất niên sớm, theo lệ Hà Nhất Triển sẽ luận công ban thưởng và thăng tày gạt những người chưa đủ cố gắng vào danh sách quan sát. Những người được thưởng hân không thể móc tìm mình ra cho anh xem, hai mắt sùng bái nhìn người đàn ông đang đứng trên đài cao. Những người bị xếp vào danh sách quan sát thì như bị mây đen bao phủ, chẳng nghĩ gì được ngoài chuyện lúc nào thanh đao kia sẽ rơi xuống đầu mình.

Ngón Hâm vừa nhìn người đàn ông bị người người vây quanh rời khỏi hội trường, vừa nghe Lê Lê nói: “Cậu nói xem tổng giám đốc nhà cậu bị trúng gió gì vậy, làm cho người ta từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.”

Theo lệ thường Ngón Hâm chỉ làm tốt bốn phận của mình, nhưng những việc cô đang làm đều ở mức nửa vời, thế mà giám đốc Lâm còn ca ngợi một thôi một hồi. Đầu cô đầy vạch đen, sao ông bác này cao hứng thế nhỉ?!

Qua mấy ngày, vào thời gian nghỉ ngơi, cô dùng chuyên dụng thang máy đi lên phòng Hà Nhất Triển, thư ký Tiểu Lâm không có ở đây, hai nữ trợ lý vừa thấy cô đến liền xấu hổ đứng dậy chào hỏi. Ngón Hâm mất tự nhiên gạt đầu, nhanh chóng đi vào văn phòng.

“Tối rồi à?” Hà Nhất Triển liếc cô một cái, vẫy tay muốn cô lại gần.

“Trợ lý của anh bị sao vậy? Uống nhầm thuốc à?” Nụ cười của họ vừa rồi thật đáng sợ.

Hà Nhất Triển cười cười, liếc nhìn cô một cái. Ngón Hâm đã hiểu, ấp úng không nói gì.

“Kỳ thật... Đôi khi em cũng rất bận...” Cô lý do lý trấu bởi cô có bận đến mấy cũng chẳng bằng anh. Trong khoảng thời gian cãi nhau và chia xa, Hà Nhất Triển chỉ diễn thuyết một lần mà hiệu quả gấp mười lần cô làm việc.

Hà Nhất Triển thuận nước đẩy thuyền liền nói: “Anh biết em bận, cho nên chỉ có anh mới có thể chăm sóc em thật tốt, sao em vẫn không muốn dọn đến ở cùng anh?”

Hà Nhất Triển đã nói rất nhiều lần, nhưng cô sợ bị mẹ đánh chết nên không chịu đồng ý. Anh muốn đến nhà chào hỏi bố mẹ cũng bị cô ngăn lại, tan tầm đến chỗ anh, buổi tối lại đưa cô về nhà. Hà Nhất Triển tuy không hài lòng nhưng cũng phải chấp nhận.

Ngón Hâm nào có thể nói với anh về suy nghĩ của mẹ mình. Mẹ Ngón là người cổ hủ, tuy nói chuyện yêu đương với ba Ngón một năm là kết hôn luôn, nhưng làm chuyện gì cũng có chừng mực. Tuy bà bắt mẫn với Ngón Hâm, nhưng thấy cô vẫn thường xuyên về nhà nên mới cho qua, nào biết rằng con gái đã bị ăn sạch sẽ.

Cho nên mỗi lần nhìn thấy mẹ Ngón, Ngón Hâm đều chột dạ, lặng im không nói gì.

Từ trước đến nay cô không thích nói dối, đành phải ủy khuất Hà Nhất Triển vậy.

“Đại thúc, anh bao nhiêu tuổi?”

“Lớn hơn em mười tuổi.”

Ba mươi lăm... Khó trách a..... Cô quả nhiên thích mấy ông chú mà, trăm luân là chuyện sớm hay muộn.

“Chê anh già?” Giọng nói uy hiếp tới gần. Ngón Hâm bĩu môi, “Vậy anh cứ yêu cầu ở chung là ý gì, còn không phải vì muốn có người giúp giặt quần áo, nấu cơm, làm việc nhà hay sao?”

“Anh bắt em giúp anh giặt quần áo, nấu cơm, làm việc nhà?” Hà Nhất Triển bật cười, có đôi lúc anh còn phải ôm cô vào bàn ăn nữa đấy. Anh bắt cô làm mấy chuyện đó lúc nào?

Anh sẽ đau lòng lắm đó.

“Trước đây đã nói rồi, em không làm.” Miệng cô nhếch lên thật cao.

“Anh cũng không làm, để cho người khác tới làm.” Anh xoa bóp bàn tay nhỏ của cô, xúc cảm mềm mại làm anh yêu thích vô cùng. “Anh nguyện ý hầu hạ em, chút việc nhỏ này cũng không đáp ứng anh được sao?”

“Trên giường đáp ứng anh là được rồi ”

Hà Nhất Triển hiểu ra, cảm giác bất mãn lúc trước hóa thành thành tựu. Anh ôm cô hôn triển miên, khiến cô thở dốc không ngừng.

“Vậy hiện tại... thỏa mãn anh?” Anh vuốt đùi, bá đạo tách hai chân cô ra. Lúc trước anh đã muốn làm tình với cô ở đây rồi rồi. Tưởng tượng đến dáng vẻ Ngôn Hàm mặc áo sơ mi trắng, juyp đen, nằm trên bàn làm việc mặc anh đòi hỏi..... Anh chọc chọc vào người cô, tiếng rên rĩ kìm nén làm máu nóng trong người anh sục sôi.

Ngôn Hàm đỏ mặt nói: “Chỉ còn lại có 20 phút... Sau khi tan tầm đi...”

Hai mắt Hà Nhất Triển sáng ngời, vung tay thả cô đi. Hiệu suất làm việc buổi chiều của anh cực cao, Tiểu Lâm vẫn thần nhiên như không, còn hai cô trợ lý thì nghĩ thầm, quả nhiên là người bên gối tác quái!

Chỉ có thể nói, hiểu lầm không ngừng sẽ tạo thành suy nghĩ lệch lạc.

20. Chương 20

“Ân ân... A nhẹ chút... Quá sâu...”

Tiếng rên rĩ không dứt quanh quẩn trong văn phòng tổng giám đốc độc chiếm cả một tầng lầu. Một cô gái bị đè trên mặt bàn gỗ, bên cạnh là chồng văn kiện cao như núi, che khuất khuôn mặt cô, làn váy bị đẩy lên đến eo, chiếc quần lót mỏng tang vắt vẻo trên chân trái, bờ mông sần chắc mướt mà bị người đàn ông phía sau hung hăng va chạm.

Nếu không được tay anh giữ lại, cô đã sớm quỵ trên mặt đất. Hiện tại hai chân cô vì nỗ lực chống đỡ mà run lên, tiểu huyết hút chặt lấy nam căn thô to, khiến người đàn ông vô cùng sướng khoái.

“Chỗ nào sâu?” Hà Nhất Triển cúi đầu hôn lên tấm lưng trần mềm mại của Ngôn Hàm, đẩy áo lót của cô lên cao, hai bầu ngực đầy đặn áp vào mặt bàn làm việc mát lạnh, khiến đầu vú cương cứng hơi đau. Vì xúc cảm vừa nóng vừa lạnh, cô khó chịu vặn vẹo mông, khiến gây thít bên trong không cần thận chạm vào điểm gồ lên. Ngôn Hàm hét lên một tiếng, ả dịch trào ra, nhỏ xuống mặt bàn.

“Ân? Tiểu tâm can? Chỗ nào sâu?” Hà Nhất Triển vừa hưởng thụ khoái cảm, vừa lật người Ngôn Hàm lại. Vì làm tình suốt hai tiếng đồng hồ nên hai đùi cô đã không thể khép lại nổi nữa, chống lên bàn làm việc, hai cánh hoa đỏ hồng diễm lệ mở ra, miệng huyết vì cao trào mà không ngừng co rút, lộ ra thit mềm bên trong. Cảnh sắc dâm mỹ làm hai mắt Hà Nhất Triển đỏ rực, anh mắng f*ck một tiếng rồi cúi đầu hôn lên nơi đó.

“Bắn a... A a...” Ngôn Hàm nắm lấy tóc Hà Nhất Triển, hưởng thụ dư vị sau cao trào. Anh hút hết hỗn hợp của hai người vào trong miệng, còn đưa lưỡi liếm miệng huyết dụ đỏ cô tiết ra nhiều yêu dịch hơn. Không đến vài cái Ngôn Hàm lại tiết thêm lần nữa.

Lúc đầu khi cố ý có những hành động tiếp xúc da thịt với Ngôn Hàm, Hà Nhất Triển phát hiện ra cô vô cùng thẹn thùng. Mỗi lần nói chuyện với anh, ánh mắt của cô đều tránh né. Sau này anh biết cô rất ít gặp gỡ người lạ, càng đừng nói đến đàn ông. Chỉ cần anh tới gần một chút, thân thể nhỏ nhắn của cô sẽ căng thẳng. Anh biết mình rất có mị lực, phụ nữ thấy anh là ý loạn tình mê còn xem như nhẹ, nói không được mấy câu đã bắt đầu muốn quyến rũ anh. Những người như vậy, anh còn chẳng thèm nhìn.

Nhưng Ngôn Hàm không giống vậy. Lần đầu tiên anh hôn cô, thân thể cô cứng đờ mặc anh tàn sát bừa bãi, hai mắt cô nhắm lại, hàng mi rung rung. Lúc đó anh cảm thấy cô thật ngon miệng, chỉ muốn nuốt luôn vào bụng!

Mỗi lần đưa cô về nhà, anh đều không dám tháo cúc áo vest, hạ thân thì cương cứng đến phát đau, làm anh phải ngồi trong xe rất lâu mới có thể xuống.

Cô gái nhỏ ngây ngô như thế, giờ phút này khi nằm dưới thân anh lại giống như yêu tinh. Thân thể được yêu thương vô số lần phiếm hồng, cái miệng nhỏ phía dưới còn không ngừng phun nước. Ngay từ lúc bắt đầu cô đã là của riêng anh, sinh ra vì anh, là tâm can bảo bối anh yêu nhất!

Trên mặt Hà Nhất Triển tràn đầy lửa dục, môi anh phủ lên đôi môi sưng mọng của Ngôn Hâm, để hương vị ngọt ngào hòa tan giữa môi lưỡi hai người. Ngôn Hâm biết đó là cái gì, nhưng lưỡi anh đè lên lưỡi cô, ép cô phải nuốt xuống. Tiếng nuốt ái muội làm Hà Nhất Triển cười đắc ý, nụ cười ấy tà ác đến mức làm cô không rời mắt đi được.

“Ngon không?” Anh liếm nước miếng bên khóe môi cô rồi lại tiếp tục hôn cô triền miên. Bàn tay to lơ đãng ma sát hoa hạc, làm Ngôn Hâm phải vịn vẹo eo chống cự.

“Ân Không... Không ngon... Quý đáng ghét...”

Quần áo Ngôn Hâm hỗn độn, giống như món ăn ngon nhất trần đời nằm trên bàn làm việc, còn quần áo của Hà Nhất Triển vẫn hoàn hảo, chỉ có mái tóc ngắn là bị cô vò rối tung, trông càng gọi cảm tùy tiện. Chỗ khóa quần là một cây gậy tím đen giương cao, ẩm ướt, thỉnh thoảng còn giật giật một cái.

Lúc này Ngôn Hâm đã phục hồi thần trí, bắt lấy cổ áo anh chửi ầm lên: “Biến thái! Hạ lưu!”

Hà Nhất Triển bị mắng đến vui sướng, ngón tay cái khảy hoa hạc một cái thật mạnh, bắt lấy cổ tay nhỏ xinh của cô. Nửa người dưới của cô tự động dán lên dục vọng của anh, quy đầu to lớn từ từ đi vào miệng huyết nhỏ nhắn.

“Chờ một chút... anh cởi quần áo ra được không... Em muốn sờ...”

Hà Nhất Triển yêu vô cùng đáng vẻ chịu thua và giọng nói cố tình làm nũng của Ngôn Hâm. Cô mở to mắt chờ anh đáp lại, còn anh chỉ cười nói: “Cởi giúp anh.” Nói xong anh an vị ngồi trên ghế da đen.

Anh không thèm che giấu dục vọng đang ngẩng cao đầu. Bộ vest đen may thủ công làm anh trông càng đỉnh đặc, đôi chân dài mở rộng nhưng không thô tục, ngược lại còn có mười phần ý vị đàn ông, vừa tục tăng lại gợi cảm.

Thật sự quá đẹp trai. Ngôn Hâm nhìn không chớp mắt.

Hai người im lặng thưởng thức tư thái quyến rũ của nhau, ánh mắt đan cài vào nhau. Lát sau Hà Nhất Triển cười trầm thấp, thanh tuyến khàn khàn dụ hoặc: “Còn không mau tới đây, xem em đối chưa kia.” Anh đỏ mắt nhìn nơi tư mật giữa hai chân cô.

Ngôn Hâm cúi đầu nhìn, trên sàn nhà bóng loáng đã có một vệt nước. Bởi vì cô ngồi tỳ lên cạnh bàn nên ái dịch chảy dọc theo chân bàn, chậm rãi nhỏ một giọt, hai giọt..... khiến vệt nước kia càng lớn hơn nữa.

Ngôn Hâm đi đến giữa hai chân Hà Nhất Triển, tay kéo cà vạt, áo vest, cởi bỏ từng cúc áo sơ mi, dần dần lộ ra đường cong cơ ngực rắn chắc. Cô quỳ xuống, thông thả hôn lên ngực anh, mỗi cúc áo được cởi ra môi cô lại lướt xuống một chút, rồi ra rồi lại hôn lên, mỗi một lần đụng chạm đều phát ra âm thanh rất nhỏ, khiến tay lão luyện tình trường như Hà Nhất Triển cũng phải run rẩy.

“Tiểu yêu tinh... Đừng hôn nữa.....” Tay Hà Nhất Triển đặt sẵn sau cổ Ngôn Hâm, ngửa đầu thở dài. Anh nhìn bàn tay nhỏ đang phủ lên dây lưng của mình, chỉ sau mấy động tác đã làm lộ quần lót màu đen bên trong, và rồi cái miệng nhỏ xinh như muốn lấy mạng anh hôn lên nơi đó cách lớp quần lót. Từng cái hôn lướt trên dục vọng của anh, dần hướng lên trên. Hà Nhất Triển cảm thấy sống một giây như một năm, mỗi một nụ hôn của cô đều khiến tim anh nhảy lên thành thịch, làm anh không thể động đậy, chỉ có thể nhìn tiểu yêu tinh tra tấn mình.

“Ân.....” Từ sâu trong cổ họng Ngôn Hâm phát ra một tiếng than nhẹ, ngậm quy đầu thô to. Cô vừa lòng hí mắt nhìn khuôn mặt tuần dật của Hà Nhất Triển bồng bồng dục vọng. Hai má cô hồng vào rồi lại phồng lên, quy đầu trong miệng trướng lớn phun ra bạch dịch đặc sệt. Bàn tay to đè sau cổ cô dùng sức, nháy mắt nguyên cây gậy lớn xâm nhập vào miệng, đi thẳng đến yết hầu của Ngôn Hâm.

Lúc Hà Nhất Triển bắn ra đồng thời cũng lập tức đẩy Ngôn Hâm ra, nhưng vẫn bắn vào trong miệng tiểu nha đầu một ít. Tinh dịch trắng đục không ngừng trào ra bên ngoài để lại dấu vết trên mặt, trên người cô. Ngôn Hâm ho khù khụ, Hà Nhất Triển vội lấy ly nước trên bàn bắt cô phải nhổ ra.

“..... Em nuốt hết rồi.” Ngôn Hâm cầm ly nước suy nghĩ, nhưng mới uống được hai ngụm đã bị anh bế ngồi lên đùi, hôn nồng nhiệt.

“Khát đến thế sao?” Anh nhéo cái cằm nhỏ của cô, đưa đầu lưỡi khuấy đảo trong khoang miệng cô. Tuy là hương vị của mình, nhưng Hà Nhất Triển vẫn vô cùng hưng phấn. Mồ hôi trên trán anh đều rơi xuống mặt Ngôn Hâm.

“Dù sao cũng uống rồi... còn sức miệng làm gì...” Ngôn Hâm không muốn già mòn cái lão. Hương vị không ngon lắm thôi..... Nếu Hà Nhất Triển không đẩy cô ra quá nhanh, cô còn uống nhiều hơn.

“Có ngon không? Mỗi ngày thúc thúc đều cho em uống nhé?” Hà Nhất Triển mạnh mẽ xoa nắn hai vú của Ngôn Hâm. Anh lột sạch quần áo của Ngôn Hâm, cũng học theo phương thức của cô, nhưng anh không chỉ hôn mà còn cắn, liếm. Chỉ chốc lát sau trên người Ngôn Hâm đều là nước miếng, còn có cả vết cắn, dấu hôn.

“Ha ha... Cuối cùng anh cũng chịu thừa nhận mình là đại thúc hả?”

“Ai kêu heo con đói như thế, cái miệng nhỏ phía dưới ăn mãi không no, bên trên cũng muốn...” Anh chui đầu vào giữa hai chân cô, hơi thở nóng bỏng phả lên hoa hạc, chọc cô liên tiếp vặn vẹo. “Ngoan... Đại thúc cho em ăn no...” Anh kéo tay cô phủ lên dục vọng của mình.

Ngôn Hâm hít một hơi sợ hãi khi bàn tay nhỏ bị bắt nắm chặt dục vọng của anh. Cô chẳng cần suy nghĩ đã nói luôn: “Sao đã cương lên rồi... Quá nhanh...”

“Không nhanh như thế thì làm sao có thể thỏa mãn em? Nhưng em yên tâm, anh sẽ chậm rãi.” Anh ngậm lấy hoa hạc, trêu đùa bằng đủ mọi cách. Lý trí mới được thu hồi của Ngôn Hâm lại đi xa, được hầu hạ thoải mái đến mức các ngón chân đều cong lên.

Vừa nãy đã làm rất lâu, mới nghỉ ngơi chốc lát lại bị anh bắn vào miệng nên cô còn hơi sợ. Ngôn Hâm cố ý kêu đến dụ hoặc câu nhân: “Thúc thúc ăn nhiều một chút... Thật thoải mái a...”

Hà Nhất Triển lập tức há mồm ngậm lấy hoa môi, đầu lưỡi tách khe hở nhỏ, đi vào trong.

21. Chương 21

Ngôn Hâm có chết cũng không thừa nhận cô rất thích Hà Nhất Triển làm như vậy. Đàn ông thích phụ nữ khẩu giao cho bọn họ, trời sinh giống đực đều có ham muốn chinh phục, thì sao phụ nữ lại không có?

Hơn nữa người bị cô chinh phục còn là một đại soái ca gợi cảm.

Ngôn Hâm thoải mái muốn chết.

“Ân ân... A... Thật thoải mái... Sâu thêm một chút...” Mỗi lần cô kêu như vậy, Hà Nhất Triển luôn có cách khiến tiểu huyết của cô co rút nhanh hơn. Anh làm tình cũng rất bá đạo, nhất định phải hôn lên từng tác của nơi đó. Hai môi hoa bên ngoài đã bị anh cắn đến sưng đỏ, khiến cô đắm chìm trong đau đớn và khoái cảm, khai phá dục vọng giấu kín trong thân thể cô.

“Bảo bối... kêu nữa đi... Anh thích nghe em kêu như vậy... Tiểu bảo bối của anh...” Hà Nhất Triển đưa ba ngón tay vào trong, nơi đó vừa sâu vừa nóng như ôn tuyền, rồi anh hơi gập ngón tay lại khiến cô gái nhỏ phải nâng cao eo lên đón nhận khoái cảm. Anh hút cả đầu vú và quầng vú mềm mại vào trong miệng khiến Ngôn Hâm ngâm nga không dứt.

Anh đặt Ngôn Hâm lên ghế sofa, nửa người trên của cô hăm sâu vào trong ghế, nửa người dưới chống lên đùi của anh. Nam căn to lớn không ngừng ra vào linh hoạt trong thân thể Ngôn Hâm, ái dịch của cô làm “đại thúc thúc” ướt đầm.

“Em không làm nữa... Muộn quá rồi...” Ngôn Hâm xin tha, nếu cô không về nhà thì sẽ bị mắng chết mất.

Hà Nhất Triễn dịu dàng hôn cô, “Đừng nóng vội, từ từ sẽ xong.”

“Anh đã ra lệnh mở lớp huấn luyện tăng cường nhận thức về doanh nghiệp, mọi người đều đã về nhà chuẩn bị để cuối tuần đi học rồi. Cho nên,” anh vung vàng thẳng tiến, “Tiểu yêu tinh, từ giờ trở đi, chỉ có anh và em thôi!” Nhất cử lưỡng tiện!

Cái... Cái gì?! Ngôn Hâm bị ép tới mơ màng hồ đồ. Hà Nhất Triễn ra vào vừa nhanh vừa mạnh, khiến cô không theo kịp tiết tấu, phải không ngừng làm nũng xin tha. Thân thể cô đã tiết nhiều lần nên vô cùng mỏi mệt, toàn thân đều là mồ hôi, khát nước vô cùng, nhưng Hà Nhất Triễn luôn là có biện pháp làm nơi đó của cô chảy càng nhiều ái dịch hơn. Hai chân Ngôn Hâm bị giữ chặt, chỉ còn biết thừa nhận thể công của anh. Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô không chịu nổi nữa, bật khóc.

“Ồ ô... Em từ bỏ a... Nơi đó không được..... Ách a...”

Hà Nhất Triễn hí mắt nhìn cô gái dưới thân bị anh vờ vò đến bật khóc, bàn tay to cầm lấy tay vịn hai bên, bắt đầu vừa đẩy vừa kéo ghế dựa. Làm thế này anh sẽ không phí quá nhiều sức lực, lại có thể đi vào vừa nhanh vừa sâu, để thịt non bên trong ngậm chặt lấy đùi của anh, anh cố gắng đẩy nhanh tốc độ, còn Ngôn Hâm đã không kêu nổi nữa, hai mắt nhắm lại như đã ngất, chỉ có thân thể không ngừng run rẩy biểu hiện cô đang chìm trong khoái cảm cực hạn.

“Tiểu Hâm... Bảo bối... Nhìn anh!” Hà Nhất Triễn hôn lên mí mắt hơi sưng của cô. Sau một trận vận động kịch liệt như vậy, Ngôn Hâm hơi mở mắt, nghe thấy anh nghẹn giọng nói: “Anh bắn vào trong nhé?”

Ngôn Hâm mệt đến mức chẳng thể mở miệng, chỉ ừ ừ không ngừng. Hà Nhất Triễn đột nhiên rút đùi ra, lột bao cao su vứt đi để nơi riêng tư của hai người tiếp xúc thân mật nhất. Tiểu huyết mềm mại không chút trở ngại hút chặt lấy phần thân của anh, cảm giác không thể kìm chế lại ủa tới, anh hưng hăng khai phá tử cung nhỏ hẹp, để từng dòng tinh dịch nóng rực phun thẳng vào bên trong, hai người cùng tới cao trào.

Hà Nhất Triễn ôm Ngôn Hâm ngồi xuống đất, để thân thể vẫn còn chìm trong khoái cảm của cô dựa vào người mình. Anh ép hông cô lại gần hơn, thoải mái hưởng thụ cảm giác phân thân được mút chặt. Tinh dịch và ái dịch vẫn còn bên trong, cảm giác vừa ướt vừa nóng ấy khiến anh vô cùng thỏa mãn.

“Tiểu Hâm... tỉnh tỉnh!” Hà Nhất Triễn vỗ vỗ khuôn mặt hồng hào của Ngôn Hâm, lo lắng nhìn cô vẫn chưa chịu mở mắt. Không phải làm nhiều quá nên cô ngất xỉu đấy chứ?

“Anh, anh mau ra đi!” Thân thể cô vừa căng trướng vừa nóng rực. Cái bụng nhỏ hơi phồng lên, lúc sờ vào còn mơ hồ cảm nhận được vật nam tính bên trong.

“Cứ để vậy thêm lúc nữa.” Hà Nhất Triễn dù bận vẫn ung dung nói, lại còn xoa bụng cô, “Không thoải mái sao?”

“Anh ra đi..... Thật là khó chịu...” Nam căn của anh cứ ở bên trong nên ái dịch không chảy ra được, tiểu huyết cũng phải mút chặt lấy. Cô thật sự rất sợ, nước mắt rơi như mưa.

“Được được... Tiểu Hâm đừng khóc...” Anh nâng cô dậy, bế vào trong phòng tắm, đặt cô ngồi lên bồn rửa, luồn ngón tay vào kéo chất lỏng dính nhớp màu trắng chậm rãi chảy ra.

Hà Nhất Triễn hít sâu mấy hơi, gian nan nhắm mắt lại bởi cảnh sắc trước mắt quá đậm đà. Anh không kìm được nghĩ, cây gậy của anh lớn như thế mà còn đi vào được, hưởng chỉ còn bị mút rất chặt, chặt đến nỗi tinh dịch và ái dịch bên trong không chảy ra được luôn. Nhưng bảo bối của anh vừa tàn nhẫn lại thích khóc, cho nên..... Ai da, ai bảo anh lại nghiện cô đến thế.

“Anh đi ra ngoài... Em tự làm...” Ngôn Hâm sợ anh lại nổi hứng thú. Cô không thể làm ngơ được khi nơi đó của anh cứ thăm hỏi như vậy. Hà Nhất Triễn nhượng bộ, giúp xả nửa bồn tắm mới đi ra ngoài.

Thấy anh thản nhiên khóa thân đi ra ngoài, Ngôn Hâm bực mình nghĩ, anh thích khóa thân thì kệ anh, dù sao cũng đang ở trong văn phòng của anh, không sợ có người ngoài xâm nhập!

Ngôn Hâm run run quỳ trong bồn tắm, ngâm nước ấm nghỉ ngơi một hồi lâu mới luồn tay xuống phía dưới, từ từ đưa ngón tay vào, mới chạm tới bên ngoài cánh hoa cô đã hừ một tiếng. Hiện tại thân thể cô miễn cảm đến mức không chịu nổi dù chỉ một chút kích thích, nhưng vẫn phải lấy tinh dịch bên trong ra, khiến trên mặt nước nổi lên chất lỏng màu trắng. Hà Nhất Triển cầm quần áo của hai người tiến vào đứng lúc nhìn thấy tiểu tâm can đang hạ eo cong mông tự an ủi.

“A!” Ngón tay đột nhiên đi vào quá sâu, Ngôn Hâm quay đầu thấy ánh mắt nóng rực của Hà Nhất Triển nhìn chăm chăm vào nơi đó, bèn nũng nịu: “Anh bỏ tay ra!” Cảm giác bàn tay được thả lỏng, cô mới lại bồi thêm một câu:: “Không được chạm vào em!”

Vừa khiến tiểu nha đầu khó chịu, nên dù Hà Nhất Triển có muốn giúp đỡ, cũng chỉ có thể ngồi cạnh bồn tắm chờ tiểu yêu tinh tự tắm rửa..... “Tắm sạch một chút.”

Ngôn Hâm hừ một tiếng, lắc lắc mông. Anh gian nan mà dời mắt, “Lúc nào tắm xong thì gọi anh.”

Lúc hai người ra khỏi công ty đã là nửa đêm, thể lực hao hết, bụng đói meo, Ngôn Hâm nằm trên ghế phụ lái ngủ say. Vừa rồi cô đã gọi điện thoại về báo phải tham gia khóa huấn luyện... Ngôn Hâm hận ngứa răng, hung ác lườm đầu sở gây tội, nhưng miệng vẫn phải nhẹ nhàng đáp lại lời dẫn dụ của mẹ Ngôn. Lại phải lừa mẹ thêm một lần nữa nên Ngôn Hâm siêu cấp khó chịu, dù Hà Nhất Triển có trêu chọc thế nào cô cũng không thêm đáp lại anh một câu. Kỳ thật nàng cũng mệt mỏi đến mức không nói nổi nữa rồi.

Sau đêm đầu tiên hai người cũng chưa ở qua đêm với nhau thêm lần nào, tuy ngày thường Hà Nhất Triển có thể chấm mút chút xiu, nhưng trong lòng vẫn hy vọng mỗi ngày có thể ở bên Ngôn Hâm. Thế nên lúc này sao anh có thể khiến quyền lợi của mình bị hao tổn?

Có phải nên chính thức gặp người lớn rồi không? Hà Nhất Triển nghĩ.

Sáng thứ bảy, trong siêu thị có một cặp tình nhân vô cùng hút mắt. Người đàn ông cao lớn mặc thường phục, chiếc áo sơ mi trắng khiến anh càng thêm tuấn kiệt, bớt đi chút sắc bén; cô gái đi cạnh cao chưa đến nửa vai anh, đầu hơi ngẩng lên. Không biết cô đang nói gì mà khiến đôi mắt người đàn ông vô cùng dịu dàng, bàn tay to còn xoa đầu cô. Hai người tựa như đôi vợ chồng mới cưới, khiến những cô gái xung quanh vô cùng hâm mộ.

“Không cần, em muốn cái này ” Ngôn Hâm ném một thanh chocolate vào xe đẩy nhưng bị ngăn cản. Cô muốn ăn cho đỡ thèm mà, một cái cũng chẳng đắt lắm!

“Cái này thì có gì ngon. Nếu muốn ăn, anh cho người đi Thụy Sĩ mua cho em nhé? Vừa rồi không phải nói em muốn ăn thật nhiều chè sao?” Ở bên nhau lâu như thế, Hà Nhất Triển vẫn không thể sửa được thói quen nhỏ nhen của Ngôn Hâm, nên vô cùng đau đầu. Sinh hoạt hàng ngày của nhà đầu này không đều đặn gì cả, cách đây một thời gian cô vừa ăn nóng vừa ăn lạnh, ăn đến hỏng cả bụng luôn. Anh cứ như bà mẹ già không ngừng nhắc đi nhắc lại, nhưng Ngôn Hâm vẫn coi như gió thoảng bên tai.

“..... Đại thúc, anh cũng quá khoa trương rồi đấy, em chỉ ăn có một cái thôi mà.” Ngôn Hâm trở mắt nhìn, vận chuyển bằng máy bay từ Thụy Sĩ ư? Quả nhiên suy nghĩ vô cùng khác biệt với tiểu dân như cô.

“Không được, hôm nay một là ăn cơm hải sản, hai là chocolate, em chọn đi.” Hà Nhất Triển hạ giọng uy hiếp. Quả nhiên nghe thấy cơm hải sản, Ngôn Hâm lập tức lộ vẻ do dự. Đại thúc làm cơm hải sản ngon nhất, lần trước cô còn ăn hai bát!

Cuối cùng Ngôn Hâm bủi môi đặt lại thanh chocolate lên giá, quay đầu lại nói với anh: “Trong chè phải thêm hai viên đường!”

“..... Được.”

“Ngôn Hâm?” Một giọng nam truyền đến. Ngôn Hâm quay đầu, thấy một người đàn ông hơi quen mặt đang nhìn cô. Hai người nhìn nhau vài giây, sau đó người đàn ông vui mừng đi về phía cô.

“Quả nhiên là em, đã lâu không gặp.” Anh ta cười ngượng ngùng, “Vừa rồi còn không nhận ra, em... xinh đẹp hơn rồi.”

Đèn báo nguy cơ trong đầu Ngôn Hâm vang lên, mặt cô ngơ ra, không nhớ nổi anh ta là ai.

“Tôi là Quý Dao, em quên rồi sao?” Người đó lại cười ngượng ngùng, vẻ mặt có nét trẻ con trông khá đáng yêu.

Quý Dao, không phải là đối tượng xem mắt lần trước của cô sao?

22. Chương 22

“Hi, anh cũng tới mua đồ à.” Ngôn Hâm nói một câu vô nghĩa.

“Ừ. Em ở gần đây sao? Thật trùng hợp.” Lúc Quý Dao cười trông càng đáng yêu. Anh ta cao một mét bảy tám lại có bề ngoài tuấn tú nên rất được mấy cô gái yêu thích. Hiện tại Ngôn Hâm mới nhận ra có không ít người nhìn về phía mình.

“À, đây là bạn trai em, Hà Nhất Triễn.” Cô cười dịu dàng, “Anh yêu, đây là Quý Dao.”

Ánh sáng trong mắt Hà Nhất Triễn chợt tắt, sắc mặt không thay đổi nói: “Xin chào.”

Hai người đàn ông bắt tay nhau rồi nhanh chóng buông ra. Trong mắt Quý Dao thoáng vẻ mất mát và khiếp sợ, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Hai người trông rất xứng đôi.”

“Cảm ơn.” Ngôn Hâm cũng mỉm cười đáp lại.

Sau vài giây im lặng xấu hổ, Ngôn Hâm đang muốn tạm biệt, Quý Dao lại hỏi: “Nếu em cũng ở gần đây, sau này có tiện ăn một bữa cơm không?”

Anh ta liếc mắt nhìn Hà Nhất Triễn, “Chúng ta vẫn là bạn bè chứ?”

“Đương nhiên,” Ngôn Hâm ra vẻ buồn rầu, “Nhưng em không ở gần đây, có cơ hội thì nói sau, bọn em còn phải về chuẩn bị đồ ăn, xin lỗi không nói chuyện tiếp với anh được.”

Quý Dao lại nhìn qua hai người vài lần, đôi mắt trong trẻo bình tĩnh nhìn Ngôn Hâm, “Tôi có thể nói riêng với em mấy câu không?”

Ngôn Hâm nhìn về phía Hà Nhất Triễn, anh gật đầu nói: “Anh đi tính tiền trước, em vào trong xe chờ anh.”

Nhìn bóng dáng Hà Nhất Triễn, Ngôn Hâm thu lại ý cười, ánh mắt lãnh đạm. Dáng vẻ ôn hòa vừa rồi chỉ là vẻ ngụy trang, bây giờ cô thậm chí còn không nhìn vào mắt Quý Dao, tầm mắt chỉ cố định trên mũi anh ta.

“Bạn trai em... trông có vẻ rất tốt.”

“Cảm ơn.”

“Tôi... còn có thể gọi điện thoại cho em không?” Bàn tay đang nắm xe đẩy của Quý Dao siết chặt lại, hơi đỏ mề hời.

“Chắc là không được, rất xin lỗi.” Ngôn Hâm nhìn ánh mắt ảm đạm của Quý Dao, chân thành nói: “Ngại quá, lần trước làm chậm trễ thời gian của anh.”

Cô vừa nói xong, Quý Dao hoàn toàn trầm mặc. Ngôn Hâm gật đầu chào lần nữa định rời đi, lại nghe thấy Quý Dao hỏi: “Hai người ở chung à?”

Lúc không nói lời nào, khí thế của Ngôn Hâm có vài phần giống Hà Nhất Triễn. Mũi cô hơi mím, vai thẳng tắp, ánh mắt kiên định sắc bén, cho dù đang mặc quần yếm rộng rãi trông vẫn có vẻ kiêu ngạo. Giọng cô ôn hòa mà xa cách: “Thật ngại quá, đây là việc riêng.”

Quý Dao nhìn bóng dáng cô rời đi, dù bãi đỗ xe cách siêu thị khá xa, nhưng vẫn có thể nhìn dáng người cao lớn đỉnh đặc của Hà Nhất Triển. Người có địa vị cao đều có khí thế không thể xâm phạm, vừa rồi Ngôn Hâm... cũng như thế.

Chỉ hỏi đáp vài câu ngắn ngủi mà cô xin lỗi tận mấy lần... So với Ngôn Hâm trầm mặc của lần đầu tiên gặp gỡ, càng làm anh ta khó chịu hơn.

Từ trước tới nay, anh ta và cô chỉ có thể vô duyên.

Thở dài, Quý Dao nghe điện thoại một lúc, nhìn các loại đồ ăn đông lạnh, chậm rãi nói với người ở đầu bên kia điện thoại: “Bọn họ rất tốt.”

Ngồi trong xe, Ngôn Hâm trộm ngắm người đàn ông bên cạnh. Về mặt của anh vẫn bình tĩnh, nhiệt độ không khí cũng không thấp, chẳng lẽ... hôm qua anh tàn nhẫn với cô quá nên hiện tại không dám ghen?

Sao có khả năng? Ngôn Hâm cảm thấy mình thật vớ vẩn.

Hai người về đến nhà, Hà Nhất Triển cầm nguyên liệu nấu ăn vào bếp xử lý, Ngôn Hâm ngồi trên sofa xem phim. Đôi mắt xanh sâu thẳm mê người của Daniel Craig cũng không thể làm cô tập trung vào nội dung phim. Cho đến khi Hà Nhất Triển đặt món cá chua cay lên bàn cơm, Ngôn Hâm bèn đứng dậy ôm chặt lấy anh.

“Ngoan, còn mấy món nữa, em ngồi xuống đi.” Anh vỗ vỗ đôi tay đang ôm chặt lấy mình. Lúc Hà Nhất Triển mặc tạp dề ở nhà đích thực là một người đàn ông tốt.

“Sao anh có thể đẹp trai đến thế chứ?” Ngôn Hâm lắc lắc vòng eo gầy nhưng rắn chắc của anh. Ánh mắt trời chính ngọ xuyên qua cửa sổ phủ một vàng sáng mờ ảo trên mặt anh, làm cô ngắm anh đến ngây ngốc.

“Đẹp trai hơn Daniel Craig?” Cách phát âm của anh vô cùng quyến rũ. Ngôn Hâm trưng ra vẻ mặt sùng bái, cố ý bắt chước khẩu âm của anh trả lời: “You”re my sunshine, my everything.”

Cái kiểu phát âm chẳng ra Trung cũng chẳng ra Anh khiến Hà Nhất Triển thở dài nhú mày. Anh cúi đầu cọ vào tay Ngôn Hâm, nói: “There is a lady sweet and kind, Was never a face so pleased my mind; I did but see her passing by, And yet, I”ll love her till I die.”

Ngôn Hâm ngạc nhiên, màu đỏ ửng từ tai lan ra hai má rồi đến toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô hiểu anh vừa nói gì. Mấy câu thơ này tuôn ra cực kỳ tự nhiên từ miệng của người đàn ông một tay cầm muối đứng trước nồi canh đậu hủ đang sôi trào, ngữ điệu của anh vừa triền miên vừa âu yếm ngọt ngào.

Có một cô gái vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, đó chưa bao giờ là khuôn mặt khiến tôi tâm thần phiêu đảng; nhưng khi cô ấy đi ngang qua, tôi sẽ yêu cô ấy cho đến khi tôi chết.

Lần thứ hai Hà Nhất Triển đưa cô lên đến đỉnh cao của sự lãng mạn, chỉ mấy câu thơ đã khiến tâm hồn cô rung động, đến đầu ngón tay cũng run rẩy.

“Em thuộc về anh, cả đời, được không?” Ánh mắt Ngôn Hâm sáng ngời chuyên chú. Nhìn từ góc độ của Hà Nhất Triển, khuôn mặt cô đỏ bừng, trong mắt như có muôn ngàn vì sao, đẹp đến mức khiến anh phải nín thở.

“Được.” Anh cười rạng rỡ, hôn lên cái miệng nhỏ xinh của cô.

Một bữa cơm hai người hoàn toàn không nói chuyện với nhau, nhưng ánh mắt luôn hướng về đối phương, thấp thoáng ý cười nhàn nhạt, vừa thỏa mãn vừa sung sướng. Bầu không khí ấm áp tĩnh lặng này làm Ngôn Hâm nghĩ tới một chữ.

Nhà.

Hà Nhất Triển ngồi đối diện lại nhìn Ngôn Hâm cười rạng rỡ. Cô vội vàng cúi đầu và hai miếng cơm, hai mắt nóng nóng, cho đến lúc lên giường chuẩn bị ngủ trưa vẫn không dám nhìn thẳng vào anh.

“Tiểu Hâm, có chuyện gì vậy?” Hà Nhất Triển ôm cô từ phía sau, cánh tay rắn chắc hữu lực mát lạnh vì vừa rửa bát xong. Anh nói không cho cô động tay, nên đến giờ lau cô cũng chưa được động vào.....

“Anh chiều quá sẽ làm em sinh hư đó.” Giọng cô truyền ra từ trong chăn nghe hơi nghẹn ngào. Hà Nhất Triển muốn lật cô qua, Ngôn Hâm bèn chủ động úp mặt vào ngực anh. “Em không xinh đẹp, tính tình khó chiều, còn không biết làm việc nhà chăm sóc anh, thậm chí còn cãi nhau với anh, thế mà vừa rồi anh còn đồng ý..... cả đời.” Cô giương đôi mắt ửng đỏ nhìn anh, “Anh không phải là thương nhân giỏi kiếm lợi sao? Chuyện không sinh lời như thế sao anh còn muốn làm?”

Hà Nhất Triển bình tĩnh nhìn cô gái nhỏ khóc sưng mắt trong ngực mình, bàn tay trắng nõn mềm mại của cô bắt lấy cổ áo anh. Rốt cuộc anh đã bỏ qua bước nào mà cho tới bây giờ cô vẫn chưa có cảm giác an toàn?

“Tính tình em cũng không kém lắm, ít nhất anh không sợ em chạy mất.” Trán chạm trán, mũi chạm mũi, lúc anh còn phả hơi nóng lên môi cô, giọng điệu chút ý cười.

“Nếu em xinh đẹp thì đã không coi trọng ông chú già như anh, mà chắc chắn sẽ đi tìm người đàn ông khác trẻ tuổi đẹp trai. Ai nói em không biết làm việc, em biết làm nũng bán manh, khiến tâm tình anh mỗi ngày đều rất thoải mái. Sao anh lại không thể làm tâm tình mình tốt cả đời được chứ?” Anh nhướn mày, “Còn cãi nhau... Không phải có câu ”Tiểu biệt thắng tân hôn” sao? Tiểu sảo di tình, em ở trên giường thỏa mãn anh là được rồi, anh không so đo.”

Hà Nhất Triển nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng trước mặt, đầu lưỡi nhỏ của cô cũng phối hợp duỗi ra mặc anh đùa bỡn. Hà Nhất Triển mơ hồ nói: “Tiền không có thì có thể kiếm, vợ yêu không có biết đi đâu mà tìm? Anh đâu có gốc như thế?”

Ngôn Hâm khẽ cười, chủ động liếm khoe miệng anh, đỏ mặt nói: “Em thích mấy ông chú, cho nên anh không chỉ kiếm tiền, mà còn phải kiếm thật nhiều.”

Hà Nhất Triển cũng cười, “Quá tuyệt vời.”

Hai người hôn nhau chốc lát, Ngôn Hâm lại hỏi: “Cho nên anh không ăn giấm?”

“Cơ hội lên sân khấu còn không có, dấm có gì ngon mà ăn?” Về mặt Hà Nhất Triển thản nhiên, xoa bờ mông vênh lên của cô.

Rốt cuộc Ngôn Hâm cũng cảm nhận được chỗ tốt khi yêu đương với chú già. Trước đây nghe kể mấy đôi yêu nhau cãi nhau vì mấy chuyện nhỏ xíu, từ nhỏ hóa to, cuối cùng còn chia tay. Còn Hà Nhất Triển, một ngón tay còn chẳng phải động tình địch đã hồi phi yên diệt!

“Bảo bảo, gọi anh một lần.” Hà Nhất Triển vuốt tóc cô, giọng nói ôn nhu của anh làm Ngôn Hâm hốt hoảng.

“Gọi cái gì?”

Hà Nhất Triển ôn nhu nhìn cô, Ngôn Hâm suy nghĩ một chút mới ngẫm hiểu, ngượng ngùng hỏi: “Anh thích à?”

Hà Nhất Triển kiên nhẫn chờ đợi, bàn tay to cũng bắt động, nhìn Ngôn Hâm đỏ mặt.

“Triển.”

“Ừ.”

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Hà Nhất Triển, Ngôn Hâm mê muội gọi một lần nữa: “Triển.”

“Ừ.”

“Anh thật đẹp trai.”

“Anh biết.”

“.....”

23. Chương 23

Hai người ngọt ngào suốt cả buổi chiều, hôm nay Ngôn Hâm đặc biệt thuận theo để mặc Hà Nhất Triển ôm hôn. Bình thường anh cũng chỉ là sờ sờ xoa xoa thôi, nhưng hôm nay bàn tay anh đặt ở trên eo cô mang lại cảm giác vô cùng đặc biệt, đôi môi mỏng của anh không rời khỏi môi cô phút nào, lúc hôn nhẹ lúc hôn sâu, liếm láp mút cắn đến mức miệng cô tê rần. Ngôn Hâm phải kháng nghị giấy giữa hồi lâu anh mới chịu buông tha, nhưng anh lại chuyển sang hôn dọc cần cổ cô, lưu lại các dấu hôn thật đậm.

“Danh phận đã xác định, lúc nào mới cho anh gặp người lớn trong nhà?” Hà Nhất Triển mút một cái thật mạnh, khàn giọng hỏi.

“Người lớn... Không vội, trước hết mời bạn em một bữa cơm đi!” Lúc này Ngôn Hâm mới nhớ tới Lệ Lệ, bèn kéo tóc anh nói: “Em đã đồng ý mới cô ấy và bạn trai ăn cơm, được không?”

“Được, anh sẽ cho người sắp xếp.” Hà Nhất Triển nhớ rõ cô gái trang điểm đậm đó. Anh cúi đầu hôn lên ngực cô, “Tiểu tâm can, đừng để anh chờ lâu quá.”

Ngôn Hâm kêu lên một tiếng, đầu vú đã bị anh ngậm lấy, cô yêu kiều nói: “Sẽ không... Nào có ai nóng vội như anh...”

Nóng vội? Nếu dùng tốc độ bình thường của anh thì con đã lăn đầy đất rồi.

“Anh chờ Hà phu nhân quẹt thẻ của anh.” Cắn món ngon trong miệng, thanh âm của anh mười phần mười mỉa mai.

Chờ đến sau khi dính hôn, người nào đó đưa cho Ngôn Hâm một cái thẻ đen, trên mặt cô lúc đó chảy ra ba đường hắc tuyến. Muốn cô quẹt thẻ đen ư..... không hổ là đại thúc của cô, cho cô nhiệm vụ có tính khiêu chiến như thế.

Nhìn trong ví đều là thẻ phụ của anh..... Bản lĩnh cần kiệm quản gia của Hà phu nhân bị kích thích, trở thành tiểu thần giữ cửa, cả ngày giao tiếp với con số, thỉnh thoảng còn xem thị trường chứng khoán. Hà tiên sinh có công lao vô cùng to lớn. Nhưng chuyện này để nói sau.

“Hà tiên sinh, có phải anh nên đi chuẩn bị cơm tối rồi không?” Ngôn Hâm cắn môi ngăn tiếng rên rỉ sắp tràn ra khỏi miệng, đưa tay đẩy anh.

“Buổi tối ăn em? Được không?” Vài sợi tóc rũ ở trước mắt, ánh mắt anh sắc bén thâm trầm, đôi môi mỏng lấp lánh ánh nước. Anh thông thả dịch chuyển hạ thân, để nơi nào đó chạm vào cái bụng nhỏ của cô.

“..... Không thể làm quá nhiều.” Ngôn Hâm thương lượng.

Hà Nhất Triển đưa tay làm bộ cởi áo, Ngôn Hâm vội vàng nói: “Một là hôm nay, hai là ngày mai, anh chỉ được chọn một.”

Có bạn trai là thương nhân tính toán tỉ mỉ, Ngôn Tiểu Hâm cũng biết bắt đầu cò kè mặc cả.

Híp mắt chăm chú nhìn Ngôn Hâm một hồi lâu, anh xoa nhẹ bầu ngực tròn trịa của cô vài cái, nói: “Ăn không đủ no thì đừng nói anh bỏ đói em.”

Nhìn theo bóng dáng cao lớn đi vào phòng bếp, Ngôn Hâm nghĩ, lần nào anh chẳng cho cô ăn rất nhiều... cần gì làm ra vẻ như thế.

Nhà hàng Nhất Niệm.

Lệ Lệ thấp thỏm ngồi trong ghế lô riêng tráng lệ, bên cạnh là bạn trai mặc vest chỉnh tề đang xem thực đơn. Vừa rồi đứng ngoài nhìn vào cô đã thầm cảm thán phong cách thiết kế của nơi này, lúc đi vào nhìn nhà hàng được ngăn thành từng ô riêng biệt có thể chứa được khoảng hai mươi người, mỗi ô đều đặt những bộ đồ ăn không giống nhau, cốc trà bóng loáng như ngọc, cảm giác mát lạnh, uống loại trà Đại Hồng Bào ngon nhất. Lệ Lệ híp mắt, cái gì gọi là hưởng thụ! Hôm nay là lần đầu tiên trong đời cô được trải nghiệm!

Ngôn Tiểu Hâm không biết đạp trúng cái gì, bỗng nhiên nổi tiếng! Còn tìm được bạn trai trâu bò như thế!

Đợi một hồi lâu Hà Nhất Triển và Ngôn Hâm mới xuất hiện, tóc Ngôn Hâm hơi rối, ánh mắt dịu dàng lấp lánh. Dùng đầu gối nghĩ cũng biết hai người vì sao lại đến muộn.

Chào hỏi xong, hai bên cùng ngồi xuống. Lần đầu tiên ăn cơm cùng thủ trưởng, Lệ Lệ uống ừng ực trà Đại Hồng Bào cứ như nước sôi để nguội, uống hết ba cốc mới phát hiện đại BOSS căn bản không rảnh chú ý đến mình. Lúc thì anh cầm khăn nóng lau tay cho cô gái nhỏ bên cạnh, rồi lại bảo phục vụ mang canh nóng lên làm ấm dạ dày, xong xuôi mới quay ra tiếp bọn họ. Anh gọi thêm ba bốn món nữa rồi mới cầm khăn lông lau tay mình.

Nhìn động tác vô cùng tự nhiên mà không mất vẻ tao nhã của Hà Nhất Triển, hai mắt Lệ Lệ đã dính chặt trên người anh.

“Xin chào, tôi là Ngôn Hâm.” Bất đắc nhìn vẻ mặt hoa si của bạn, Ngôn Hâm mỉm cười chào hỏi bạn trai của Lệ Lệ.

“Xin chào, cứ gọi tôi là Kim.” Bạn trai của Lệ Lệ cũng hào phóng, thoải mái như người ngoại quốc, làm lơ dáng vẻ hoa si của bạn gái mình

Hai bên trò chuyện thoải mái, hai người đàn ông thuận miệng nói đến chuyện làm ăn, Kim càng nghe càng kinh ngạc. Chỉ nghe bạn gái nói đối phương là đại BOSS, anh ta cũng ra nước ngoài thường xuyên, có nhân vật lớn nào mà chưa gặp qua. Ấy thế mà giờ đây lại được ngồi ăn cùng người quản lý công ty giỏi nhất ở Anh?!

Kim kích động, không quan tâm đến cơm cháo gì nữa, dáng vẻ tự tin kiêu ngạo cũng thu liễm ba phần, khiêm tốn thỉnh giáo Hà Nhất Triển về công việc.

Lệ Lệ nháy mắt với Ngôn Hâm, xem đi xem đi, đến bạn trai mình còn không cưỡng lại được mị lực của đại BOSS.

Một bữa cơm kết thúc trong hoà thuận vui vẻ, hai người đàn ông đi lấy xe, hai người phụ nữ đi rửa tay, Lệ Lệ cảm thán: “Cuộc đời này của mình quả không uống, lại có thể ăn cơm cùng cực phẩm như vậy.”

“Lau nước miếng của cậu đi.” Trong lúc ăn cơm Ngôn Hâm đã mấy lần ám chỉ Lệ Lệ thu liễm một chút, nhưng Lệ Lệ cô nường không thèm liếc mắt nhìn cô một cái.

“Sao cậu có thể chịu được ánh mắt của tổng giám đốc nhỉ, mình sắp bị điện giật chết rồi nè!” Lệ Lệ phồng má cảm thán, sắc mặt kiêu diễm, tiếp tục soi gương tỏ vẻ đáng yêu.

Ai nói cô chịu được? Nhưng tất nhiên Ngôn Hâm sẽ không phá hủy hình tượng của mình. Cô nhẹ nhàng nói: “Không sợ bạn trai cậu ghen sao?”

Cậu không thấy ánh mắt đói khát của anh ấy sao, không biết ai sẽ nhào lên trước ấy chứ!” Lệ Lệ tiếp tục đắm chìm trong tiểu vũ trụ của mình.

..... Ngôn Hâm nhìn ánh mắt tràn ngập kính ngưỡng của Lệ Lệ, quả nhiên là duyên trời tác hợp!

“Mình thấy chuyện tốt của hai người sắp đến rồi đó, ánh mắt của BOSS không rời khỏi người cậu một giây nào!” Gắp đồ ăn, múc canh, lau miệng, Ngôn Hâm chỉ cần nằm trong lòng tổng giám đốc, mặc anh hầu hạ! Nhìn mà thêm!

Nói đến chuyện này, nụ cười ngọt ngào của Ngôn Hâm hơi giảm, cô xoa kem dưỡng tay, hơi buồn rầu: “Anh ấy vội vàng muốn gặp người lớn trong nhà, nhưng mình còn chưa biết thuyết phục mẹ như thế nào.”

“Nào có chuyện gì đại BOSS không làm được, cậu cứ yên tâm giao toàn bộ cho anh ấy đi.” Bao gồm chính mình, ha ha.

“..... Tuy rất cầu huyết, nhưng nhà mình so với anh ấy... Mình sợ mẹ sẽ không cho sắc mặt tốt.”

Nếu phải nói tỉ mỉ, Hà Nhất Triển giống như những bông pháo hoa không ngừng nổ rộ phía chân trời. Bông pháo hoa ấy tỏa ra đủ các loại màu sắc, biến hóa các kiểu hình dạng thể hiện tình yêu, khiến mỗi khắc mỗi giây Ngôn Hâm đều vui vẻ ngạc nhiên. Bông này chưa tắt, bông khác đã nở rộ, tỏa ánh sáng rực rỡ chiếu rọi không gian u ám trong lòng cô. Cô không rảnh bận tâm cảm giác không an toàn và phức tạp trong lòng,

bởi vì Hà Nhất Triển lập tức sẽ chiếm hữu tất cả suy nghĩ và tầm mắt của cô. Cảm giác chuyên chú, nhất nhất này khác hoàn toàn với tình cảm của cô nhận thức từ bé đến giờ.

Tình tình của Ngôn Hâm được di truyền từ mẹ Ngôn, ba Ngôn cũng rất thương yêu cô con gái duy nhất này, chỉ là không biết nên thể hiện tình cảm thế nào. Quan niệm của cha mẹ ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành của con cái, dần dà Ngôn Hâm cũng dưỡng thành thói quen chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, tính tình độc lập tự chủ.

Cô tin Hà Nhất Triển tuyệt đối có năng lực cho cô cuộc sống tốt nhất, nhưng cha mẹ cô lại nghĩ thiên hạ không có bữa cơm nào không phải trả tiền. Lúc đầu có thể coi như trân bảo, nhưng mười năm, hai mươi năm sau thì sao? Có thể đối tốt với con gái mà không cần lý do như cha mẹ không?

Mẹ Ngôn dù khinh thường con gái không giỏi việc nhà, không biết nấu ăn, nhưng dung túng như vậy sao lại không phải là thương yêu? Cha mẹ nào cũng chỉ mong con cái tìm được người có thể bao dung, cho con mình cả đời bình an hạnh phúc là đủ.

“Cậu không thử sao biết không được?” Lệ Lệ nghiêng đầu nhìn. Tình cảm của cô và Ngôn Hâm từ trước đến nay thì ít nhưng nói chuyện lại nhiều, cô chỉ cảm thấy Ngôn Hâm là người ổn trọng giữ mình, có chuyện gì mà không thể tự giải quyết? Ở trong lòng Lệ Lệ, Ngôn Hâm giống như nữ anh hùng, thường giúp đỡ lúc cô gặp khó khăn trong công việc.

“Chỉ cần cậu thích, cha mẹ cậu cũng sẽ thử thích anh ấy, bởi vì khi ở bên anh ấy, cậu mới nở nụ cười đẹp nhất.”

Lệ Lệ thấy Ngôn Hâm có phong thái yêu kiều của con gái, say lòng người hơn cả phong cảnh mùa xuân, nhiệt tình hơn cả nắng hè.

Ra khỏi nhà hàng, nhìn thấy hai người đàn ông đứng ở đằng xa, người đàn ông của cô đứng dưới ánh đèn đường mờ ảo, cười nhàn nhạt, đứng xa cũng có thể cảm nhận được ánh mắt dịu dàng của anh. Ngôn Hâm nhớ tới mấy ngày hôm trước đã đồng ý với lời thề của anh, anh nói sẽ yêu cô mãi mãi.....

“Mệt chết em, mau về nhà đi!” Cô bước nhanh về phía trước, bổ nhào vào lòng ngực anh nũng nịu. Hà Nhất Triển quen thuộc ôm cô vào ghế phụ lái, thắt dây an toàn, mới khởi động xe.

“Nhà anh hay là nhà em?”

“Đều là nhà của em.” Hôn lên má phải anh, cô cười xinh đẹp.

Hà Nhất Triển cũng cười, sườn mặt tuấn đạt lộ lầy như sao trời, “Ừ, về nhà.”

24. Chương 24

Ngôn Hâm không nghĩ tới ngày này lại tới nhanh như thế.

Xe dừng lại dưới lầu nhà Ngôn Hâm. Ở trong xe, toàn thân Ngôn Hâm được bao phủ bởi cái bóng của Hà Nhất Triển, tay anh chống lên cửa xe, không chạm vào cô mà dùng giọng nói vô cùng dịu dàng dụ hoặc hỏi: “Thật sự muốn lên?”

Anh biết nên làm thế nào để khiến Ngôn Hâm mất khống chế, bây giờ hai tai cô đã ửng đỏ, hờn dỗi trừng mắt nhìn anh.

A.....

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Ngôn Hâm khẳng định mình sẽ không chống cự nổi mắt! Cô nhanh chóng dời tầm mắt, nhưng bỗng thấy một bóng người quen thuộc. Ngôn Hâm hoảng sợ, đồng tử phóng đại, đẩy Hà Nhất Triển ra rồi nhanh chóng xuống xe, xấu hổ nhìn mẹ Ngôn đứng đối diện.

Tuy Hà Nhất Triển đã tắt máy xe, đèn đường cũng cách chỗ họ hơn ba mươi mét, nhưng thời tiết hôm nay rất tốt, không một gợn mây..... Đứng dưới ánh trăng sáng tỏ, Ngôn Hâm thành tâm cầu nguyện mẹ Ngôn chưa nhìn thấy gì, bao gồm cả Hà Nhất Triển!

Hà Nhất Triển chính là ác ma thượng đế phái tới trừng phạt cô đây mà. Trong lòng Ngôn Hâm vừa kêu gào như vậy, liền nghe được tiếng mở chốt cửa..... Đại thúc ngốc, vì sao lại xuống xe chứ TTTTTTTTTTTTTT

Mẹ Ngôn vốn có đôi mắt vô cùng hiền lành thân thiết, nhưng không biết là do trời quá tối, hay vì vẻ mặt của mẹ lúc này mà Ngôn Hâm cảm thấy trong mắt mẹ như thấp thoáng lửa giận.....

Ngôn Hâm ra vẻ bình tĩnh tự tại nói: “Mẹ, đây là bạn trai con, Hà Nhất Triển.” Cô nhanh mắt liếc nhìn người đàn ông đứng phía sau, may mà tây trang trắng thơm, “Nhất Triển, đây là mẹ em.”

“Cháu chào bác.” Hà Nhất Triển mỉm cười, tiến lên một bước gần Ngôn Hâm hơn.

“Ừ ừ, chào cháu.”

Sau một thoáng im lặng, Ngôn Hâm nhanh chóng quyết định, kéo tay mẹ Ngôn nói: “Muộn thế này rồi cơ à. Nhất Triển, anh đi công tác cả ngày cũng mệt rồi, về trước nghỉ ngơi đi?”

“Không, đến bây giờ mới chào hỏi bác gái, là anh sai. Bất ngờ gặp bác ở đây, chưa kịp chuẩn bị quà gì, nhưng tới cửa nhà rồi, không đi vào chào bác trai bác gái thì quá thất lễ.”

Hà Nhất Triển nói vô cùng tự nhiên, nhưng Ngôn Hâm đã quá quen thuộc với kiểu của anh rồi, lúc trước anh cũng ngăn cô ở ngoài công ty thế này mà.....

“Mời vào, muộn quá rồi nên không còn gì chiêu đãi cháu.” Mẹ Ngôn tuy không có biểu tình gì, ngữ khí cũng rất bình đạm, nhưng Ngôn Hâm cảm thấy tay chân lạnh cóng. Lúc vừa bước vào cửa, liền nghe thấy ba Ngôn cao giọng hỏi: “Ai tới đây?”

“Bạn trai của Tiểu Hâm.”

“À, à, chào cháu.” Ba Ngôn ăn mặc thoải mái ngồi trong phòng khách xem TV, trong tay cầm tờ báo, trên mũi đeo một cái kính lão, dáng vẻ như chuẩn bị đi ngủ. Nhưng thấy có khách tới, ông vẫn đi lấy trà cụ, bắt đầu pha trà.

Hà Nhất Triển: “Bác trai, thật ngại quá, giờ này còn đến quấy rầy hai bác, cháu uống nước là được rồi.”

Ba Ngôn: “Cháu uống trà bị mất ngủ à?”

Hà Nhất Triển: “Không ạ, trà tốt cho thân thể, cháu cũng hay uống. Đây có phải trà Đại Vũ Linh không ạ?”

Ba Ngôn: “Cháu cũng biết sao?”

Hà Nhất Triển: “Mẹ cháu cũng thích.....”

Ngôn Hâm đứng ngốc trong phòng khách, diện tích nhà cô chưa đến 30m², Hà Nhất Triển mặc vest đen nghiêm chỉnh ngồi đó, còn ba thì mặc áo ngủ hoàn toàn đối lập. Sắc mặt của hai người vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra được gì.

“Con đứng đây làm gì? Vào tủ lạnh lấy dưa gang ra bỏ đi.” Mẹ Ngôn đuổi cô vào bếp, rồi ngồi xuống cạnh ba Ngôn.

Ngôn Hâm lo lắng nhìn Hà Nhất Triển, nhưng Hà tiên sinh không nhìn lại, cô đành phải hậm hực xoay người vào bếp.

Ngôn Hâm vừa chờ mong lại vừa lo lắng, động tác trong tay dần nhanh hơn, nhưng lại sợ nghe được cái gì mình không thích, thế là tốc độ lại chậm lại, tâm tình cứ lên lên xuống xuống xuống, thế là cô bổ liên năm miếng dưa gang.....

Một bàn tay to cầm lấy con dao gọt hoa quả trong tay cô, Hà Nhất Triển cười nhẹ, nói: “Em muốn anh lo lắng chết sao?”

“Sao anh vào đây được?!” Ngôn Hâm không dám rút tay ra, sợ làm anh bị thương, đành phải thấp giọng đe dọa: “Mau buông tay!”

Hà Nhất Triển buông tay, Ngôn Hâm vội hỏi: “Anh phải đi rồi à?”

“Ừ.”

“Vây.....” Cô muốn hỏi, nhưng nơi này không phải địa điểm thích hợp, “Ngày mai... em gọi điện thoại cho anh.”

“Được.” Nhìn trong mắt cô không giấu được vẻ lo lắng, anh đưa tay xoa tóc cô, “Ngoan, em nghỉ ngơi đi.”

Tiến Hà Nhất Triển về, ba Ngôn cũng về phòng nghỉ ngơi, Ngôn Hâm thu thập ấm chén, mẹ Ngôn ở trong bếp bỏ dưa gang đã cắt xong xuôi vào tủ lạnh.

Lúc này Ngôn Hâm im lặng là bởi cô... không biết nên hỏi gì, nói cái gì cũng không đúng, chỉ bằng ngày mai hỏi Hà Nhất Triển.

“Con rất thích cậu ta à?”

Ngôn Hâm ngơ ngác nhìn mẹ, mấy giây sau, cô mới tiếp tục động tác trong tay, “Vâng.”

“Nhất định phải ở cùng cậu ta sao?”

“Mẹ.....”

“Ngôn Hâm, mẹ không phải nói cậu ta không tốt, nhưng nhìn khí độ của cậu ta xem, không phải là người làm công ăn lương bình thường đúng không? Chúng ta không xứng với cậu ta đâu.”

Khúc mắc bị giam cầm trong lòng Ngôn Hâm, vào giờ phút này đã bị mẹ Ngôn nói trắng ra.

Còn cô, vốn đã chuẩn bị trăm ngàn lý do để đáp lại, nhưng lại cứ kẹt trong yết hầu, một câu cũng không nói ra được.

“Mẹ không phản đối hai đứa, nhưng nếu muốn bên nhau cả đời, con cần phải nghĩ cho kỹ.”

Nghe tiếng mẹ Ngôn về phòng, Ngôn Hâm mới tiếp tục động tác trong tay. Cô tắt đèn phòng khách, bước lên cầu thang về phòng mình, động tác vô cùng tự nhiên, thậm chí cô còn không biết mình nằm lên giường như thế nào.

Lúc mở mắt ra, nắng đã chiếu đến朦胧, căn phòng sáng đến mức cô có thể nhìn rõ hoa văn trên chiếc túi mua sắm chưa kịp mở đang đặt cạnh chân bàn.

Tối hôm qua... quên kéo rèm.

Đánh thức nàng không phải ánh nắng chính ngọ, mà là chiếc điện thoại đang rung ở đầu giường... Cô nghe máy, giọng nói hơi nghẹn ngào.

“Bé ngoan, có chuyện gì vậy?” Đầu kia điện thoại vẫn là giọng nói ôn nhu như nước, Ngôn Hâm cảm thấy mình vẫn như trong mộng đẹp, cô đứng dậy kéo rèm, lại nằm xuống giường rồi mới hỏi: “Anh ăn chưa?”

“Chưa, em muốn ăn gì?”

Có những lúc hai người không thể gặp mặt thì sẽ gọi điện thoại hỏi đối phương ăn gì, rồi sẽ đi mua những món giống hệt. Có lần Ngôn Hâm đi mua hải sản, mua bánh bao nóng, hoặc xiu mại chính thống, bò xào tiêu đen..... Mua đến mờ mắt đây đây, về đến nhà đã không còn thèm ăn nữa, nhưng vẫn ăn hết.

Bởi ăn những món đó có cảm giác như anh đang bên cô vậy.

“Sủi cảo, sủi cảo tôm của nhà họ Kỷ là ngon nhất.”

Ngôn Hâm chỉ nghe thấy giọng nói mơ hồ của Hà Nhất Triển, qua vài giây sau mới rõ hơn. Anh dặn “Nhớ phải rửa mặt, đừng có để mặt mèo ra mở cửa đó.”

“Không phải anh nói em như vậy rất đáng yêu sao.”

“Cái đây chỉ dành cho anh thôi.”

Hai người cười đùa thêm một lúc, lúc Hà Nhất Triển chuẩn bị ngắt điện thoại, lại tự nhiên nói: “Lần sau đi gặp ba mẹ, em đừng đứng ngốc nữa, ngồi bên anh khó thế sao?”

“..... Anh gọi ai là ba mẹ?” Ngôn Hâm hỏi ngốc.

“Anh nhớ rõ sáu tiếng trước ba mẹ còn ở Anh nói chuyện với anh qua điện thoại, nên chắc chắn ba mẹ mà anh vừa nhắc đến đang ở thành phố S.”

“Anh anh anh..... anh đừng gọi bậy!”

“Là ai nói muốn bên anh cả đời?” Giọng nói của anh vừa trầm thấp vừa gợi cảm nhắc nhở cô, rất không vừa lòng khi Ngôn Hâm trở mặt không nhận người.

Tất nhiên Ngôn Hâm không có gì là không dám thừa nhận, nhưng khi thông tin chuyển lên đại não, bất tri bất phát hiện..... cô lại chủ động bán mình mất rồi!!

Hơn nữa đại thúc còn không chút áy náy mà đồng ý luôn!!

Đúng là bị lừa bán còn giúp người ta đếm tiền mà. Ngôn Hâm cắn chặt bông, cô cô cô... xứng đáng bị sắc đẹp dụ hoặc!!

“Gọi như vậy cũng là chuyện sớm hay muộn, anh chỉ luyện tập trước thôi.”

Anh có ý gì? Chẳng lẽ... hôm qua... anh cũng gọi vậy?!

Ngôn Hâm hiểu ra, nhưng không nghe thấy Hà Nhất Triển nói gì nữa, điện thoại đã bị ngắt. Cô nằm thẳng tắp trên giường, hay thật, hiện tại không có dũng khí xuống nhà nữa rồi.....

Vì sao cô tâm thần không yên cả một đêm, còn ah có thể mộng đẹp đến bình minh?

Đến lúc nào cô mới có thể phát huy sức chiến đấu, một lần đứng trước mặt Hà Nhất Triển hô vang chiến thắng đây!!

Hà Nhất Triển, Hà đại tổng tài, lại một lần lấy thủ đoạn mạnh mẽ, vừa đắm vừa khiến quan hệ của hai người được thừa nhận. Không ai có thể ngăn cản Hà tiên sinh quyết tâm đưa Hà phu nhân về nhà nuôi dưỡng.

25. Chương 25

Hà Nhất Triển nắm tay Ngôn Hâm ngồi trong chiếc sofa không phù hợp với tỉ lệ cơ thể, thanh thần tự tại xem phim. Anh không hứng thú lắm với mấy thể loại phim nhảm chán kiểu này, nhưng cũng đã tập dần thành quen. Lúc đầu thấy Ngôn Hâm không xem nghiêm túc, anh còn tưởng cô cũng không thích, sau mới phát hiện... tiểu nha đầu này xem tới tập nào là nhớ thoại tập đó. Trời ơi, anh còn không biết cô có bản lĩnh xem qua là nhớ đấy.

Nội dung thì cầu huyết, nam nữ chính vừa gặp nhau đã nói yêu, sau đó lẩn qua lẩn lại..... Lên giường nói nhiều thể để làm gì, khoảng thời gian đó cũng đủ làm tiền diễn rồi. Hà Nhất Triển chỉ muốn phỉ nhổ. Nhưng sau khi xem phim Ngôn Hâm sẽ đặc biệt miễn cảm, tiếng kêu cũng sẽ phóng túng hơn..... Thế là anh cũng bắt đầu xem.

Hiểu biết để khai phá cơ thể cô, vĩnh viễn không nhàm chán.

“Rốt cuộc anh đã nói gì với ba em?” Ngôn Hâm và Hà Nhất Triển chen chúc trong cái ghế sofa nhỏ xíu, thật sự nóng chết mất. Đôi chân anh gác lên mặt bàn, thậm chí còn vượt qua một ít..... Anh là người khổng lồ sao?

“Hỏi ba em sao còn làm ra vẻ, chưa đồng ý gả em cho anh?”

“Đừng đùa!”

“Anh không đùa.”

Ngôn Hâm trừng mắt nhìn anh. Ở bên Hà Nhất Triển bao lâu rồi, tất nhiên cô đã sớm hiểu bản lĩnh lật mặt của anh. Trong lòng cô vừa xấu hổ vừa bực, “Không phải anh thật sự cầu hôn ba em đấy chứ?”

“Anh chỉ cầu hôn một mình em thôi.” Hà Nhất Triển nghiêm túc nhìn cô.

“Anh muốn ăn đòn đúng không! Còn nữa, anh đã cầu hôn đâu!”

“Có.”

“Không có!”

“Có.”

“Rõ ràng anh cầu hôn rồi mà!”

“Cho nên em cũng đồng ý rồi.” Ngôn Hâm in một nụ hôn ngọt ngào triền miên lên môi Hà Nhất Triển, làm anh cười đến sung sướng.

Cuối cùng Hà Nhất Triển cũng được danh chính ngôn thuận đến nhà Ngôn Hâm (lúc trước tính là xâm nhập gia cư bất hợp pháp). Sau khi tan tầm, hai người đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, đến chào hỏi ba mẹ Ngôn, rồi mới có thể lên lầu bắt đầu tiến hành tiết mục buổi tối của hai người cuộc sống bán ở chung ấm áp.

Tuy đúng giờ Hà Nhất Triển vẫn phải về, nhưng trong căn phòng sơn xanh đã xuất hiện dấu vết của anh như tạp chí kinh tế, đồng hồ, cà vạt..... Thỉnh thoảng trong một vài trường hợp công khai hoặc lúc phỏng vấn, anh cũng vui vẻ tiết lộ một vài sở thích, gần đây nhất là thích nấu canh ngao. Không phải chỉ có phụ nữ biết nấu ăn mà đàn ông cũng nên biết làm một vài món cơ bản....

Từ hình tượng Hà Nhất Triển tinh anh nghiêm túc dần chuyển thành tổng tài thân thiết thích ở nhà.

Trong một cuộc phỏng vấn các doanh nhân trẻ ở Anh, nữ biên tập tóc vàng trẻ trung xinh đẹp lớn mật nhìn Hà Nhất Triển, nói: “So với ảnh chụp, tôi cảm thấy Hà tiên sinh ngoài đời càng mê người hơn.”

Hà Nhất Triển mỉm cười lịch thiệp.

“Một vấn đề cuối cùng.” Nữ biên tập hỏi: “Hà tiên sinh luôn giữ được sự nhiệt tình với công việc, trong sinh hoạt thường ngày cũng thế sao?”

“Có thể nói như thế.”

“Nghe nói Hà tiên sinh rất giỏi nấu ăn, liệu tôi có cơ hội được thưởng thức không?”

“Đây là hai vấn đề.”

Nữ biên tập mỉm cười, “Về sinh hoạt thì đâu thể chỉ có một vấn đề được?”

Hà Nhất Triển trầm tư, “Cô nói đúng, nhưng đối với tôi chỉ chuyên tâm nhất trí cho một người.”

“Đối tượng là?”

“Bạn gái của tôi.”

Hà Nhất Triển thay đổi tư thế, tay chống đầu vô cùng mê người, dùng giọng nói dịu dàng mê hoặc tất cả những người có mặt ở trường quay: “Sống chung với cô ấy chính là mục tiêu cuối cùng của tôi, nấu ăn chỉ là chất phụ gia thôi.”

Mẹ Ngôn và ba Ngôn cũng xem được bài phỏng vấn đó. Lúc ấy Ngôn Hâm không có ở nhà, nhưng ba Ngôn đã kể lại với cô, Lệ Lệ cũng nói với cô lúc Hà Nhất Triển phỏng vấn đẹp trai đến mức nào, Ngôn Hâm liền hiểu rõ tất cả.

Tuy ba mẹ Ngôn vẫn khách khí có lễ với Hà Nhất Triển, nhưng nếu hôm nay thấy anh không lên nhà cùng Ngôn Hâm thì hôm sau sẽ làm mấy món mang lên lầu để anh ăn cùng Ngôn Hâm. Biết hai người yêu đương ngọt ngào nên cũng không lên quấy rầy. Thân kinh luôn căng thẳng của Ngôn Hâm mới được thả lỏng một chút. Có lúc cô cảm thấy ở bên Hà Nhất Triển..... giống như đang yêu đương vùng trộm vậy.

Cô chủ động ngồi vào lòng anh, ôm anh, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi anh.....”

“Hôm nay để anh ở lại thì sẽ tha thứ cho em? Nhé?” Hà Nhất Triễn cho rằng cô còn đang giận dỗi vì chuyện kết hôn.

“Không phải mẹ em ghét anh đâu, chỉ là mẹ lo lắng hơi nhiều thôi.” Mẹ cũng từng dặn dò cô trong công ty nhớ tránh lời ra tiếng vào.

“Anh hiểu, thật đấy.” Hà Nhất Triễn ôm Ngôn Hàm chặt hơn. “Anh đều hiểu.”

Tuy hai người đã chính thức ra mắt người nhà, nhưng thái độ của mẹ Ngôn đối với Hà Nhất Triễn vẫn không nóng không lạnh, bạn của Ngôn Hàm cũng thế. Bây giờ có thể nói thêm với anh mấy câu cũng là bởi họ nhìn thấy nỗi lo của Ngôn Hàm. Còn Hà Nhất Triễn cũng rất khách khí lễ phép, vì từ nhỏ đã được dạy dỗ phải tôn trọng trưởng bối. Ở trước mặt họ, anh không có bất cứ một hành vi thân mật nào với Ngôn Hàm.

Có thể khiến Ngôn Hàm xin lỗi anh thì đúng là cửa của mẹ Ngôn không dễ qua chút nào. Hà Nhất Triễn thầm cảm thán trong lòng.

Tiểu tâm can của anh quan tâm quá sẽ bị loạn, còn anh chưa bao giờ cảm thấy ủy khuất, chỉ vì anh cam tâm tình nguyện.

Vỗ vỗ mông Ngôn Hàm, Hà Nhất Triễn nói: “Lúc trước theo đuổi em lâu như thế, bây giờ vẫn không tin tưởng anh sao?”

“..... Chúng ta không phải sẽ ở bên nhau sao?”

“Vậy phải tin tưởng anh một chút, nào, thơm một cái.” Anh chu môi, ý tứ rất rõ ràng.

Ngôn Hàm nhìn dáng vẻ vô lại của Hà Nhất Triễn, bật cười. Đôi mắt cô cong cong như trăng non, đôi môi căng mọng dịu dàng phủ lên môi anh, đầu lưỡi chủ động tiến sâu vào trong miệng, chậm rãi câu lấy lưỡi anh.

“Ừm...” Hà Nhất Triễn dè đầu cô lại, khiến nụ hôn càng sâu thêm. Tiểu nha đầu của anh càng ngày càng lợi hại.

Hai người hôn nhau triền miên. Đối với người cứ ba ngày thì có đến hai ngày phải ăn thịt như Hà Nhất Triễn mà nói kiểu thân mật này dễ dàng gọi khát vọng trong thân thể. Ngôn Hàm ngồi trên người anh, nửa người dưới ma sát nơi cứng rắn nào đó, toàn thân đều nóng lên.

“Ấn... Nào... Anh phải về rồi...” Hà Nhất Triễn úp mặt vào ngực cô, rầu rĩ nói.

Ngôn Hàm mê mang nhìn anh, thăm thì bên tai anh mấy câu, lập tức cảm giác được có cái gì đó đứng vững ở nơi mềm mại nhất của mình.

Bày tỏ tình yêu trực tiếp như vậy, Ngôn Hàm cảm thấy mình ngày càng hư hỏng..... Chỉ vì cô cũng muốn anh.....

“Vào phòng nhé?” Hà Nhất Triễn hỏi.

Lời mời tà ác, dáng vẻ mê người. Hà Nhất Triễn cúi đầu nhìn cái đầu nhỏ đang di động giữa hai chân mình, không thoải mái lắm, thỉnh thoảng còn bị cản một cái, nhưng tiểu nha đầu lại còn muốn ăn nhiều hơn nữa..... Anh vừa đau vừa sáng khoái, phải ngửa đầu hít thở, tay còn phải xoa bóp gáy cô, bảo cô đừng ngậm sâu như vậy.

Khoang miệng cô nóng ẩm nhỏ hẹp, khiến khoái cảm tới nhanh hơn bình thường. Anh phải liên tiếp hít vào thở ra mới có thể áp chế cảm giác tê dại chạy dọc xương sống. “Tiểu Hàm... dùng tay sờ đi...”

Ngôn Hàm nghe lời nhả nửa cây gậy của anh ra, dùng tay vuốt ve trên dưới. Theo động tác của cô mà hai bầu ngực sữa cũng lắc lư dụ hoặc, cổ áo to rộng không thể giấu nổi cảnh xuân. Anh luồn tay vào trong cầm lấy một bên ngực cô, nhẹ nhàng xoa bóp, lập tức có thể cảm giác quy đầu của mình bị hút mạnh một cái.

Ngôn Hàm mút hồi lâu mà chỉ cảm thấy đùi Hà Nhất Triễn căng chặt, chỗ kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng cứng. Trong miệng cô toàn là hương vị của anh..... “Sao anh còn chưa bắn?” Miệng cô mỗi quá rồi!

“Ừm ừm... Nhanh...” Thấy nước miếng chảy đầy khóe miệng cô, đôi môi xinh còn hơi hơi sưng lên, anh nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô, ý bảo cô cứ tiếp tục. Sợ làm cô bị thương, anh còn giữ hai má cô làm động tác

ra vào, thất lưng di chuyển nhẹ nhàng, khoái cảm luôn bị kiềm nén trong phút chốc dâng cao. Anh thả một tay ra, mạnh mẽ thâm nhập, bắn vào trong miệng cô.

Ngôn Hàm vội vàng đẩy anh ra chạy vào phòng tắm, Hà Nhất Triển thở gấp nhìn bóng dáng cô, tay tiếp tục vuốt ve, sau vài giây mới dùng giấy vệ sinh lau sạch. Anh đi vào phòng tắm, thấy Ngôn Hàm đứng đối diện gương, bèn hỏi: “Có chuyện gì sao em?”

Ngôn Hàm lắc đầu, mặt đỏ hồng không dám nhìn anh: “Không có gì... Anh tắm đi.”

Trừ lần ở văn phòng, Hà Nhất Triển không cho cô dùng miệng nữa, một là sợ làm cô bị thương, hai là vì miệng vốn dĩ không thích hợp làm chuyện ân ái, tuy miệng cô nhỏ xinh, làm cũng rất thoải mái. Hôm nay vì Ngôn Hàm chủ động, anh nhất thời huyết nhiệt dâng trào mới đáp ứng..... Anh nâng hai má cô lên, ép cô mở miệng miệng, “Để anh nhìn xem.”

Anh nghiêm túc nhìn một hồi lâu, thấy cô không bị trầy da mới buông tay, “Đau không?”

“..... Anh đừng hỏi được không?” Cô biết anh rất thoải mái trong chuyện này, nhưng cô thật sự không có dũng khí thảo luận cùng anh.

“Không được, nói cho anh biết em đau chỗ nào? Tiểu Hàm?”

Ngôn Hàm bĩu môi lầm bầm một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Lúc cuối... Quá sâu... Em cứ tưởng bị ghen luôn...”

Hà Nhất Triển ngơ ngác nhìn cô, Ngôn Hàm nóng nảy nói: “Phản ứng của em rất bình thường, em đã nói với anh là không có gì... Anh còn muốn hỏi.....”

Phản ứng... bình thường.....Phản ứng.....bình thường...

Dưới bụng lại có cảm giác nóng rực quen thuộc, Ngôn Hàm cúi đầu nhìn thấy cây gậy chưa kịp thu hồi của Hà Nhất Triển lại đứng thẳng vững vàng. Cô vội vàng chạy ra khỏi phòng tắm, “Anh mau tắm đi!”

Hà Nhất Triển cười khở nắm người anh em của mình, nha đầu này rốt cuộc có hiểu là cô đang khiêu khích anh không.....

Cuối cùng Hà mở tắm nước lạnh về nhà, thậm hạ quyết định không thể chủ động câu dẫn tiểu tâm can, vì cuối cùng người tổn hại... chỉ có anh.

26. Chương 26

Ngay lúc Hà Nhất Triển chủ động đến nhà họ Ngôn thì lại xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ.

Một ngày nào đó Ngôn Hàm theo thường lệ đến văn phòng Hà Nhất Triển chờ anh tan làm, cô ngồi chơi máy tính của anh, đang xem tin tức thì nghe thấy điện thoại nội bộ vang lên.

Cô không dám nghe, nhưng sợ là điện thoại quan trọng nên chạy nhanh ra ngoài cửa tìm người. Thư kí Tiểu Lâm và cô trợ lý A cùng đi họp, vốn có trợ lý B nhưng bây giờ lại không ngồi ở vị trí! Sau một phút, cuối cùng tiếng chuông đáng sợ kia cũng ngừng, cô đang muốn thở phào một hơi thì điện thoại lại bắt đầu vang!!

Ngôn Hàm nhú mào tròng mắt nhìn điện thoại. Cô chỉ vừa vặn ở hiện trường, còn người nào đó lại gọi đến lần thứ hai, chắc chắn là có chuyện quan trọng. Cô chỉ giúp nghe một chút thôi, tuyệt đối không phải cố ý nghe bí mật của công ty.

“Xin chào, đây là văn phòng của tổng giám đốc.” Ngôn Hàm cố gắng nói thật chuyên nghiệp.

“James?” Giọng nữ thoải mái dễ nghe, nói tiếng Anh từ đầu kia điện thoại truyền đến.

“Thật ngại quá, tổng giám đốc hiện đang họp.” Ngôn Hàm dùng tiếng Anh không lưu loát trả lời.

“Cô là Jane? Hay Helen?”

No.” Đó là tên của hai cô trợ lý.

“Cô là ai?” Tông giọng của cô gái kia đột nhiên hạ xuống, giống như băng tuyết mùa đông, lạnh thấu xương.

“Xin hỏi có chuyện gì không? Tôi có thể chuyển lời giúp cô.” Trực giác của Ngôn Hâm cho biết cô gái này có quan hệ riêng tư với Hà Nhất Triển.

“Không biết thứ bảy này James có rảnh không? Tôi muốn mời anh ấy ăn tối.” Cô gái kia không để ý đến lời cự tuyệt uyển chuyển của Ngôn Hâm, vì tưởng cô là nhân viên mới.

“Sau khi xác nhận lại với Mr. Lin, tôi sẽ gọi điện lại cho cô, xin hỏi tên cô là?” Ngôn Hâm với lấy tờ giấy nhớ.

“Rose, loài hoa anh ấy thích nhất. Cảm ơn cô.” Giọng nói bất ngờ dịu dàng của cô gái kia làm Ngôn Hâm sửng sốt. Không chờ cô kịp phản ứng, cô gái kia đã ngắt điện thoại.

Ngôn Hâm viết từ Rose lên giấy. Khi Hà Nhất Triển trở về liền thấy cảnh cô nhìn chăm chăm một tờ giấy đến phát ngốc.

“Có chuyện gì vậy em?” Anh vừa xoa đầu cô, vừa nói lỏng cà vạt.

“Rose tìm anh.” Nhìn thẳng Hà Nhất Triển, thấy sắc mặt anh không thay đổi, Ngôn Hâm cầm tờ giấy kia lên, nói lại một lần nữa: “Rose.”

Hà Nhất Triển tiện tay ném tờ giấy đi, néo cằm Ngôn Hâm, nhẹ giọng nói: “Lại suy nghĩ miên man rồi.”

“Em nghĩ gì, anh quản được sao.”

“Vậy em cứ nghĩ tiếp đi.” Anh ôm cô vào lòng rồi ngồi xuống ghế, mặc kệ ánh mắt của Tiểu Lâm. Sau khi nói tên vài món ăn, anh lại hỏi Ngôn Hâm: “Sao em lại nghe điện thoại?”

“Bên ngoài không có ai, còn điện thoại thì cứ kêu mãi.”

Hà Nhất Triển biết cô thích yên tĩnh, chắc là chuông kêu phiền quá, cô không chịu nổi. Anh ngừng đầu nói với Tiểu Lâm: “Nói với Helen, lúc nào đi ra ngoài nhớ để điện thoại nội bộ thông với di động của cô ấy, không được tái phạm.”

“Vâng ạ.”

“Cậu vất vả rồi, về sớm đi.”

“Tổng giám đốc cũng vất vả rồi.”

Hai người im lặng chốc lát, Hà Nhất Triển dịu dàng nói: “Gần đây anh bận quá, giữa năm sẽ rảnh rỗi hơn chút.”

“Ừm.” Ngôn Hâm đứng đưa chân, không biết đang nghĩ gì.

“Anh đưa em về nhà nhé?”

“Vâng.”

Ngôn Hâm thật sự không muốn vì một cuộc điện thoại mà phá hỏng khoảnh khắc thân mật của hai người. Cô không muốn truy cứu chân tướng, tình nguyện chẳng hay biết gì.

Cứ coi như cô không nghe, không thấy.

Cô không thích không khí mất tự nhiên thế này, nhưng lại không có cách nào xoay chuyển, hận hơn chính là cô không dám hỏi.

Sống hai mươi lăm năm, lần đầu tiên Ngôn Hâm hận suy nghĩ tiêu cực của mình.

Khi xuống xe, Hà Nhất Triển lại ấn cô xuống ghế, hôn vừa thong thả vừa ôn nhu, tay cũng chỉ là nhẹ nhàng xoa eo giúp cô thả lỏng. Đến khi Ngôn Hâm chịu không nổi, hừ một tiếng, anh mới buông cô ra.

“Anh đừng lo lắng.” Ngôn Hâm ôm cổ anh, chỉ nói một câu như thế. Cô cũng không biết mình muốn Hà Nhất Triển đừng lo lắng cái gì.

Hà Nhất Triển hôn chụt lên môi cô, “Anh biết rồi.”

Nhìn Ngôn Hâm vào nhà, cho đến khi tầng một sáng đèn, Hà Nhất Triển mới lấy di động ra, đầu kia điện thoại nhanh chóng có người nghe máy, là một giọng nữ rất vui vẻ:

“James!”

Gần đây Hà Nhất Triển rất ít khi ăn cơm ở nhà Ngôn Hâm vì rất nhiều bữa tiệc lớn bé cần anh có mặt. Nhưng anh vẫn sẽ tự mình đưa cô về nhà, theo cô lên lầu chào hỏi ba mẹ Ngôn rồi mới về.

Lúc này, Ngôn Hâm đang ngồi ở bàn ăn cùng ba mẹ xem TV.

Hâm Hâm à.” Ba Ngôn kêu lên một tiếng, chỉ vào một người mặc quần là áo lượt trong TV.

Hình như ba vừa mới... nhìn thấy Hà tiên sinh.”

“Mẹ cũng thấy.” Mẹ Ngôn cũng nói.

Ngôn Hâm chuyển kênh, tin tức kênh nào chẳng gần giống nhau, có ở kênh này thì vài phút sau sẽ thấy ở kênh khác. Quả nhiên, chỉ vài giây sau, Hà Nhất Triển xuất hiện, phong thái thu hút của anh nổi bật giữa mọi người, Ngôn Hâm tìm ra anh ngay.

Cô biết hôm nay đại thúc phải tham gia tiệc kỷ niệm 50 năm của tạp chí kinh tế nổi tiếng nhất trong nước, cô còn chọn giúp anh cà vạt ấy chứ.

“Khó tránh khỏi xã giao.” Ngôn Hâm nói một câu.

Ba Ngôn không nói tiếp, mẹ Ngôn thì nhíu mày. Những người được phỏng vấn trong TV đều vô cùng xuất chúng, cách nói năng không tầm thường. Cho đến khi quảng cáo, mẹ Ngôn mới nhìn Ngôn Hâm: “Con thật sự muốn ở bên cậu ta à?”

Ngôn Hâm nhìn mẹ, không nói gì.

“Tuy nhà mình không phải hào môn thế gia, nhưng từ nhỏ đã dạy con phải biết lễ nghĩa, chắc chắn con có thể ứng phó được, sẽ không thất lễ. Nhưng con có thật sự muốn vậy không?”

Ngôn Hâm siết chặt đôi đũa trong tay.

“Hiện tại cậu ta để con tùy tâm sở dục, con cứ định mãi như vậy sao? Hâm Hâm, mẹ thật sự không ghét cậu ta, nhưng cuộc sống như vậy,” mẹ Ngôn chỉ chỉ TV, “quá khác với nhà ta.”

“Mẹ không muốn con chịu ủy khuất, cũng không cho con ở bên anh ấy. Vậy mẹ muốn con làm thế nào?” Còn chưa nói xong, hai mắt Ngôn Hâm đã đỏ ửng, “Con thích anh ấy! Con... con muốn ở cùng anh ấy cả đời!”

Ngôn Hâm đẩy cửa nhà mình cái rầm, ngồi trên sofa, đèn cũng không bật. Cô cảm thấy trong lòng như có một ngọn tháp đổ sụp xuống. Cảm giác không an toàn ủa đến mãnh liệt.

Lý trí nhắc nhở Ngôn Hâm phải đổi mặt, phải đổi mặt.

Từ nhỏ đến lớn phản xạ chống lại những suy nghĩ tiêu cực của Ngôn Hâm chính là vứt hết những chuyện làm cô đau khổ hoặc khó chịu ra sau đầu. Làm một vài trò tiêu khiển giải trí, cô sẽ không mất ngủ, sáng hôm sau lại tinh thần sáng láng đi làm. Cho dù Hà Nhất Triển có thật trọng cỡ nào, dù có phát hiện Ngôn Hâm liên tiếp thất thần, thì vẫn không thể nói cô kỳ quái chỗ nào. Anh nhìn cô nhiều hơn bình thường một chút, Ngôn Hâm cũng vẫn có thể đáp lại anh giống như bình thường.

Cho nên một khi gặp chuyện kích thích cực lớn, phản ứng của Ngôn Hâm có thể nói là vô cùng dọa người. Hà Nhất Triển cũng chưa bao giờ gặp qua Ngôn Hâm như vậy.

Tối thứ sáu, văn phòng tổng giám đốc.

Hà Nhất Triển ôm cô hỏi: “Thật sự không đi cùng anh à?” Nếu không phải người chủ trì của bữa tiệc đến từ tổng bộ, thì anh chỉ muốn ở bên cô cả đêm.

“Em sợ làm anh mất mặt.” Cô cười hì hì nói.

Sớm muộn gì cũng phải đi, Hà phụ nhân luyện tập trước không được sao?” Hà Nhất Triển cười nói. Sau phút sững sốt, Ngôn Hâm tươi cười, cúi đầu không nhìn anh.

“Có chuyện gì à?”

“Không có gì!” Ngôn Hâm lắc đầu, nhảy xuống khỏi đùi anh, “Em đi lấy quần áo cho anh.”

“Để tài xế tải đưa em đi.” Anh còn có một cuộc họp nhỏ. Nhìn thân ảnh mảnh khảnh rời khỏi tầm mắt, Hà Nhất Triển mới xoa xoa trán.

Thời gian này không quan tâm đến cô nhiều, chờ khi nào hết bận phải chăm tiểu nha đầu thật tốt mới được.

Ngôn Hâm đứng trong cửa hàng Givenchy chờ tài xế đến đón. Vừa rồi cô nhờ tài xế đi mua giúp bữa tối, lát nữa Hà Nhất Triển tham gia party chắc chắn sẽ không ăn cơm. Cô gọi điện đặt một vài món ăn, tay cầm tây trang ung dung đánh giá cách trang trí trong tiệm.

“Tiểu thư Rose, đây là cà vạt cô muốn.”

Nghe thấy giọng cười ngọt ngào của cô bán hàng, Ngôn Hâm nhìn thoáng qua, thấy một cô gái cao gầy ăn mặc thời thượng, bên ngoài mặc một cái áo khoác dài, mái tóc thẳng dài xõa tung, mắt ngọc mây ngai, thần thái hơn người, đúng là mỹ nữ điển hình.

Ngôn Hâm thưởng thức mỹ nữ, không nghĩ tới mỹ nữ cũng nhìn cô.

Từ trước đến nay mỹ nữ đã quen với ánh mắt của mọi người. Nhưng vẻ thưởng thức trong mắt Ngôn Hâm khác với những người khác, ánh nhìn của cô vừa thuần túy vừa trực tiếp, khiến tâm tình mỹ nhân sung sướng. Lúc rời khỏi tiệm cô ấy còn lễ phép gật đầu với Ngôn Hâm.

Lúc ngồi vào trong xe, mặt Ngôn Hâm vẫn còn hồng hồng, tài xế điều chỉnh nhiệt độ điều hòa, hỏi: “Ngôn tiểu thư nóng sao?”

Ngôn Hâm lắc đầu, “Vừa rồi tôi mới gặp mỹ nữ!”

“Ngôn tiểu thư cũng rất xinh đẹp.”

“Ha ha, tôi nói là mỹ nữ thật sự ấy.”

“Ở trong mắt tổng tài, Ngôn tiểu thư chính là người đẹp nhất.” Tài xế hơn hử nói.

“Hà tiên sinh không ở đây, anh không cần phải vượt mông ngựa thể đâu.” Ngôn Hâm nói đùa.

“Ha ha ha.....”

27. Chương 27

Hôm nay Ngôn Hâm về nhà một mình.

Sau khi họp xong, Hà Nhất Triển cũng chẳng còn nhiều thời gian, ăn vội vàng được hai miếng cơm đã phải thay quần áo. Ngôn Hâm bón cho anh thêm vài miếng, rồi hôn chụt lên môi anh một cái. Hà Nhất Triển yêu thương xoa đầu cô, “Thật ngoan.”

“Anh mau đi đi, đừng uống nhiều rượu quá, em tự về nhà được.”

“Bảo tài xế đưa em về.” Anh nhìn bài phát biểu trong tay.

“Không cần đâu, em còn đi siêu thị mua vài thứ, anh mau đi đi kéo muộn!” Ngôn Hâm đi cùng anh xuống lầu, phát tay bảo anh đi mau, còn cô vội vàng xoay người chạy mất.

Hà Nhất Triển nhìn bóng dáng cô, thư ký Tiểu Lâm đứng cạnh thấp thỏm nhắc nhở: “Tổng giám đốc, sắp tới giờ rồi.”

Anh cau mày tiếp tục nhìn cô thêm vài giây mới ngồi vào trong xe nói: “Lát nữa gọi điện thoại cho cô ấy, nếu còn chưa về nhà thì bảo tài xế đi đón.”

“Vâng ạ.”

Xe vừa ra khỏi bãi đỗ đã bị một bóng hình xinh đẹp vẫy tay ngăn lại, Hà Nhất Triển nhìn thấy người đến, mi tâm càng nhíu chặt.

“James, em chờ anh lâu lắm rồi đó.” Mỹ nữ cúi đầu ghé sát đến, mái tóc thẳng suôn mượt rơi xuống bả vai duyên dáng, hương thơm như như không thoang thoảng xung quanh.

“Sao cô lại ở đây?” Hà Nhất Triển dùng tiếng Anh hỏi.

“Không phải em vừa nói sao, em chờ anh. Mau cho em vào.” Mỹ nữ cười dịu dàng, động tác phát tay cũng tạo nên cảnh đẹp. Tài xế nhìn sắc mặt Hà Nhất Triển, mở cửa sau.

“Vừa rồi em đi mua quà cho anh, vừa vặn lại ngay gần công ty nên tới thẳng đây.” Nhìn sắc mặt khó coi của Hà Nhất Triển, Rose vội giải thích.

Hà Nhất Triển quay sang, thấy Rose lấy ra một cái túi nhỏ nhỏ, anh lại quay đầu đi, “Không phải của tôi.”

“Em mua cho anh, đương nhiên là của anh.”

“Thật ngại quá, tôi không thể nhận quà của cô được, bạn gái tôi sẽ giận.”

Sắc mặt Rose cứng đờ. Jmaes vốn là người rất lịch thiệp, đây là lần đầu tiên anh trực tiếp từ chối ý tốt của cô. Cánh tay đang cầm túi quà xấu hổ dừng giữa không trung, cô đành đặt túi quà vào giữa hai người. “Chắc bạn gái anh không keo kiệt thế chứ, chỉ là món quà bình thường giữa bạn bè thôi.”

“Là tôi keo kiệt, tôi sợ cô ấy giận.” Anh cười nhẹ.

Rose nhìn khuôn mặt anh tuấn của Hà Nhất Triển qua gương chiếu hậu, khi nhắc tới bạn gái, biểu cảm của anh trong nháy mắt trở nên nhu hòa. Cô vuốt vuốt tóc, “Mua cũng mua rồi, anh muốn xử lý thế nào tùy anh. Em nói rồi, đây là của anh.”

Hà Nhất Triển liếc qua túi quà, cuối cùng hơi gật đầu nói cảm ơn, rồi lại chăm chú nhìn ipad trong tay, không nói tiếp nữa.

Tâm tình Rose chuyển xấu, tầm mắt lưu luyến trên người anh hồi lâu mới chuyển ra ngoài cửa sổ. Một hình bóng quen thuộc xẹt qua, cô nheo mắt nhìn kỹ, ồ? Là cô gái nhỏ kia.

Bên cạnh cô ấy còn có một người đàn ông mặc sơ mi trắng quần dài, dáng vẻ thanh tú cao lớn, trông hai người rất xứng đôi. Nhìn đôi bích nhân, tâm tình Rose đột nhiên tốt hơn chút, quay đầu lại nhìn về phía Hà Nhất Triển, cho dù anh đang cúi đầu nhưng dáng người vẫn đỉnh đặc. Rose cắn môi, hạ quyết tâm.

“Lại gặp nhau rồi.” Quý Dao khẽ mỉm cười, cô gái nhỏ chỉ đứng tới ngực anh đang kính ngạc nhìn anh.

Anh rất vui vì cô không còn lạnh nhạt xa cách như lần trước.

“Chào anh, anh mới tan làm à?” Ngôn Hâm vẫn luôn cảm thấy ngượng ngùng khi gặp Quý Dao. Tuy hơi xấu hổ, nhưng cô vẫn khách khí chào hỏi.

“Đúng vậy. Em đang trên đường về nhà à? Anh đưa em về nhé.” Quý Dao đỡ lấy túi đồ trong tay cô. Tuy không nặng lắm, nhưng nhìn bộ dạng luống cuống tay chân của cô lúc này, anh đã theo bản năng đi đến bên cạnh cô.

“Không cần, em ngồi xe bus là được.” Ngôn Hâm từ chối theo phản xạ, trong lòng thấy hơi bức bối. Trước đây cô toàn đi máy xe, từ khi yêu đương với Hà Nhất Triển thì được anh đưa đón, nên cô không còn dùng xe máy nữa.

Sao có lúc cô lại trở nên vô dụng thế này?!

Cô có thể nhận sự giúp đỡ của Quý Dao, nhưng trong tiềm thức đã nhận định cô chỉ có thể ngồi cạnh Hà Nhất Triển, tất nhiên cũng chỉ có Hà Nhất Triển có thể đón đưa cô.

“Bây giờ rất đông, chắc chắn em không thể len lên nổi xe bus.” Quý Dao chỉ ba trạm xe bus ven đường, chỗ nào cũng đầy người. “Anh vừa vịn đi đón Từ Tịch, tới nhà cô ấy rồi em tự về, được không?”

“Tiểu Tịch?” Ngôn Hâm nhú mày.

“Từ Tịch đang yêu đương cùng đồng nghiệp của anh, Trần Tấn Nhiên, lần trước chúng ta cũng gặp đó.” Quý Dao buồn cười nhìn cô, cuối cùng phát hiện Ngôn Hâm cũng có điểm đáng yêu, chỉ có cô là không biết thôi.

Ngôn Hâm hơi mất mặt, đã rất lâu rồi cô không đến Từ gia. Tuy mẹ không thèm để ý nữa, rất nhiều lần gọi cô và Hà Nhất Triển đến ăn cơm, nhưng Hà Nhất Triển bận rộn, cô vì anh nên cũng liên tiếp chối từ. Đến Quý Dao còn tinh thông tin tức hơn cô. Ngôn Hâm không muốn thừa nhận mình không biết chuyện này. Quý Dao đã đặt túi của cô lên xe, Ngôn Hâm đành phải ngồi vào cạnh ghế lái tựa vào cửa xe.

“Anh không mang em đi bán đâu, nhớ thắt dây an toàn.” Quý Dao coi như không nhìn thấy động tác nhỏ của cô, nhẹ nhàng lái xe lên đường.

“Bán em cũng không được tiền.” Ngôn Hâm nhỏ giọng nói.

“Bạn gái của tổng giám đốc tập đoàn INC khu vực châu Á, nghe rất đáng giá.”

Ngôn Hâm nhìn thẳng Quý Dao, khóe miệng co rút, nửa ngày cũng không nói được một câu.

“Anh đùa thôi.” Quý Dao xấu hổ ho khan vài tiếng, tư thế rất có phong vị đàn ông, hủy diệt ba phần khí chất thiếu niên trước kia.

“Sao anh lại đi đón Tiểu Tịch?”

“Trần Tấn Nhiên phải tặng ca, anh đành phải làm tài xế, đưa đón cô ấy an toàn.”

“Anh có thể tặng ca thay anh ấy, bảo anh ấy tới đón người.”

“Quả nhiên là chị em, lúc trước Từ Tịch cũng nói y như vậy.” Quý Dao bật cười. Lúc Trần Tấn Nhiên chuyển lời, còn chờ mong nhìn anh.

May mắn cậu ta không đồng ý, nếu không....., Quý Dao lại nhìn thoáng qua Ngôn Hâm.

Thời tiết oi bức, hôm nay Ngôn Hâm mặc một chiếc váy in hoa, đôi chân thon dài trắng nõn đi đôi giày cao gót 5cm, trông vô cùng đáng yêu.

Quý Dao chăm chú lái xe nên đương nhiên không phát hiện biểu tình và tư thế của Ngôn Hâm đã thả lỏng.

Ngôn gia và Từ gia chỉ cách nhau hai khu nhà, nằm trên cùng một con đường nên chỉ mất thêm chút thời gian, nhưng Quý Dao biết trong khu có siêu thị, khoảng cách sẽ ngắn lại rất nhiều. Anh để Ngôn Hâm xuống xe, còn hỏi thêm một câu: “Thật sự không cần anh đưa em về?”

“Không cần đâu, anh mau đi đón Tiểu Tịch đi, Tiểu Tịch không thích đến muộn.” Ngôn Hâm nhìn siêu thị, biết vậy thì về đây mua đồ cho xong. Siêu thị gần nhà đại thúc đất chết đi được! Ngôn Hâm yên lặng thở dài.

Quý Dao chỉ có thể nói: “Vay em đi nhanh đi, trời tối, đi đường cẩn thận.”

“Cảm ơn anh, hẹn gặp lại.” Ngôn Hâm thấy Quý Dao chậm chạp không lên xe, biết là anh muốn nhìn cô đi, nên đành phải chạy chậm rời đi.

Thấy cô khuất bóng, Quý Dao mới quay xe về phía Từ gia.

Trong bữa tiệc, Hà Nhất Triển ra ngoài ban công gọi điện thoại cho Ngôn Hâm, “Tâm can của anh, em về đến nhà chưa?”

“Em về rồi, bên anh xong rồi sao?” Ngôn Hâm đang xem TV, miệng nhai đồ ăn vặt, lúng búng hỏi.

“Vẫn chưa, lại xem TV.” Hà Nhất Triển loáng thoáng nghe thấy âm thanh, nha đầu này lại không ngoan rồi.

Ngôn Hâm vội vàng điều chỉnh âm lượng xuống mức nhỏ nhất. Hà Nhất Triển cực kỳ chú trọng lễ nghi khi ăn uống. Khi hai người ở cạnh nhau, chỉ có lúc ăn trái cây, cô mới được mở TV.

“Có nhớ anh không? Hử?” Anh không rảnh so đo với Ngôn Hâm, nhỏ giọng hỏi cô.

“..... Nhớ.”

“Hôm nay anh có đến đây không?”

“All night?” Giọng anh khàn khàn.

“..... Hôm nay mẹ em đến nhà bà ngoại, ba thì ngủ rất sớm.” Mặt Ngôn Hâm đỏ hồng, cảm thấy mình thật không biết xấu hổ.

“Anh sẽ về nhanh nhất có thể.” Đầu Hà Nhất Triển nóng bừng, hơi rượu xông thẳng lên não, thân nhiệt tăng lên, cần phải ôm thân thể mềm mại của cô để dập lửa.

“James?” Ngôn Hâm nghe thấy giọng nói quen quen ở đầu kia truyền đến: “Sao anh lại ở đây? David đang tìm anh đó.”

“Cảm ơn cô.” Hà Nhất Triển nói xong lập tức lại quay lại dịu dàng nói vào điện thoại: “Bảo bối, chờ anh.” Nghe thấy một tiếng “ừm” anh mới ngắt máy.

“Nói chuyện với bạn gái sao?” Rose cười nhẹ, khoanh tay trước ngực.

“Ừ.” Không muốn cùng nhiều lời với Rose, anh vượt tây trang đi vào trong hội trường.

“James, anh có thể nhìn em một lần được không?” Rose chặn đường anh, trong mắt không giấu được tình cảm.

“Tôi đã nói rất rõ ràng.” Hà Nhất Triển chú ý đến tình hình party, đi vài bước về phía có ánh sáng.

“Nhưng em không muốn từ bỏ.” Rose kiên quyết, trong mắt lấp lánh ánh lệ. Thấy Hà Nhất Triển chỉ nhìn đám người, cô bước đến, vượt áo Hà Nhất Triển, ôn nhu nói: “Chúng ta... rất xứng đôi.”

Hà Nhất Triển không chút do dự đẩy Rose ra, lạnh lùng nhìn cô chật vật đỡ cột để đứng vững, “Trong mắt cô, tôi chỉ có chút bản lĩnh thế thôi sao? Hừ.....” Anh giơ tay bảo cô đứng lại, “Trước nay tôi chưa từng đáp ứng với các người chuyện gì, nếu muốn lấy cái gì từ chỗ tôi, cứ tự nhiên.” Nói xong anh quay đầu đi mất.

“James!”

“Đừng để tôi nhìn thấy cô nữa.” Anh chỉ vào Rose, nói xong rồi sải bước rời khỏi hội trường.

Rose nhìn bóng dáng khí phách của Hà Nhất Triển, từ lúc nào anh trở nên không giống anh của trước đây?

28. Chương 28

Hà Nhất Triển nhanh chóng dừng xe trước cửa tiểu khu nhà Ngôn Hâm. Anh không đi thang máy mà vội vàng dùng thang bộ, ba bước thành hai chạy lên lầu, đồng thời gọi điện thoại bảo cô ra mở cửa.

Lúc Ngôn Hâm mở cửa, ngay lập tức nhận được một cái ôm nóng cháy. Mùi rượu đánh sâu vào cảm quan, cô chỉ có thể bị động thừa nhận nụ hôn triền miên nồng nhiệt của anh.

“Tiểu Hâm... Em thật tốt... thật ngoan...” Không biết anh đang hôn hay đang lăm bắm nữa. Ngôn Hâm đẩy ngực anh, “Đóng cửa.....”

Hà Nhất Triển dùng một tay đóng cửa, một tay ôm cô đặt lên tủ giày. Bàn tay anh lướt dọc theo vạt váy luồn vào trong, vuốt ve bờ mông tròn trịa của cô.

“Ai... Ai... Chúng ta... đến nhà anh được không...?” Ngôn Hâm không chống cự được sự nhiệt tình của Hà Nhất Triển. Chỗ mẫn cảm bỗng bị nhéo một cái, cô khẽ rên lên.

“Được.” Đôi môi mỏng của anh vẫn không rời khỏi môi cô, hai tay ôm lấy vòng eo thon định mở cửa rồi đi, không ngờ lại nhìn thấy ba Ngôn.

“Các con...!” Ba Ngôn kinh ngạc nhìn Hà Nhất Triển, Ngôn Hâm vội vàng đẩy anh ra, mặt đỏ rực kéo váy, “Ba!”

“Ba, hôm nay con không bận nên tới đây thăm Tiểu Hâm.” Hà Nhất Triển thông dong giải thích.

“À... Ba muốn nói... hôm nay ba có việc, không về nhà. Hâm Hâm, nếu mẹ con có hỏi thì nói với bà ấy là ba đến nhà bạn.” Trong ba Ngôn có vẻ rất vội, không rảnh lo Hà Nhất Triển đêm hôm khuya khoắt xuất hiện ở đây thật không hợp lý. Nói xong là ông đi luôn.

Ngôn Hâm vâng một tiếng, cau mày nhìn ba Ngôn rời đi. Hà Nhất Triển vui sướng, ôm Ngôn Hâm trêu đùa, nhưng nửa ngày cũng không thấy cô có phản ứng. Anh nhéo cằm cô, “Có chuyện gì vậy em?”

“Hôm nay qua đêm ở đây được không?” Ngôn Hâm đẩy đẩy anh, đi về phòng, sắc mặt không tốt lắm. “Anh tắm trước đi.”

Hà Nhất Triển cảm thấy Ngôn Hâm hơi lạ, đành nhanh chóng đi tắm rửa sạch sẽ. Lúc anh đi ra thấy Ngôn Hâm ôm chân ngồi trên sofa xem TV, nhưng mắt lại không nhìn vào màn hình.

“Bảo bối, có chuyện gì sao?” Hà Nhất Triển chỉ khoác áo tắm dài, dục vọng khó khăn lắm mới áp xuống được. Anh ôm cô vào lòng, “Nói với anh được không?”

“.....Rose là ai?” Ngôn Hâm bình tĩnh nhìn anh.

“Cô ấy là con gái của chủ tịch INC, là bạn cùng trường đại học của anh.”

“Có phải cô ấy thích anh không?”

“Tiểu Hâm.....”

“Anh nói có hoặc không là được rồi.” Ngôn Hâm nhú mày.

“Anh không thích cô ấy, nên cô ấy có thích anh hay không cũng chẳng quan trọng.” Hà Nhất Triển tựa vào trán Ngôn Hâm, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên lại hỏi chuyện đó?”

Ngôn Hâm ngẩng đầu nhìn anh, lại cúi đầu nghịch dây áo tắm, không nói lời nào.

Hà Nhất Triển đợi hồi lâu, vỗ vỗ mông cô, “Em pha giúp anh cốc nước đường, đầu anh hơi đau.”

Ngôn Hâm nghe vậy không vui, day nhẹ huyết thái dương cho anh, “Không phải em đã dặn không được uống nhiều quá sao?”

“Thật sự không nhiều, nhưng phải uống mấy loại nên hơi say.”

Ngôn Hâm thở dốc vì kinh ngạc, “Thế mà anh còn tự lái xe tới đây?!”

“Sau này sẽ không như vậy nữa, ngoan nào.” Ngôn Hâm giúp anh xoa bóp một hồi lâu mới đi vào phòng bếp.

Đêm dài.

Hà Nhất Triển ôm Ngôn Hâm nằm trong chăn, lúc này đúng là anh hơi mệt nên để mặc cô vẽ vòng lên ngực mình... Anh hôn lên bả vai hơi lộ ra của cô, “Chưa ngủ à?”

“Kỳ thật... em vẫn luôn nghi ba em có tình nhân bên ngoài...” Ngôn Hâm đột nhiên nói một câu.

Hà Nhất Triển để Ngôn Hàm tựa vào vòm ngực trần của mình, lặng lẽ nghe cô nói.

Thỉnh thoảng có thể thấy ba Ngôn gọi điện thoại cho ai đó, giọng ông chưa bao giờ nhẹ nhàng như thế. Hỏi người đó lát nữa đi đâu? Đi dạo? Hay là lên núi tắm suối nước nóng?

Trước nay ba Ngôn không kiêng dè gì, toàn nói trước mặt Ngôn Hàm, chỉ đứng cách xa một chút. Tại Ngôn Hàm rất thính, có thể nghe được gần hết. Lúc nào mẹ Ngôn mẹ ra ngoài, ba Ngôn cũng dần hình thành thói quen đi theo, cho nên mẹ Ngôn không hoài nghi.....

Nhưng Ngôn Hàm thấy hết. Một lần di động của ba Ngôn có vấn đề, Ngôn Hàm xem thử, kết quả thấy một tin nhắn có vẻ ái muội..... Ngôn Hàm ra vẻ bình thường, tay không run đặt điện thoại xuống.

Buổi tối mới 9, 10 giờ, bình thường ba Ngôn chắc chắn lên giường đi ngủ sớm, hôm đó đột nhiên lại ra ngoài, khiến mẹ Ngôn nghi ngờ, ba Ngôn nói là chuyện công việc. Một người không nói nhiều, một người cũng không hỏi nhiều. Nhưng Ngôn Hàm đã nhìn thấy tin nhắn kia..... trong lòng cô càng nghi ngờ, nhưng chưa bao giờ có dũng khí hỏi ba một lần...

“ Bao lâu rồi?” Hà Nhất Triển vỗ lưng cô, thấp giọng hỏi.

“Đã hơn một năm... Em vẫn chưa nói với mẹ...”

Hà Nhất Triển hít vào một hơi, nha đầu này! Anh toát mồ hôi. Trước đây anh cứ nghĩ cô đơn thuần, thế mà việc này lại có thể giấu trong lòng lâu như thế, không nói với ai. Tâm cơ thế cơ mà... Anh không nhận được nhéo eo cô, “Ngôn! Hàm! Em thật là.....!”

“Anh giận cái gì!” Ngôn Hàm không cam lòng yếu thế, bóp cơ bắp anh nhưng không được. Tập luyện cứng rắn như thế làm gì chứ!

“Em muốn làm gì?”

“Em muốn làm gì... thì đã làm lâu rồi... Vừa rồi em lại nghe thấy ba gọi điện thoại... Em không vui!” Ngôn Hàm cũng không biết mình muốn cái gì, nhưng cô đang buồn đó, ghen ứ trong lòng không xả ra được!

“Em cần phải giải quyết, đừng suy nghĩ lung tung.” Hà Nhất Triển ôm chặt lấy cô, anh vẫn chưa hiểu hết về Ngôn Hàm... Cô bình phàm đơn thuần, nhìn cũng không có gì đặc biệt, nhưng tâm tư lại tinh tế mẫn cảm hơn người khác. Lúc cô mở to mắt nhìn anh, trong mắt như giăng sương mù, khiến anh như nhìn thấy, rồi lại không thấy rõ cô đang nghĩ gì.

“Anh biết không? Người đàn ông em gặp đầu tiên chính là ba, trong lòng em, ba là hoàn mỹ, em luôn sùng bái ba mình. Trước kia em đã nói với chính mình, dù sau này có gặp gỡ người đàn ông nào, chắc chắn người đó sẽ không thích em... chiều em...như ba.”

Ngôn Hàm cảm nhận được bàn tay đang đặt trên lưng mình đột nhiên dùng sức, cô vỗ vỗ ngực anh, “Buồn cười nhất là người hoàn mỹ như vậy lại phá hủy sự tin tưởng của em... Vì sao em không dám hỏi, vì em sợ có thể sẽ đánh mất chút tình cảm cuối cùng..... Nhất Triển, hiện tại em thích anh như thế, em sợ có một ngày, chúng ta sẽ không còn...” Yêu nhau. Cô không dám nói ra hai chữ cuối cùng, nhưng cô hiểu mình có thể thừa nhận đến mức độ nào, có nghĩa là cô đã chuẩn bị đầy đủ đối với chuyện này.

Cô ích kỷ vậy đấy, giữ lại một đường lui để tránh bị tổn thương.

Hà Nhất Triển, chính là con dao chặt đứt đường lui của cô.

Ai nói yêu sẽ không đau? Mỗi ngày trong cô đều như tồn tại hai con người, một người hưởng thụ sự yêu chiều của Hà Nhất Triển, một người lại thấy sự phản bội hoàn mỹ.

Cho nên, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ ở bên Hà Nhất Triển cả đời.

Nhưng người phụ nữ có cái tên đẹp đẽ kia đã nhắc nhở cô, khả năng đánh mất Hà Nhất Triển đang ở ngay trước mắt. Còn cô lại không có cách nào tưởng tượng cuộc sống không có anh mà cô vẫn có thể sống như không có gì!

Cô đã yêu anh đến tận xương tủy.

“Nếu có một ngày anh không còn yêu em... xin anh nhất định phải nói cho em biết... Bởi vì, em vẫn sẽ tiếp tục thích anh... Em... không có cách nào không yêu anh...”

Ngôn Hâm không biết mình khóc lúc nào, “Em yêu anh, Hà Nhất Triển, cho nên anh không thể... không yêu em.” Cô đã bày hết tâm tư thầm kín ra trước mặt anh, không phải để tranh thủ tình yêu của anh, mà bởi vì cô biết, chỉ có thẳng thắn thành khẩn, mới có thể đổi lấy an ổn cả đời.

Cô không nói dối, nếu sau này Hà Nhất Triển thích người khác... cô vẫn sẽ... tiếp tục yêu anh.

Anh là tình yêu duy nhất của cô, là bắt đầu, cũng là kết thúc.

29. Chương 29

Hà Nhất Triển như nghe thấy chuyện trời long đất lở, tim đập lúc nhanh lúc chậm, khoảng tối trước mắt bỗng có một tia sáng trắng. Vui sướng, kinh ngạc, giận dữ, hưng phấn, thất bại, thất thổ..... Quá nhiều cảm xúc mãnh liệt đồng thời ập đến, đầu óc rối tung, anh không nghe thấy gì nữa. Mỗi từ Ngôn Hâm nói đều như một cú đâm giáng thẳng vào ngực anh, sau đó biến thành con dao nhỏ khắc từng nét chữ trong tên cô vào linh hồn anh.

Anh đã từng nghĩ nếu suốt cuộc đời luôn sánh bước bên Ngôn Hâm, sao anh không đi thêm vài bước nữa, vì cô mở mang bờ cõi, tạo nên những điều cô thích, để có thể thấy lúm đồng tiền của cô nhiều hơn.

Chính anh cũng phải cười nhạo sự kiêu căng tự phụ của mình.

Nha đầu này đã sớm chờ anh ở phía trước, đã vì anh tạo nên một quốc gia hoàn mỹ mang tên tình yêu. Trong thời gian anh bận rộn, cô vẫn đứng đó nhìn anh, chờ anh chậm rãi đi tới. Ngôn Hâm đã chia sẻ với anh những điều cô chưa bao giờ nói với ai, quả là tình yêu độc nhất vô nhị.

Tiểu tâm can của anh đã nguyện ý chia sẻ mọi chuyện với anh rồi, từ hơi thở cho đến sinh mệnh.

“Tâm can... Tâm can bảo bối của anh...” Trong đầu anh có thật nhiều lời muốn nói, nhưng lại nghẹn ứ trong ngực không nói ra được, chỉ có thể ôm cô thật chặt. Hai tay anh run run, dồn hết sức nói “Ôm chặt lấy anh!”

Ngôn Hâm đáp lại, ôm siết lấy eo anh, hai chân cũng quấn lấy chân anh, rúc vào trong lòng anh.

“Anh... hình như anh đang đứng trên đỉnh núi.....”

“Phụt... Đây là cách hình dung gì vậy.....” Ngôn Hâm đẩy đẩy ngực anh. Bên tai cô là tiếng tim đập vừa nhanh vừa mãnh liệt, khiến cô không nhịn được phải bật cười.

“Anh... Anh sẽ đối tốt với em suốt đời... Em muốn gì, anh đều cho em!” Những câu nói lãng mạn cảm động trong đầu đều không dùng đến, anh giống như một tên ngốc nói chuyện lắp ba lắp bắp, hoàn toàn không còn dáng vẻ khôn khéo thường ngày.

Anh trao lời thề tình yêu với cô gái nhỏ trong ngực, tự biến mình thành tên ngốc không có cô thì không sống nổi.

“Chính miệng anh nói nhé, em sẽ ghi âm làm bằng chứng!”

“Được!” Hà Nhất Triển ngơ ngác gật đầu, tay phải cầm di động.

“Ai da! Anh đúng là ngốc, uống rượu hay uống thuốc ngốc vậy chứ?!” Ngôn Hâm chặn tay anh lại. Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Hà Nhất Triển, những buồn bã trong lòng nháy mắt tiêu tan, cô cười vui vẻ.

Nhiều năm sau, đến khi tóc đã bạc, mắt không còn tinh, anh vẫn nhớ rõ đêm nay tiểu tâm can của anh cười lộng lẫy động lòng người đến mức nào. Mỗi lần nhớ tới, đều khiến anh lệ nóng doanh tròng.

“Bảo bối...” Hà Nhất Triển hôn lên trán Ngôn Hâm, nhỏ giọng nói: “Anh cũng yêu em.....”

“Em biết.” Ngón Hâm hôn lên môi anh. Lần đầu tiên hai người hôn sâu mà không có dục vọng, nụ hôn bao hàm lời hứa hẹn và sự quý trọng, hòa tan trong môi lưỡi.

Đêm đã quá nửa, sương mù giăng trắng đường chân trời, cả đêm Hà Nhất Triển không ngủ, nhìn cô gái híp mắt sắp rơi vào mộng đẹp. Anh lắc lắc người cô, ảo não hỏi: “Có phải em nghĩ chúng ta nhất định sẽ chia tay!?”

Hà Nhất Triển hỏi mấy lần, Ngón Hâm mới nghe rõ, mơ hồ nói: “Buồn ngủ quá... Nhưng em rất yêu anh...”

Được rồi, Hà Nhất Triển thừa nhận anh cực kỳ thích lời tỏ tình của Ngón Hâm. Anh vỗ vỗ lưng cô, dỗ cô đi vào giấc ngủ.

Khi nhắm mắt lại, anh âm thầm nhớ kỹ, nhất định phải tiêu diệt quan niệm không chính xác kia của bảo bối... Nhưng, cô nói cô yêu anh đó. A... A...

Lúc Ngón Hâm tỉnh giấc, phát hiện mình đang nằm trên giường Hà Nhất Triển. Đầu tóc cô rối tung, Hà Nhất Triển thần thanh khí爽 tiến vào, trao cô một nụ hôn buổi sáng, rồi tươi cười hỏi: “Em muốn ăn gì? Sắp giữa trưa rồi.”

“Sao chúng ta lại ở đây?”

“Để mẹ em nhìn thấy sẽ không tốt, buổi tối anh sẽ đưa em về.” Thật ra Hà Nhất Triển lại nghĩ để Ngón Hâm nhìn thấy ba Ngón lúc này không khéo tâm tình của cô lại buồn bực, không bằng tránh đi sau đó từ từ nghĩ đổi sách, vậy nên mới đưa cô về nhà anh.

Ngón Hâm đi rửa mặt chải đầu, trong lòng cũng nghĩ giống Hà Nhất Triển. Hiện tại cô không muốn gặp ba, tuy đã thừa nhận, nhưng không có nghĩa cô có thể lập tức đổi mặt, ít nhất không phải hiện tại.

Hai người ăn cơm rồi nằm ngoài ban công phơi nắng, hôm nay trời có gió nhẹ, thổi tóc Ngón Hâm bay bay, khiến tâm can Hà Nhất Triển ngứa ngáy khó chịu. Tối hôm qua chịu đả kích quá lớn, dù bây giờ dục vọng ngo ngoe rục rịch, anh cũng không muốn phá vỡ giây phút bình lặng này. Cô gái nhỏ trong lòng anh không biết đang nghĩ cái gì nữa.....

“Điện thoại.” Ngón Hâm vỗ vỗ ngực anh, bảo anh đứng dậy nghe máy.

Hà Nhất Triển đỡ hông cô, bảo cô kẹp lấy eo mình, bế cô cùng đi lấy di động. Vừa thấy số điện thoại, anh nhú mày.

“Ai vậy?” Ngón Hâm thấy anh không nghe máy liền quay qua nhìn, số máy lạ.

“Em nghe đi.” Hà Nhất Triển ấn nút trò chuyện rồi nhét điện thoại vào trong tay cô. Anh đi đến bên sofa ngồi xuống.

“Xin chào.” Ngón Hâm không rõ nguyên do, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của đối phương. Gọi nhầm sao?

“James đâu?” Giọng nói dễ nghe... Hình như cô đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi...

Ngón Hâm nhìn người đàn ông đang bế mình, vẻ mặt anh nhẹ nhàng thích ý nhìn cô. Ngón Hâm chợt hiểu ra.

“Xin hỏi cô là?”

“Cô là ai?”

“Tôi là vợ của James.” Lúc nói những lời này Ngón Hâm còn đầy đầy ngực, Hà Nhất Triển nhướng mày, cười khẽ ra tiếng.

“...Không có khả năng! Anh ấy, hôm qua tôi còn gặp anh ấy.....”

“Hôm qua cô gặp anh ấy không có nghĩa anh ấy không thể kết hôn? Tiểu thư, xin đừng gọi những cuộc điện thoại vô nghĩa như này nữa.” Ngón Hâm định ngắt máy thì nghe đối phương vội vàng nói: “Tôi là bạn của James, chẳng lẽ không được nói chuyện với anh ấy sao?”

Ngôn Hâm cũng học Hà Nhất Triển nhường một bên mày, mở loa ngoài, “Cô nói đi.”

“James?”

“Tôi đây.”

“Em... Ngày mai em phải về Anh... Anh có biết lần này Daddy bảo em tới đây vì chuyện gì không... Anh vẫn không muốn nghĩ lại sao?”

“Hôm qua tôi đã nói rất rõ ràng rồi.”

“..... Chẳng lẽ anh không đắn đo một chút nào?” Người bên kia cười khỏ một tiếng, nghe mà khiến người ngoài đau lòng

“Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi.” Hà Nhất Triển lãnh đạm nói: “Thuận buồm xuôi gió, hẹn gặp lại.”

Anh tắt máy.

Rose à?” Ngôn Hâm hỏi.

“Ừ.” Hà Nhất Triển ôm Ngôn Hâm, chủ động nói: “Lão tổng muốn anh về Anh làm việc, phụ trách nhân sự của tổng công ty.”

..... Được rồi, người đàn ông của cô thật sự rất giỏi, khiến người ta phải dùng đến mỹ nhân kế để đoạt người. “Anh không suy xét sao?”

“Trước đây anh cũng không nghĩ sẽ ở lại Anh, chỉ là bọn họ tự chủ trương thôi.”

“Nhưng em muốn đến đó.” Ngôn Hâm nũng nịu.

“Được, chờ qua tháng chín, hết bận anh sẽ đưa em đi.” Hà Nhất Triển đồng ý.

“Em không cần đi làm sao!?”

“Hà phu nhân, có cần anh nhắc cho em nhớ thân phận của em không?” Tâm tình Hà Nhất Triển rất tốt. Anh cắn lên má cô một cái, vừa lòng nghe cô hét lên.

Cũng đúng, thân phận phu nhân tổng giám đốc cùng công ty, dù là ai đều sẽ không được tự nhiên, chỉ là... Ai... “Anh đang cầu hôn em sao?” Cô cười đắc ý.

“Đúng vậy, Hà phu nhân có nguyện ý gả cho anh không?” Một đồ vật mát lạnh lỏng vào ngón tay, Ngôn Hâm ngơ ngác nhìn viên kim cương lấp lánh..., quay đầu nhìn vào mắt Hà Nhất Triển. Hai người đều mặc quần áo thoải mái, cô còn ngồi trên đùi anh, không có hoa, không có không khí lãng mạn, không được chuẩn bị tỉ mỉ..... nhưng sao lại khiến người ta muốn cười.

“Em đồng ý.” Cô mỉm cười, hôn nhẹ lên môi anh.

Hà Nhất Triển nhận nụ hôn tràn ngập tình yêu của cô. Chỉ có anh mới biết, cả đời này chỉ có cô gái nhỏ trước mặt mới làm anh không đủ tự tin, làm anh vừa thấp thỏm lại vừa ngọt ngào.

Thời điểm không thỏa đáng, thậm chí trong lòng cô còn có chương ngại, nhưng cô yêu anh mãnh liệt như thế, rất tốt, rất tốt..... Cô yêu anh, mỗi ngày nhiều thêm một chút.

Hà Nhất Triển nói nhỏ: “Em sẽ không có cơ hội hối hận đâu.”

“Anh? Nhẫn đâu?” Cô cầm tay anh, bắt mãi quơ quơ.

Hà Nhất Triển lấy ra một chiếc nhẫn từ khe ghế, bên trong có khắc chữ” Hâm“. ”Đeo cho anh.”

Ngôn Hâm đeo vào cho anh, hôn lên ngón tay kia nói: “Hàng đã nhận, miễn đổi trả.”

30. Chương 30

Buổi tối mẹ Ngôn gọi điện thoại tới, biết cô ở chỗ Hà Nhất Triển bèn oán giận vài câu: “Mấy ngày nay mẹ đều phải chăm sóc bà ngoại, con không ở nhà thì ai nấu cơm cho ba con, buổi tối về nhà một chuyến đi.”

“Con biết rồi.” Trong lòng Ngôn Hâm buồn buồn, ngắt điện thoại, nói với Hà Nhất Triển: “Chúng ta về nhà ăn đi, mẹ em nấu cơm.”

“Ừ, anh về cùng em.” Cát nguyên liệu nấu ăn vừa lấy ra, Hà Nhất Triển trở về phòng thu dọn vài bộ quần áo.

“Anh... không cần làm việc sao?”

“Anh có hai ngày nghỉ.”

..... Mỗi thứ bảy mỗi đại tổng tài đều đi làm cùng cô mà.....= =

“Anh... cơm nước xong thì lên lầu chờ em.” Trước khi xuống xe, Ngôn Hâm nói một câu như thế.

Hà Nhất Triển nhướn mày, không nói tiếp. Trong lòng nghĩ cô sẽ làm gì đây?

Lúc Ngôn Hâm lên lầu, Hà Nhất Triển đang sử dụng máy tính của cô. Sau buổi tối hôm qua, dự vọng chiếm hữu của anh đối với cô càng rõ ràng, mãnh liệt, muốn biết hết tất cả mọi chuyện từ lúc cô còn bé xíu. Nhưng..... anh đi khắp nhà cũng không phát hiện ra bất kỳ tấm ảnh nào hồi bé của cô. Nghĩ Ngôn Hâm là người cuồng máy tính, toàn xem tin tức trên internet, thế là anh thuận tay mở máy tính của cô ra..... bởi vì không thiết lập mật mã.

Hà Nhất Triển không thu hoạch được gì, trong máy tính toàn là tiểu thuyết và nhạc nước ngoài, còn có mấy bức chân dung thần tượng..... Nguyên Bản? BIGBANG? Anh nhú mày xem ảnh, phát hiện ra một điều, bọn họ đều rất có phong vị đàn ông, mày rậm mắt to, đôi mắt đặc biệt có thần.

Hà Nhất Triển nhìn mình trong gương, không vui hừ một tiếng, trong đầu tự động nhớ tới lúc Ngôn Hâm khen anh man lỳ, lúc đó anh đang làm gì nhỉ.....

“Xong rồi sao?” Quay đầu thấy Ngôn Hâm cúi đầu mở cửa tiến vào, anh kéo cô vào giữa hai chân mình, cô đứng cũng chỉ cao hơn anh ngồi một chút thôi.

Thật đáng yêu.

“Sao thế?” Chỉ cần hơi ngẩng đầu là có thể hôn cô, anh cẩn thận quan sát phản ứng của cô.

“..... Sao anh lại mở máy tính của em?” Ngôn Hâm nhìn màn hình sáng lên, hỏi: “Anh cũng có hứng thú với anh ấy à?”

“Không, anh không quen biết người này.” Hà Nhất Triển nhìn thoáng qua, hồ hững quay đầu đi.

“Anh có thể thử xem phim điện ảnh của anh ấy, đặc biệt soái ca, đặc biệt man lỳ!” Ngôn Hâm nói đến thích thú, thậm chí còn mỉm cười đề nghị anh thử xem phim.

“Em thích cậu ta à?”

“À... Em thích kỹ thuật diễn của anh ấy.” Ngôn Hâm thông minh lảng tránh vấn đề. Cô ngồi lên đùi Hà Nhất Triển, theo bản năng bắt đầu vuốt ve cổ áo anh.

Hà Nhất Triển xoa cằm cổ mảnh khảnh của cô, trấn an: “Từ từ nói, anh nghe đây.”

Ngôn Hâm cau mày suy nghĩ chốc lát xem phải nói thế nào với Hà Nhất Triển. Lúc đầu ba Ngôn ba cực lực phủ nhận, sau đó mới thẳng thắn thừa nhận, cuối cùng gật đầu hứa hẹn không gặp lại người phụ nữ kia nữa.

Hai người vốn quen nhau khi bạn bè cũ tụ họp, cùng tham gia khiêu vũ, tham gia chương trình đại học miễn phí buổi tối, sau đó là đi du lịch... Tuy không phải lần nào cũng chỉ có hai người ở riêng với nhau, nhưng ba Ngôn đã từng muốn hẹn gặp riêng người phụ nữ đó, có lúc được, cũng có lúc không. Người chủ động chính là ba Ngôn... còn người phụ nữ kia chỉ bị động thừa nhận... Lời ba Ngôn nói đều có ý che chở. Tâm tình

Ngôn Hâm phức tạp nghe ba giải thích, cảm giác bị phản bội không ngừng dâng lên trong đầu. Mấy lần cô suýt chửi ầm lên, nói mấy câu châm chọc mỉa mai, nhưng đều phải cố gắng kìm nén... Cô phải bảo vệ gia đình mình, chứ không phải là chia rẽ.

“Người kia là ai không quan trọng. Ba, con chỉ quan tâm đến mẹ con. Con không phải là đứa con gái tốt, chưa từng dành nhiều thời gian cho ba mẹ. Con cảm thấy ba có bạn bè cũng tốt... Nhưng còn mẹ thì sao? Lần đầu tiên yêu đương rồi gả cho ba luôn, đến bây giờ con 25 tuổi rồi. Suốt 25 năm, mẹ một lòng vì gia đình này, không có cuộc sống cho riêng mình, không có bạn bè, lúc nào cũng lo nấu nướng, chăm sóc cho ba con mình... Mẹ luôn nhắc nhở mình không được sinh bệnh nữa kìa. Ba, hiện tại có thể ba rất vui, nhưng người phụ nữ kia... có thể dành 25 năm cho ba không như mẹ không?”

Sắc mặt ba Ngôn hiện phức tạp, không thể che giấu được sự hổ thẹn, mắt mắt..., hai mắt thậm chí còn không thể nhìn thẳng vào Ngôn Hâm. Ngôn Hâm thở dài một hơi, lại nói: “Con biết ba cũng rất vất vả... Vì muốn gia đình ta có một cuộc sống tốt đẹp, ba luôn nỗ lực làm việc. Tuy con không nhớ rõ lắm, nhưng mẹ từng nói với con, sau khi con ra đời đã để con ở nhà mợ một năm... Là vì mẹ còn phải chăm ba, nên mới tạm thời xa con..... Hiện tại con cũng hy vọng ba có thể sống vì mình, không cần gắng sức quá, ra ngoài chơi nhiều hơn. Trước kia con bận học, hiện tại lại vì công việc mà không thể thường xuyên đi chơi cùng ba mẹ.... Đến bây giờ con vẫn không quen ăn ngoài, ngủ an ổn nhất vẫn là giường ở nhà mình... Ba, chúng ta là người một nhà, chuyện này vĩnh viễn không thay đổi. Cho dù con có bạn trai đi chẳng nữa... con vẫn sẽ về nhà ăn cơm xem TV cùng ba mẹ. Nhà ta không cần quá giàu có, nhưng phải thật hạnh phúc.”

Ngôn Hâm cũng không cưỡng ép ba Ngôn phải cho cô một đáp án, nhưng cô biết, ba hiểu ý cô. Ông vất vả hơn nửa đời người, trừ lúc thỉnh thoảng lui tới với đồng nghiệp, cũng chẳng quen được mấy người như mẹ Ngôn. Ba người đã hy sinh vài chuyện vì nhau, yên ổn vượt qua hai mươi mấy năm. Cô biết người phụ nữ kia tuyệt đối không thể gây ảnh hưởng tới gia đình mình, cho nên tốt nhất là biến mất hoàn toàn, từ đây cả đời không qua lại. Tình cảm của cô cực đoan thế đấy, không đen tức là trắng.

Ngôn Hâm sụp mắt xuống, cô với Hà Nhất Triễn, cũng là một canh bạc khổng lồ, đánh cược hạnh phúc và niềm vui cả đời cô.

Ba Ngôn ngồi trong phòng khách suốt một buổi trưa, không đi hẹn hò nữa, làm mẹ Ngôn hơi kinh ngạc. Gần đây ba Ngôn thường chạy ra ngoài thế mà bây giờ lại ở nhà xem TV.

Tối nay tâm tình mẹ Ngôn không tồi nên cũng không nhiều lời khi Hà Nhất Triễn ở lại ăn cơm, còn thái độ của ba Ngôn với anh tốt hơn rất nhiều, chủ động nói về xu thế kinh tế gần đây. Hà Nhất Triễn cũng định đặc đáp lại, dùng phương pháp đơn giản dễ hiểu giúp nhạc phụ nhạc mẫu có thể hiểu hơn về công việc của mình. Thỉnh thoảng anh còn như cố ý vô tình tiết lộ cuộc sống của mình. Tuy mẹ Ngôn cảm thấy khó hiểu vì sự chuyển biến đột ngột của ba Ngôn, nhưng mấy ngày nay bà cũng nhìn rõ sự cần mẫn và thái độ của Hà Nhất Triễn.

Sau bữa cơm, mẹ Ngôn huých tay ba Ngôn, nhíu mày hỏi: “Sao ông đột nhiên đối tốt với cậu ta vậy? Không phải cảm thấy cậu ta không thích hợp với nhà mình sao?”

Ba Ngôn ba xấu hổ khựng một tiếng, cắn táo nói không rõ: “Hôm nay Tiểu Hâm... nói chuyện với tôi cả trưa. Không phải tôi học đại học vào buổi tối sao, con bé giải thích cho tôi mấy môn học. Tiểu Hâm là đứa trầm mặc hướng nội... Đã rất lâu không nói chuyện phiếm với tôi nhiều như thế.”

Mẹ Ngôn im lặng. Trước kia Ngôn Hâm là đứa trẻ phóng khoáng, gặp ai cũng cười, hoạt bát hiếu động. Lúc đi ra ngoài bọn họ đều phải xin lỗi thay cô vì sợ làm ảnh hưởng đến người khác. Còn bây giờ ba ngày con gái cũng không nói được một câu với bọn họ, chẳng lẽ bọn họ còn không bằng người ngoài?

“Hai đứa cũng đã quen nhau hơn một năm... xem ra Tiểu Hâm thật sự nghiêm túc. Con mình thích là được, hưởng hồ tiểu tử kia cũng không phải người xấu, chỉ là có tiền có sự nghiệp lớn một chút thôi. Sau này lúc cậu ta đi xã giao, không đưa Tiểu Hâm đi cùng là được. Tôi tin Hà Nhất Triễn sẽ làm được.”

Hai người im lặng hồi lâu, cuối cùng mẹ Ngôn lại thở dài một hơi, “Được rồi, thích thì thích, tự chịu trách nhiệm là được.” Không thể không thừa nhận, Ngôn Hâm làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, càng ngày càng cười nhiều hơn, tất cả đều là nhờ Hà Nhất Triễn.

Đến một lúc nào đó, con gái lớn cũng cần có người khác bảo vệ.

Ngôn Hâm là người ưa sĩ diện, vì giữ mặt mũi cho người nhà, cô chỉ rầu rĩ nói: “Ba đồng ý rồi..... em muốn về nhà ở cũng ba mẹ nhiều hơn.....”

“Được, anh về cùng em.” Hà Nhất Triển hôn cô.

“Không phải anh còn đi xã giao sao?” Ngày nào cô cũng thấy thư ký Tiểu Lâm đầu tắt mặt tối... Cũng có phải siêu nhân đâu...

“Bỏ qua, không gì quan trọng bằng gia đình.”

“Ai, hình như ba em rất thích anh đấy.” Ngôn Hâm cũng nhận ra thái độ của ba Ngôn đã mềm mỏng hơn.

“Đương nhiên.” Hà Nhất Triển mỉm cười, “Anh không ngừng cố gắng mà.”

“Anh cũng không thể vì ba mẹ mà bỏ rơi em đâu đó, em cũng sẽ ghen.” Cô trẻ môi, đáng yêu vô cùng.

“Đương nhiên là không rồi, tâm can bảo bối của anh.” Anh mút môi cô, “Em là độc nhất vô nhị.....”

31. Chương 31

Đảo mất đã qua ba tháng, vào một ngày nọ, trên bàn cơm nhà họ Ngôn, Hà Nhất Triển đề cập hành trình đi Anh quốc, biểu tình của hai người đại ra, một người mất lộ hung quang. Anh từ từ nói: “Lúc trước vì công việc bận rộn, con không thể chăm sóc tốt cho Tiểu Hâm, nếu ba mẹ rảnh, hy vọng cũng có thể đi cùng chúng con.”

Miếng thịt vịt trong miệng Ngôn Hâm rơi lại vào bát, cô trộm nhìn biểu cảm của mẹ Ngôn..... Thảm rồi! Cô mặc kệ đó!!!! TT

Sau bữa tối, cô và ba Ngôn cùng chạy ra phòng khách tránh nạn, Hà Nhất Triển ở trong bếp rửa chén, mẹ Ngôn bỏ hoa quả. Mỗi dao hạ xuống thoải mái mười phần, gõ mạnh xuống thớt gỗ. Ngôn Hâm ở bên ngoài nghe rõ mồn một, lo lắng cho an nguy của Hà Nhất Triển.....

Người duy nhất trên đời này Ngôn Hâm không dám phản kháng chính là mẹ...

“Mẹ, để con làm nốt cho, mẹ ra ngoài nghỉ ngơi trước đi ạ.” Hà Nhất Triển rửa bát xong, nhẹ nhàng đề nghị.

“Từ nhỏ đến lớn Ngôn Hâm không rời khỏi chúng tôi quá ba ngày.” Cốp một tiếng, quả lê được bỏ thành hai nửa hoàn mỹ, mỗi chữ cùng mỗi lần hạ dao đồng thời rơi vào tai Hà Nhất Triển. “Tôi cũng không cầu con bé có cuộc sống giàu sang phú quý. Với tôi mà nói, con bé vĩnh viễn là cô gái nhỏ cần người chăm sóc.”

“Sau này có con ở đây, tuyệt đối sẽ không làm cô ấy phải nước mắt, nhưng mẹ à,” thân hình cao lớn của Hà Nhất Triển đứng trong phòng bếp nhỏ hẹp trông càng uy thế bức người. Bộ tây trang chỉnh tề tôn lên khí chất lịch thiệp được tu dưỡng từ nhỏ, đôi mắt sắc bén sáng ngời của anh nhìn thẳng mẹ Ngôn, “Tiểu Hâm đã lớn, đã có thể bảo vệ ba mẹ, cũng biết nhận sai. Dù cô ấy không hiểu chuyện, nhưng cũng biết trách nhiệm của mình, cho nên cô ấy cố gắng tự lập, không để người khác lo lắng cho mình. Cô ấy muốn chứng minh mình cũng có thể chăm sóc người khác.”

“Mẹ, nơi này vĩnh viễn là nhà của Ngôn Hâm. Con yêu cô ấy, cho nên nơi này cũng là nhà của con. Ba mẹ cũng là người nhà của con, cha mẹ con nhất định cũng rất vui khi có được đứa con tri kỷ hiểu chuyện như Tiểu Hâm.” Hà Nhất Triển tự tin nói.

“Con bé ngang bướng như thế...”

“Có con ở đây, cô ấy vĩnh viễn có thể ngang bướng.”

Lúc Hà Nhất Triển lái xe về nhà, Ngôn Hâm ngồi ở ghế phó lái luôn hướng mặt ra ngoài cửa sổ. Đến nơi, anh ôm cô xuống xe, đầu cô liền dựa vào ngực anh không chịu ngẩng lên. Hà Nhất Triển thở dài, theo thói quen ôm cô vào lòng, bất đắc dĩ nói: “Em như vậy làm sao anh đưa em đi Anh được?”

“Không phải anh nói sẽ chăm sóc em sao?” Giọng nói rầu rĩ bật ra.

“Cho nên đừng khóc, nước mắt của em đều rơi hết vào trong lòng anh, anh sắp bị bỏng nặng rồi nè.”

“Ai khóc chứ!” Vừa mở miệng là giọng nói nghẹn ngào, Ngôn Hâm nhanh chóng dùng tay bịt mắt mình lại. Vốn dĩ cô không muốn khóc đâu, nhưng anh vừa nói như vậy, nước mắt giống như cuồng phong thẳng tắp, tới vừa nhanh vừa vội.

Người có nội tâm kiên cường thường sẽ bị một câu an ủi đơn giản đánh bại, sau đó là khóc sụt sùi.

“Được được, anh cũng muốn khóc, em mau máng anh đi.” Hà Nhất Triển tựa vào trán cô, ngữ khí bất đắc dĩ.

Ở bên Ngôn Hâm, hình tượng cao lớn uy vũ anh minh của anh đã biến mất không còn dấu vết như tiết tháo của anh vậy.....

“Ông xã, hôn hôn.” Thậm chí Ngôn Hâm còn vỗ vỗ đầu anh.

Hà Nhất Triển bị tiếng gọi ông xã kia làm sợ tới mức biểu tình bất đắc dĩ cứng đờ trên mặt. Anh cắn mạnh lên đôi môi mềm mại, ngấu nghiến dây dưa, không màng đến sự chống cự của Ngôn Hâm. Trong khoảng thời gian này anh vô cùng chùng mịch, mỗi ngày ở trong căn phòng tràn ngập hương vị của cô mà không thể làm, bây giờ chỉ cần một nụ hôn nhỏ cũng làm anh cồn cào!

Đã lâu rồi hai người không thân mật, dự vọng kiềm nén trong thân thể bị hai chữ của Ngôn Hâm thiêu đốt hừng hực.

Chỉ hai ba cái anh đã lột sạch quần áo trên người cô gái nhỏ, hai tay xoa bóp bầu ngực đầy đặn mềm mại đến mất khống chế, không đến vài cái đã làm ngực cô đỏ hồng. Anh mút cắn cổ cô, lưu lại dấu vết bá đạo. Lâu rồi không làm chuyện đó, Ngôn Hâm bị sự điên cuồng của Hà Nhất Triển dọa sợ.

“Uy, uy! Vào phòng đi!” Cô kéo tóc anh, sao, sao anh lại cứ thích làm ở sô pha thế nhỉ.....

Hình như lần đầu tiên của bọn họ cũng ở trên sô pha.....

Sao Ngôn Hâm có thể hiểu dần ông cấm dục lâu ngày một khi khai trai sẽ giống như lão hổ bị bỏ đói ba tháng, nhìn thấy thịt là muốn nhào lên, một ngụm nuốt trọn vào bụng sau đó chậm rãi nhấm nháp.

Thân thể Ngôn Hâm bị đè lên ván cửa cửa, cô khó chịu không ngừng nhích lên trên, giúp cây gậy nóng rực phía dưới thẳng tiến vào trong. Anh... anh có thể suy xét chênh lệch giữa hai người không!!

TT

“Ông xã... nhẹ một chút a... quá trưởng...” Chân Ngôn Hâm bắt buộc cuốn lấy eo Hà Nhất Triển, độ cao vừa vặn giúp anh ngậm được một bên ngực cô, làm Ngôn Hâm muốn thả lỏng cơ thể cũng không được. Tiều huyết của cô kẹp chặt đến mức anh sung sướng gằm nhẹ, đưa đẩy hai cái muốn đi vào sâu hơn.

“Ấn... Nhẹ, nhẹ, một, chút, a.....!” Từng con chữ vun vọt bật ra. Cảm giác đau đớn biến mất, Ngôn Hâm xụi lơ, hai chân không chống đỡ nổi nữa, trượt khỏi eo anh. Hà Nhất Triển kéo chân cô lên khủy tay mình, ấn chặt Ngôn Hâm lên ván cửa, ra sức rong ruổi trong thân thể cô.

Quá... Quá nhanh... Trong lúc đầu óc Ngôn Hâm còn choáng váng, Hà Nhất Triển cởi hết quần áo trên người rồi lại nằm đè lên người cô. Lúc này cô mới phát hiện mình đã ở trên giường.

“Bảo bối, muốn tư thế nào?” Miệng thì hỏi, nhưng tay anh đã xếp người cô thành một tư thế hương diễm, giúp Ngôn Hâm có thể thấy rõ bộ dạng của mình lúc này..... “Hà Nhất Triển!”

“Ừm?” Anh đưa tay vào sâu trong tiểu huyết của cô. Tuy thân thể cô mẫn cảm, nhưng vừa rồi anh có hơi nóng nẩy, làm cô chưa đủ ướt át. Hà Nhất Triển tạm thời giảm bớt dự vọng, bắt đầu biến hóa ngón tay theo đủ góc độ, làm Ngôn Hâm phải vặn vẹo vòng eo mảnh khảnh để trốn tránh.

“Không cần, không cần nơi đó...” Ngón Hâm nghe thấy tiếng nước càng ngày càng vang, bụng bị Hà Nhất Triển làm cho càng ngày càng trướng, chân không tự chủ được đánh mở lớn. Hà Nhất Triển thăm thì bên tai cô: “Nghĩ kỹ chưa?” Ngón tay anh gấp lại, lần thứ hai đưa cô lên cao trào.

“A ” Ngón Hâm đầy đầu anh. Ánh mắt Hà Nhất Triển sáng đến dọa người, anh cúi đầu cho cô một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt. Bàn tay nguy hiểm luồn vào khe hông cô, cảm nhận làn da mềm mại tinh tế.

“Phía sau! Phía sau!” Ngón Hâm nói nhanh. Cô không muốn bị..... Tuy rằng từng xem rất nhiều BL, nhưng cô không muốn đích thân trải nghiệm đâu!

“Nằm xấp xuống.” Hà Nhất Triển cười cực kỳ nguy hiểm, nhìn Ngón Hâm chậm rì rì quỳ gối trên chiếc giường lớn màu đen, thân thể trắng sáng như dạ minh châu suýt làm anh hồng mắt.

Mông cô vênh lên, tiểu huyết phần nộn như ửng như hiện, dòng dịch màu trắng đục chậm từ từ tràn ra. Anh nhìn chăm chú, tách hai cánh mông kiểu diêm của cô đi sâu vào trong!

Ngón Hâm hét lên một tiếng, làm gì có chín nông một sâu, anh tiến em lùi, chỉ có ngày càng sâu hơn thôi... Mỗi lần Hà Nhất Triển đi vào đều làm bụng cô hơi gồ lên, tốc độ vừa nhanh vừa chuẩn khiến khuôn mặt nhỏ của Ngón Hâm cọt liên tục vào gối...

Cô sai rồi! Làm thế này chỉ khiến anh càng đi vào sâu hơn!! TT

Mỗi lần đổi tư thế cô đều xin tha, khi eo hơi hướng lên trên là Hà Nhất Triển lại kéo xuống, để anh đi vào sâu hơn.

Trong cao trào Ngón Hâm nhớ không rõ đây là lần thứ mấy Hà Nhất Triển nói bên tai cô lần sau anh muốn tư thế nào. Bụng cô vừa nóng vừa trướng, cô muốn đi vệ sinh. Lúc cô đáng thương hỏi anh, cô cảm thấy rất xấu hổ vô cùng, nhưng Hà Nhất Triển lại không đứng đắn tiếp tục đâm sâu vào trong, ngón tay không ngừng kích thích hoa hạc đã cương cứng. “Ngoan, anh không chê đâu.....”

“Không cần... Không cần a...” Cảm giác xa lạ càng ngày càng mãnh liệt. Cô, cô không muốn đi tiểu... “Cầu xin anh...” Nhìn dáng vẻ nước mắt lưng tròng của Ngón Hâm, động tác của Hà Nhất Triển càng thêm thô lỗ.

“Ngoan, bảo bối... Anh muốn xem...” Ngón Hâm không hiểu anh nói gì. Còn anh thả chậm tốc độ, ra vào nhẹ nhàng, tay không ngừng xoa nắn hoa hạc, mắt nhìn khuôn mặt phỉếm hồng, đôi mắt không có tiêu cự, mái tóc đen rối tung của cô. Bụng cô co rút, một dòng chất lỏng trong suốt bắn lên bụng anh, từ từ nhỏ xuống.

“A! A! A a ”

Hai mắt Hà Nhất Triển đỏ bừng nhìn hoa huyết phần nộn không ngừng phun nước. Anh nhẹ nhàng trấn an hoa hạc mẫn cảm, xoa hai cánh hoa đỏ bừng, cho đến khi cái bụng nhỏ của Ngón Hâm không co rút nữa, mới lại đâm sâu vào trong, tiến thẳng vào suối nước nóng mới thư giãn thở dài một hơi.

“Ô ô... Anh... biến thái...” Ngón Hâm không biết đã xảy ra chuyện gì. Tuy khi “yêu” Hà Nhất Triển bá đạo mãnh liệt, nhưng trước nay chưa từng làm như vậy.....

“Ngoan, Tiểu Hâm đừng khóc... Không khóc... Anh thích... Đây là minh chứng em yêu anh...” Anh nhẹ nhàng hôn cô. Tiểu tâm can của anh thật ngoan ngoãn đáng yêu.....

Đến khi mặt trời ló dạng, Hà Nhất Triển mới chịu bắn ra. Anh phủ chắn lên hai thân thể trần trụi, tinh thần thả lỏng, chìm sâu vào giấc ngủ say.

32. Chương 32

Trong khoang hạng nhất thoải mái, Hà Nhất Triển đặt nhật báo kinh tế Châu Âu phiên mới nhất sang một bên, ngắm người bên cạnh. Trừ lúc ngủ ra, Ngón Hâm sẽ liều mạng xem tạp chí du lịch Anh quốc.

“Bảo bối, đừng xem nữa.” Anh nhìn thoáng qua tờ tạp chí toàn tiếng Anh, Ngôn Hâm xem vật vờ đến mức đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Why?” Ngôn Hâm trừng mắt liếc anh một cái, vì xem tạp chí quá lâu mà mắt cô không cách nào nhắm lại...

Lúc Hà Nhất Triển nói tin tức gì đó với Ngôn Hâm, cô thường nhìn anh bằng ánh mắt @@ , bây giờ chính là như vậy.....

“Có anh ở đây, em không cần xem cái này.” Anh ném tạp chí sang một bên, xoa mí mắt cho cô nói: “Còn hai tiếng nữa mới đến nơi, nghỉ ngơi chút đi”, thuận tiện hôn trộm cô một cái.

“Em ngủ đủ rồi.” Cô kéo tay anh thưởng thức, lúc thì ần ần, lúc lại vuốt ve vết chai dày do cầm bút nhiều năm trong lòng bàn tay anh, khiêu khích như có như không làm Hà Nhất Triển phải trầm giọng nói: “Muốn vận động sao?”

Ngôn Hâm mở to mắt nhìn anh, không tin anh có can đảm làm càn, nhưng vẫn thủ thủ lấy lòng: “Không muốn, tối hôm qua làm nhiều quá rồi.”

“Xuống máy bay rồi làm nhé?” Hà Nhất Triển hỏi lại.

“..... Câm miệng!!!!”

Từ sau khi mẹ Ngôn đồng ý cho hai người đi Anh, cuối cùng Hà Nhất Triển cũng được ở chung với Ngôn Hâm như ý nguyện..... Đương nhiên không phải ngày nào cũng dính lấy nhau, chỉ ba bốn ngày một tuần là anh đã rất hài lòng rồi. Cuộc sống thật sự quá tốt đẹp, anh ngày càng thần thanh khí爽, nên toàn bộ công ty cũng giống như được Thần Tài giá lâm, một bước lên trời.

Còn Ngôn Hâm có thêm chút “gia vị cuộc sống”. Eo có hơi đau, chân có hơi mỏi, nhưng nét mặt lại toả sáng, thân hình thêm phần quyến rũ, làn da mượt mà. Cho dù biết cô là bạn gái của ông chủ, các đồng nghiệp nam vẫn sẽ trộm nhìn ngắm vài lần.

Hà Nhất Triển cũng từng phát hiện ra mấy lần, ở công ty anh sẽ dùng ánh mắt như băng tuyết thảng hai quét qua những người đó, còn về nhà sẽ tận tình trừng phạt, vẫn vò cô thành đủ loại tư thế..... Hôm sau nhìn sắc mặt hồng nhuận vì được “yêu thương” của Ngôn Hâm, anh chỉ híp mắt lại, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cho nên hành trình dự định vào tháng chín, đến tận mười tháng mới được thực hiện. Dọc đường đi, Ngôn Hâm có chút thấp thỏm bất an, tưởng tượng đến khả năng sẽ gặp mặt cha mẹ Hà Nhất Triển, cô còn lên Baidu hỏi thử các cao nhân! Ai bảo cô là người không giỏi giao tiếp chứ.

Tuy Hà Nhất Triển rất đáng tin cậy, chỉ nói một câu: “Có anh ở đây.” nhưng cô vẫn hy vọng mình thể hiện tốt nhất có thể để lưu lại ấn tượng tốt trong lòng ba mẹ anh.

Yêu một người, là hy vọng người ấy thấy những mặt tốt nhất của mình.

Xuống máy bay, Hà Nhất Triển nắm tay Ngôn Hâm cùng đi ra ngoài. Cô không biết anh định làm gì, cho đến khi nhìn thấy hai người đàn ông mặc vest đen đứng chắn trước mặt. Tốc độ nói chuyện của họ rất nhanh, Ngôn Hâm chỉ nghe rõ “Xin chào... tiên sinh... gặp mặt.....” Cô chợt hiểu ra, hóa ra là đi gặp người lớn trong nhà!!!!

Ngồi trong khoang xe xa hoa, Hà Nhất Triển ấn vách ngăn xuống, nói khẽ với Ngôn Hâm nói: “Ngoan, chúng ta đi gặp mặt một chút rồi sẽ đi luôn.”

“Anh không ở đó sao?”

“Anh có nhà riêng. Hơn nữa,” anh ái muội cắn tai cô, “anh không muốn để người khác nghe thấy tiếng kêu của em.”

“..... Hạ lưu!!!!”

Sau vách ngăn truyền đến tiếng cười mơ hồ, trên mặt hai người đàn ông ngồi phía trước hiện lên vẻ kinh ngạc, cô gái nhỏ phương Đông này đúng là có bản lĩnh! Thiếu gia chưa từng thể hiện hỉ nộ ái ố lại cười vui vẻ đến thế.

Bây giờ Ngôn Hâm đang ở một nơi chỉ nhìn thấy trong phim điện ảnh, sau cổng sắt là một hoa viên rộng lớn, xe phải đi một lúc nữa mới dừng trước cửa một tòa nhà cổ điển trang nhã. Những cảm xúc khẩn trương trong lòng cô cũng tiêu tán đi vài phần.

Hà Nhất Triển nắm tay cô đi vào, buồn cười nhìn Ngôn Hâm không ngừng đánh giá khắp nơi. Nha đầu này thực sự không biết khả năng thích ứng của cô thật ra rất lợi hại.

“James ” một người phụ nữ cao gầy xinh đẹp chạy như bay tới, ôm chặt lấy Hà Nhất Triển, rồi ôm Ngôn Hâm. Sau đó bà buông cô ra nhìn một chút rồi lại ôm chặt, “Ồi tiểu bảo bối của mẹ thật đáng yêu ”

“Mẹ!” Hà Nhất Triển không kiên nhẫn kéo cô vào lòng mình, cho dù là phụ nữ cũng không thể ăn đậu hủ của Ngôn Hâm ngay trước mắt anh được!

Đây là bảo bối của anh! Kêu lung tung cái gì!!

Ngôn Hâm khiếp sợ nhìn người phụ nữ còn xinh đẹp hơn cả mình tinh trước mắt, mặt cô hơi nóng lên, ngoan ngoãn chào hỏi: “Cháu chào cô.”

“Đỏ mặt kìa!! Ui so cute ” Người phụ nữ không ngừng phồng má kinh hô, muốn kéo Ngôn Hâm qua nhưng không làm sao cạy được vòng tay đang ôm cô thật chặt. Thế là hai người cứ kéo qua kéo lại, dùng vũ lực đối kháng.

“Em yêu, đừng nháo.” Một giọng nam khàn khàn từ trong nhà truyền ra. Mẹ Hà Nhất Triển nghe vậy liền ngừng tay, dùng tư thái ưu nhã đi vào trong, then thùng ôm lấy cánh tay của người đàn ông cao lớn, nũng nịu nói: “Ông xã, cô bé kia thật đáng yêu, em cũng muốn có một cô con gái ”

Chỉ thấy một người đàn ông tóc vàng, mũi cao mắt sâu, cho dù đang ngồi cũng rất cao lớn, tuy hơn năm mươi tuổi, nhưng đôi mắt mê người kia giống Hà Nhất Triển như đúc. Ngôn Hâm nhéo nhéo cánh tay đang ôm lấy mình.

Hà Nhất Triển mang lại cảm giác lạnh lùng, còn người đàn ông này lại ôn hòa thâm thúy.

“Cháu chào chú.” Thăm rồi, cô không biết họ tiếng Anh của Hà Nhất Triển là gì!

“Xin chào tiểu cô nương, chú là cha của James, cháu có thể gọi là chú Brown.”

“Chú gì chứ? Nên gọi ba!” Mẹ Hà hơi cáu, liếc nhìn ông xã một cái, vút cho Ngôn Hâm một ánh mắt kiêu mị, “Gọi mẹ đi nào ”

“Ách.....” Ngôn Hâm không nghĩ tới tình huống này, vừa rồi quá hỗn loạn, lúc này mới thấy rõ mẹ Hà là người châu Á, được chăm sóc rất tốt nên nhìn không ra tuổi tác, có gọi là chị cũng không quá.

“Được rồi, ba mẹ đừng dọa cô ấy.” Ngồi xuống sofa đối diện, Hà Nhất Triển cúi đầu nói với cô gái nhỏ trong lòng: “Nào, gọi ba mẹ đi.”

“.....”

Mẹ Hà là người Hồng Kông, là người mẫu đẳng cấp nổi danh năm đó, chân dài đến mức làm người đối diện choáng váng. Khi ba Hà đến Hồng Kông buôn bán, hai người nhanh chóng rơi vào bể tình. Một năm sau kết hôn, mẹ Hà theo chồng đến Anh quốc định cư. Tóm lại Hà Nhất Triển là niềm kiêu ngạo của vợ chồng Brown, tất cả ưu điểm của ba mẹ đều nằm trên người anh.

Sau bữa cơm chiều, cuối cùng sự ản nhĩ suốt một ngày của Hà Nhất Triển có thể bỏ lệnh cấm, anh không quay đầu lại, ôm Ngôn Hâm đi thẳng ra cửa lớn. Ngôn Hâm nhìn mẹ Hà dựa cửa giống như oán nữ chốn khuê phòng nhìn bọn họ rời đi... Cô vẫy vẫy tay, “Tạm biệt ”

“Tiểu bảo bối ngày mai nhớ tới tìm mẹ chơi nhé ”

Hà Nhất Triển nhanh chóng nhét cô vào trong xe Maserati, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mẹ Hà.

“Ba mẹ anh... thật nhiệt tình...” Mặt Ngôn Hâm vẫn còn hồng hồng, nhưng trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Được qua cửa vô điều kiện làm cô có chút thụ sủng nhược kinh.

“Anh không muốn thừa nhận đâu, nhưng họ đúng là cha mẹ anh.” Hà Nhất Triển nhàn nhạt nói.

“Rất tốt... Cũng giống anh.” Thấy Hà Nhất Triển nhìn qua, Ngôn Hâm mỉm cười: “HOT.”

“Anh có thể HOT hơn.” Trong khoang xe chật chội, lời anh nói chính là thuốc trợ tình tốt nhất.

Ngôn Hâm thông minh không nói tiếp, quay đầu thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Quả nhiên vừa đến chỗ ở, Hà Nhất Triển đã cho cô một nụ hôn nồng nhiệt. Ngôn Hâm đẩy anh sang một bên trốn tránh, “Tắm rửa trước, tắm rửa trước! Em ngồi máy bay lâu quá, sắp mệt chết rồi.”

Hà Nhất Triển nghe lời, phòng tắm to như vậy, họ có thể tắm cùng nhau.

Tay Ngôn Hâm vịn vào bồn tắm, trong tắm gương mờ hơi nước có thể nhìn thấy hai thân ảnh triền miên. Miệng cô dật ra tiếng rên rỉ yêu kiều, hai bầu vú mềm mại đong đưa, chân phải gác lên bệ. Người sau lưng liên tục hỏi: “Còn muốn không? Thoải mái không? Hử? Bảo bối...?”

“Anh... nhẹ chút, làm em đau quá.....” Hai bầu ngực mềm của cô bị một tay anh bóp chặt, đầu vú cương cứng ma sát với lòng bàn tay thô ráp, làm cô thêm động tình.

“Chỗ nào đau?” Hôn lên tấm lưng bạch ngọc, anh nhấc cả người cô lên bệ. Ngôn Hâm đưa lưng về phía Hà Nhất Triển, mông nhếch lên, tiện cho anh ra vào.

“Anh chậm một chút... Đầu gối đau.....”

“Làm chính diện nhé?” Anh nặng nề hỏi, tràn đầy dụ hoặc.

“.....” Cô mở to mắt nhìn anh, vừa đáng thương vừa đáng yêu, “Không cần... Như vậy... thoải mái hơn.....”

Tư thế chính diện hay quỳ sau cũng giống nhau..... Đều vào sâu đến mức làm cô sợ hãi. Cô biết nói thế nào sẽ làm Hà Nhất Triển mất hết lý trí. Quả nhiên nghe xong, Hà Nhất Triển bóp eo cô, đè mông cô xuống thấp hơn, vào sâu đến mức làm cô..... run rẩy không thôi.

Nhưng Hà Nhất Triển sẽ bỏ qua cho Ngôn Hâm ư? Đôi mắt mê mang và biểu tình xin tha của cô là thuốc kích thích mạnh nhất với anh.

Lau qua thân thể của cả hai, anh bế cô lên, vừa đi vừa luật động. Ngôn Hâm hơi ngửa về sau, khiến Hà Nhất Triển ra vào không mất chút sức lực. Đầu vú của cô thỉnh thoảng còn cọ qua cọ lại trên vòm ngực cứng rắn của anh. Khi đến mép giường, cô lại cao trào thêm lần nữa.

“Đại thúc thật tuyệt... Đại thúc thật là lợi hại...” Chênh lệch múi giờ bắt đầu ảnh hưởng đến Ngôn Hâm, cô gọi anh bằng biệt danh đã lâu không dùng đến. Hà Nhất Triển ngậm đầu lưỡi cô, thì thầm một câu: “Ngoan, thêm một lần nữa.”

Ngôn Hâm tức khắc xấu hổ, tỉnh táo lại. Cô nằm trên giường, nhìn Hà Nhất Triển vùi đầu hôn lên nơi yếu ớt nhất của mình, hơi thở nóng bỏng của anh làm cô run rẩy, chống cự mong manh: “Không được..... em... em sẽ không...”

“Ngoan... Cảm nhận anh.....” Đầu lưỡi của anh không ngừng đỉnh vào bên trong, nhay cắn hoa hạc mang đến kích thích tuyệt diệu. Hà Nhất Triển tạo ra âm thanh ướt át làm người nghe choáng váng, còn Ngôn Hâm chỉ cảm thấy có một cơn rần rớn đáng sợ muốn chui vào thân thể mình. Cô muốn khép hai chân lại, nhưng Hà Nhất Triển nhất quyết đè hai chân cô trước ngực. Quả nhiên không bao lâu sau thân thể Ngôn Hâm cứng đờ, toàn bộ cảm quan đều tập trung ở nửa thân dưới, ngón giữa và ngón trỏ của anh đột nhiên cắm vào làm cô gái nhỏ phải hét lên.

Hà Nhất Triển vẫn không chịu buông tha, lại thêm một ngón tay đồng thời kích thích khiến Ngôn Hâm cao trào. Sau lần trước, Ngôn Hâm hơi kháng cự khoái cảm mất khống chế đó. Cô luôn dùng cách của mình làm anh hưng phấn, tiểu huyết hút chặt đến mức khiến anh không thể thở nổi, buộc anh phải giao toàn bộ tinh hoa cho cô.

Khó có được cơ hội lần này, anh than nhẹ: “Bảo bối, nhanh lên cho anh... Anh muốn.....” Tuy dục vọng cứng đến phát đau, nhưng nghe tiếng hét ngày càng cao của Ngôn Hâm, nhìn đầu ngón chân cuộn lại, anh biết cô sắp tới rồi. Anh lại hút thật mạnh, đầu lưỡi bị thịt mềm bên trong đè ép, dâm thủy không ngừng trào ra. Anh hưng phấn tiếp tục động tác, trên đầu lưỡi đều là hương vị của cô. Anh đứng dậy hôn cô, rồi mới đưa dục căn vào lấp đầy tiểu huyết.

“Thật ngọt... Đây là của em... Bảo bối...”

Đêm càng sâu, người đàn ông không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ sung sướng, người phụ nữ nằm trong chăn thỉnh thoảng than khẽ một tiếng. Ngày đầu tiên ở Anh quốc kết thúc trong không khí tràn ngập mùi hương hoan ái.

33. Chương 33

Tháng mười ở Anh có thể sánh ngang với đợt lạnh nhất ở Châu Á, Ngôn Hâm bọc kín mít như cái bánh chưng, trên cổ quấn một cái khăn quàng đỏ thẫm, trông y như người tuyết biết đi. Hai người lái chiếc Maserati đến tiểu khu trước kia anh sống, bỏ xe lại rồi bắt đầu đi bộ ngắm cảnh.

“Trước mười tám tuổi anh đều ở khu này, rất thuận tiện. Bây giờ chỉ còn ít người sống ở đây nên mới yên tĩnh thế này.” Hà Nhất Triển chỉ tay sang bên kia đường, kể chỗ này anh đã làm cái gì; chỉ vào cửa hàng nhỏ, bảo ở đó bán loại trà sữa ngon nhất; chỉ vào gầm cầu anh đã từng trốn suốt đêm, đến sáng sớm mới bị phát hiện.....

Mỗi chỗ anh chỉ, Ngôn Hâm đều chụp ảnh lại, còn muốn Hà Nhất Triển chụp cùng. Anh bật cười: “Em xem ảnh chụp thì sẽ nhớ hết sao?”

Anh thì không quan trọng, nhưng Ngôn Hâm đã đi cả ngày mà tinh thần vẫn sáng láng, làm anh phải nghĩ có phải tối qua mình quá mềm lòng không.....

“Chỉ cần anh nói em đều nhớ rõ, trở về sẽ ghi lại, sau này có thể coi như hồi ký.” Ngôn Hâm vui vẻ nói.

“Cũng không có gì hay để nhớ rõ.” Từ trước đến nay Hà Nhất Triển không thích náo nhiệt. Hơn nữa có đứa trẻ nào mà không có một hai chuyện nghịch ngợm gây sự, thật sự không đáng để nhớ.

“Không phải có anh sao? Sau này nhìn ảnh chụp anh có thể nói trước kia đã làm gì, em sẽ nói hôm nay chúng ta cùng nhau làm gì nữa. Trong hồi ức của anh có em, trong hồi ức của em cũng có anh, không phải rất tuyệt sao?” Nhiệt độ quá thấp làm nét mặt của Ngôn Hâm đông cứng, nhưng ngữ khí vui sướng của cô lại lây nhiễm cho người bên cạnh. Ông chủ của sạp hàng nhỏ bên cạnh mỉm cười nhìn cô gái nhỏ đến từ phương Đông mãi.

“Em nói đúng.” Hà Nhất Triển dùng tay ôm hai má lạnh toát của cô, nhíu mày nói: “Chúng ta về nhà nghỉ ngơi, ngày mai đi tiếp.”

“Không được, em vẫn chưa đến trường đại học của anh.” Ngôn Hâm đã vạch ra hành trình hoàn hảo.

“Đến thăm trường đại học xong, không phải em còn muốn đến Harrods đấy chứ?” Tạp chí du lịch nhằm chán kia có nhắc tới trung tâm thương mại mà du khách thích nhất.

“Sao anh biết?” Mặt Ngôn Hâm ửng đỏ, chỉ là cô muốn đi xem thôi mà.

“Hà phu nhân, em còn chưa quẹt thẻ của anh.” Biểu tình của Hà Nhất Triển giống như Ngôn Hâm ngoại tình vậy.

Lần đầu tiên Ngôn Hâm xuất ngoại, đương nhiên phải nắm chặt thời gian bổ sung kiến thức. Cho dù buổi tối bị ép tới phát mệt, nhưng sáng nào cô cũng đặt đồng hồ báo thức rời giường, Hà Nhất Triển có muốn kéo lại cũng không được, chỉ có thể làm tốt vai trò của một hướng dẫn viên du lịch kiêm bảo mẫu. Hôm nay, hai người sẽ đi thịt người máy ATM.

Mỗi khi Ngôn Hâm khổ não đối bằng Anh, Hà Nhất Triển sẽ cầm túi mua sắm, nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, nói: "Muốn nghỉ ngơi chút không? Nơi này có loại bánh kem rất nổi tiếng."

Ngôn Hâm không quen với cách tính tiền quốc tế, chờ đến khi đặt túi lớn túi nhỏ lên xe, cô mới bất an hỏi: "Thẻ của anh không bị quá hạn mức chứ?"

"Em đừng coi thường anh thế được không?" Híp mắt néo cằm cô, Hà Nhất Triển không cho là đúng.

"Đại thúc lợi hại nhất!" Người nào đó đương nhiên lập tức lấy lòng.

"Không được gọi anh như vậy." Trước kia còn có thể coi là tình thú, nhưng từ khi được gọi là ông xã, Hà Nhất Triển lại chỉ cảm thấy cách gọi này luôn nhắc nhở anh đã nhiều tuổi.

"Oppa, oppa vậy!" Ngôn Hâm đáng yêu giơ hai ngón tay cái, cười xinh đẹp.

Lúc Ngôn Hâm đi vào phòng trang điểm, anh có lên mạng tra mấy từ mà cô vừa nói..... Ha, anh cười nhẹ, cái này đích xác khá hơn đại thúc nhiều.

"James!" Nhìn Rose và người phụ nữ trung niên xinh đẹp, Hà Nhất Triển lễ phép gật đầu: "Phu nhân Ira, tiểu thư Rose, xin chào."

Rose buồn bã cup mắt, ngoan ngoãn đứng cạnh mẹ, hai người chính là đại biểu cho thực nữ trong xã hội thượng lưu.

"Đã lâu không gặp, con gái tôi đã gây thêm phiền toái cho cậu rồi." Phu nhân Ira mỉm cười ưu nhã, coi như không thấy biểu tình có phần ảm đạm của con gái.

"Tiểu thư Rose là trợ thủ đắc lực của tổng tài, tôi được cô ấy giúp đỡ rất nhiều mới đúng."

"Phu nhân Brown có khỏe không?"

"Mẹ tôi rất khỏe..... Tôi xin giới thiệu, Tiểu Hâm." Hà Nhất Triển vẫn luôn chú ý tới phòng trang điểm, Ngôn Hâm vừa xuất hiện là anh lập tức vẫy tay gọi cô. "Vị này chính là tổng tài phu nhân của INC, còn người này là con gái của bà ấy."

"Xin chào." Ngôn Hâm mỉm cười, cảm thấy cô gái trẻ đứng bên cạnh trông khá quen. Trí nhớ của Rose tốt hơn, thốt lên: "Chúng ta từng gặp nhau ở Givenchy."

Hà Nhất Triển và Ngôn Hâm đều cảm thấy kinh ngạc, cô nhũ mày suy nghĩ, "..... Đúng vậy, thật trùng hợp."

"James... Cô ấy là..." Rose đã đoán ra hơn phân nửa, chỉ là chuyện trùng hợp như thế... Sắc mặt Rose trắng bệch.

"Là vợ tôi." Hà Nhất Triển gật đầu thừa nhận.

"Sao không nói một tiếng? Quá đột ngột." Phu nhân Ira khó nén kinh ngạc.

"Lần này trở về là để đi đăng ký, thời gian gấp rút, lúc khác sẽ thông báo lại."

Ngôn Hâm cũng ngốc luôn. Sao cô lại không biết chuyện này nhỉ?!

"Chúc mừng, nhất định phải mời chúng tôi đó." Phu nhân Ira nói. Bà vỗ vỗ tay bảo con gái bình tĩnh. Con bé thích James như thế, cũng nên đến lúc hết hy vọng rồi.

Nhìn theo hai người rời đi, Ngôn Hâm buột miệng: "Cô ấy chính là Rose?"

"Đúng vậy, hai người từng gặp nhau rồi à?" Hà Nhất Triển ngàn tính vạn tính, vẫn có lúc sơ sẩy.

"Hôm anh đi dự party của tạp chí kinh tế đó, em đi lấy tây trang giúp anh, tình cờ gặp cô ấy, đứng xa xa cảm thấy cô ấy rất đẹp, chỉ vậy thôi." Ngôn Hâm suy nghĩ một chút, "Hai người cùng tham gia?"

"Trùng hợp gặp trên đường." Hà Nhất Triển không muốn nhiều lời, vì cho rằng chuyện này không quan trọng, "Ngày mai không có lịch trình gì đúng không? Đi đăng ký nhé?"

"Em không mang chứng minh thư, đăng ký thế nào?" Cô chỉ nghĩ đơn thuần là đi chơi thôi.

“Mẹ đưa cho anh rồi, em chỉ cần mang người đến là được.”

“Mẹ em?” Ngôn Hâm ngốc.

“Thời gian cấp bách, trở về anh sẽ bổ sung hôn lễ cho em.” Các mối quan hệ ở Anh phức tạp, phu nhân Brown... mẹ anh nhất định sẽ làm thật khoa trương giống như hôn lễ của hoàng gia mất.

Tuyệt đối không thể làm hôn lễ ở Anh!

“Quá nhanh đi... Nhưng không có hôn lễ cũng không sao.” Ngôn Hâm nhanh chóng giải thích, “Hôn lễ rất mệt, phải thử lễ phục, chụp ảnh, đặt đồ ăn, lên danh sách khách mời..... Chỉ tưởng tượng thôi mà em đã đau đầu.”

“Em cho rằng mọi người sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?” Anh trấn an, “Không sao! Có anh ở đây, em chỉ cần phối hợp là được.”

Ngôn Hâm đau đầu quá, quên sạch luôn chuyện của Rose, còn có ý đồ thuyết phục Hà Nhất Triển: “Vây không cần mời khách, nhiều khách sẽ phiền toái lắm, còn phải làm mấy cái thủ tục gì đó.....”

Ngôn Hâm không ngờ chỉ đi Anh một chuyến mà tự bán mình ra ngoài luôn, thậm chí cô còn không kịp khấn trương... à không phải, cũng có một chút. Những câu nói thuần Anh không ngừng vang vọng bên tai cô, tóm lại cuối cùng là hai bên xác định có tự nguyện ý lấy đối phương không. Nghe xong cô đột nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, còn cảm thấy hơi mệt lung.

Hôm nay Hà Nhất Triển vẫn mặc vest chỉnh tề, nhưng không thắt cà vạt, trông thoải mái hơn rất nhiều. Bên ngoài tuyết bay trắng trời, nhưng anh cũng chỉ mặc thêm áo khoác đen, không giống cô, ăn mặc y như con lật đật..... Hà Nhất Triển sợ cô lạnh nên không cho mặc váy, cô đành phải tháo giày cao gót ra. Nhưng vì sao trong lòng vẫn thấy bất an?

Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Hà Nhất Triển, ánh trăng mờ mờ, làn gió đêm ẩm áp quét qua, tiếng ve kêu inh ỏi, anh đột ngột chiếm hết tầm nhìn, vẽ mặt bình tĩnh nhìn cô.

“Bảo bối?” Tiếng của Hà Nhất Triển từ một nơi xa xôi truyền đến, cắt ngang suy nghĩ. Trong trí nhớ của cô, Hà Nhất Triển luôn cao lớn tuấn lãng, sắc mặt anh bây giờ tuy lạnh nhạt, nhưng có thể thấy rõ sự phập phồng trong đáy mắt..... Anh đang khấn trương?

“Ngôn tiểu thư, con hãy nhắc lại theo lời cha một lần nữa.” Mục sư cười ôn hòa, không để ý việc cô không tập trung, “Tôi Ngôn Hâm, xin nhận Hà Nhất Triển làm chồng hợp pháp. Bắt đầu từ hôm nay, dù tốt hay xấu, giàu nghèo, lúc khỏe mạnh hay khi ốm đau, chỉ có cái chết mới có thể chia lìa chúng tôi.”

Ngôn Hâm im lặng không nói, Hà Nhất Triển nhíu mày nhìn cô chăm chú, mới chỉ trôi qua vài giây mà anh có cảm giác như không đợi được nữa

“Cái chết, cũng không thể chia tách chúng ta.” Ngôn Hâm nắm tay Hà Nhất Triển, ánh mắt long lanh, xác nhận lại lần nữa, “đúng không?”

Gánh nặng trên vai như được buông bỏ, Hà Nhất Triển bình tĩnh mỉm cười, “Đúng vậy.”

Đến khi hai người đứng dưới trời tuyết lớn giữa ngã tư đường, Ngôn Hâm vẫn còn mơ mơ màng màng, vợ chồng Brown mỉm cười, trao cho hai người một nụ hôn chúc phúc, “Chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Ngôn Hâm mỉm cười, cái lạnh cũng không đủ để chống lại ngọn lửa nóng rực trong tim cô lúc này.

“Mẹ chuẩn bị bữa tối, cùng chúc mừng ngày đặc biệt này.” Phu nhân Brown mỉm cười, nhìn đôi tay nắm chặt của hai người. Trong thời khắc hạnh phúc này, bà dựa vào vai ông xã, nghẹn ngào, “Thật tốt quá.....”

34. Chương 34

Suốt một tháng qua Hà Nhất Triển đều không tiếp điện thoại của tổng công ty, chỉ cùng Ngôn Hâm ngắm cảnh và chụp ảnh ở Anh quốc. Laptop của anh chỉ dùng để kết nối những cuộc họp quan trọng và xử lý tài liệu mà thư ký gửi đến, xong việc thì lại nhét vào trong túi tư liệu. Đương nhiên, trong kẹp tài liệu ấy còn có giấy đăng ký kết hôn của hai vợ chồng, và ảnh của người mà anh yêu nhất.

Mùa đông ở Anh không thích hợp với người có thể chất lạnh như Ngôn Hâm, dù điều hòa trong phòng luôn duy trì ở mức hai mươi tám độ thì cũng không thể khiến khuôn mặt tái nhợt của cô hồng hào hơn. Hà Nhất Triển đành phải làm túi sưởi hình người, ôm bà Hà lạnh cóng như cây kem nhỏ vào lòng. Hai người ngồi trên sofa xem phim điện ảnh. Mấy ngày này là những ngày đẹp đẽ nhất trong cuộc đời của Ngôn Hâm.

“Sao anh vẫn chưa đi làm?” Ngôn Hâm nghe tiếng Anh đến mức mơ màng sắp ngủ, nhích lại gần người đàn ông đang ngồi sau lưng.

“Chúng ta đang trong tuần trăng mật mà.” Ông Hà sung sướng nói: “Chờ tháng hai sang năm chúng ta lại đi Maldives.”

“.....” Ngôn Hâm thật sự không muốn phá hỏng tâm tình tốt đẹp của anh, nhưng hôm qua cô vô tình nhận được điện thoại của thư ký Tiểu Lâm, người mà từ trước đến nay nói chuyện luôn làm người đối diện như tấm kính trong gió xuân, thế mà ngữ khí lúc đó lại vô cùng gấp gáp, “Xin nhờ cô, Ngôn tiểu thư, nếu ông chủ còn tiếp tục không đi làm, tuy anh ấy không mất việc, nhưng chúng tôi sẽ thất nghiệp mất!”

“Ngày mai mẹ tới dạy em làm bánh kem, anh đến công ty xem thế nào đi.” Tuy cả ngày được anh ôm rất hạnh phúc, nhưng thịt ở bụng cô càng ngày càng nhiều rồi, đến cô cũng bắt đầu khinh bỉ chính mình!

Ngôn Hâm tìm mọi cách làm nũng, vừa đấm vừa xoa. Nếu không phải thân thể cô lúc này không tiện, chắc chắn cô sẽ bị anh lật qua lật lại, biến đủ thành trăm kiểu hình dạng mới thôi!

Hà Nhất Triển đe dọa: “Mấy ngày nữa em sẽ biết sự lợi hại của anh!” Sáng sớm hôm sau anh ngoan ngoãn đi làm.

Ngôn Hâm mềm nhũn nằm trên giường, thân thể giấu dưới chăn hiện đầy dấu hôn và dấu tay, hai bầu ngực mềm mại vẫn còn đau, không thể mặc nổi quần áo. Nằm đến giữa trưa, cô mới chậm rãi mặc một cái áo lông cao cổ, khoác thêm một chiếc áo măng tô bên ngoài. Lúc mẹ Hà tới nhìn thấy Ngôn Hâm đang trang điểm, bèn hỏi:

“Con muốn đi ra ngoài à?”

“Con sợ lạnh, ở nhà toàn mặc như vậy.” Ngôn Hâm đỏ mặt.

“Thằng nhóc kia thật là..... Bảo bôi tay con lạnh quá.” Mẹ Hà đau lòng ôm cô.

“Mẹ, con không sao, để con giúp mẹ.” Bây giờ cô vẫn chưa quen với những hành động thân thiết như thế, đặc biệt khi ôm có thể cảm nhận được dáng người tuyệt đẹp của mẹ Hà..... cô càng khinh bỉ chính mình khi bị nuôi thành heo con.

“Con đứng bên cạnh nhìn được rồi, món này rất đơn giản, khi còn nhỏ James thích ăn nhất đấy!” Mẹ Hà nhanh nhẹn phân loại nguyên liệu nấu ăn: cherry, táo đỏ, bánh pudding, blueberry..... Mẹ Hà thuộc như lòng bàn tay, bà đã ở Anh quốc gần hai mươi năm, cuộc sống hàng ngày nhàm chán nên đành dồn hết thời gian làm mỹ thực. “Mẹ thích nhất là làm những món điểm tâm ngọt vừa học được cho hai cha con ăn, không phải mẹ khoe khoang đâu, nhưng hai người đó thiếu chút nữa là ăn luôn cả đĩa đó.” Mẹ Hà cười vui vẻ.

“Mẹ thật lợi hại! Mẹ dạy con với ” Dáng vẻ vừa ngưỡng ngùng vừa lấy hết can đảm của Ngôn Hâm làm mẹ Hà lại ôm chặt lấy cô, “Sao bảo bôi lại đáng yêu thế này James thật đáng ghét, mẹ là mẹ nó, tiểu bảo bôi cũng bảo bôi của mẹ mà ”

Ngôn Hâm bật cười, rõ ràng ba Hà là người ôn hòa nội liêm, Hà Nhất Triển càng không bao giờ thể hiện vui buồn lên mặt, thế mà mẹ Hà lại vô cùng nhiệt tình, thoải mái. Mẹ Ngôn Hâm là mẫu phụ nữ Trung Quốc truyền thống, sẽ chẳng bao giờ ôm cô khích lệ thế này..... Ngôn Hâm vòng tay ôm eo mẹ Hà, “Mẹ đừng tức giận, tối nay con đến ăn cơm cùng ba mẹ nhé?”

Mắt mẹ Hà sáng lên, vội vàng đồng ý: “Là con nói nha. Bảo bối, bây giờ chúng ta về nhà luôn!” Tài xế đã chờ sẵn bên ngoài, mẹ Hà chẳng kịp thu dọn nguyên liệu nấu ăn bày đầy trên bàn, đã kéo cô vào trong xe.

Hà Nhất Triển về đến nhà nhìn thấy phòng bếp hỗn độn, tay anh cầm bánh kem chocolate mà Ngôn Hâm yêu nhất, lẩm bẩm: “Biết ngay là không thể khinh địch!”

Hơn bất cứ ai, anh biết tiểu tâm can của mình rất giỏi hiểu ý người khác. Người ngoài cảm thấy cô lạnh nhạt khó thân cận, nhưng đó là vì cô sợ người lạ, nếu không đủ kiên nhẫn, sẽ không thể nhìn thấy nụ cười thật lòng của cô. Nhưng chỉ cần Ngôn Hâm chấp nhận, cả đời này cô sẽ luôn tin tưởng dù người đó tốt hay xấu.

Vợ chồng Brown tất nhiên cũng cảm nhận được sự nỗ lực của cô. Tuy tiếng Anh không lưu loát lắm, nhưng lần nào nói xong cô cũng cười thẹn thùng, thấp thỏm chờ mong. Cô hy vọng được chấp nhận, được yêu quý, không chỉ vì họ là cha mẹ của Hà Nhất Triển, mà còn vì cô thích ở bên họ, rất vui vẻ thoải mái.

Ba Hà luôn mỉm cười nhẹ nhàng, thấy Hà Nhất Triển đến liền bảo anh ngồi xuống, “Hóa ra con thật sự xuống bếp, ba còn tưởng rằng Nina quá sùng bái con nên mới bịa đặt linh tinh.”

Hà Nhất Triển không đáp lại, nhìn Ngôn Hâm thân thiết nắm tay mẹ, bất mãn nói: “Làm bánh kem thôi mà sao mẹ phải kéo đến tận đây?”

“Bảo bối học xong rồi, về nhà sẽ làm cho con ăn.” Mẹ Hà không vui phát phát tay.

“Con nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi lung tung!”

“Sao nào? Không phải con gọi là tâm can sao, vậy mẹ sẽ gọi là bảo bối!” Mẹ Hà nhất quyết không đổi cách gọi, thậm chí còn kéo ba Hà xuống nước, “Không phải ông xã cũng rất thích bảo bối sao James thật đáng ghét!”

Ánh mắt ba Hà xoay chuyển, đương nhiên sẽ không thừa nhận năm phút trước mới gọi Ngôn Hâm như vậy. Ba Hà dịu dàng nói với vợ: “Anh thích em là đủ rồi, con dâu bảo bối còn đang trong thời gian tân hôn đó.”

Khóe mắt Hà Nhất Triển run rẩy, ba anh đúng là cao tay, có thể tỏ tình vô cùng tự nhiên như vậy.

“Thêm một người thích có gì không tốt? Đến hôn lễ mà con trai em còn không chịu mời em……” Nói xong, mắt mẹ Hà hơi ửng đỏ.

“Mẹ……” Ngôn Hâm có chút hoảng loạn, cầu cứu nhìn về phía Hà Nhất Triển.

“Con thấy Vera Wang cũng được đó.” Chỉ một câu của Hà Nhất Triển đã phá tan kỹ thuật diễn kém cỏi của mẹ.

“Phải đi thử váy mới được. Ba mẹ cũng có thể đến thành phố B tham gia, dù sao cũng phải gặp mặt cha mẹ Hâm Hâm một lần.” Ba Hà ra lệnh một tiếng, yêu thương nhìn khuôn mặt ủ ê của vợ…… Tuy là giả vờ, nhưng chỉ cần vợ vui vẻ là được.

Hà Nhất Triển đau đầu, quy mô có lẽ lớn hơn anh dự tính, tới thành phố B chắc sẽ không thể chỉ ở mức hôn lễ của vương thất rồi……

Ba Hà vui tươi hơn hờ kể những chuyện thú vị trước kia về Hà Nhất Triển với Ngôn Hâm mẹ Hà kéo cô sang một bên, ra vẻ thần bí hỏi: “Con từng gặp Rose rồi à?”

“Vâng.”

“Ai, tóm lại là con trai mẹ có ánh mắt độc đáo.”

“Con cứ tưởng mẹ thích cô ấy?” Liếc mắt nhìn mẹ mình một cái, Hà Nhất Triển hứng thú tiếp tục xem hình áo cưới trên Ipad.

“Thêm một người chơi với mẹ thì có gì không tốt? Nhưng mẹ thích tiểu bảo bối đáng yêu của mẹ hơn.” Mẹ Hà không đồng ý với câu nói của Hà Nhất Triển. Rose sinh ra đã có phong phạm của danh môn thực nữ, thật sự không thích hợp với tính cách của bà. Dù ba Hà có dung túng cho bà vui chơi thoải mái, bà cũng không thể ném mặt mũi của gia tộc Brown đi được. Nếu cứ phải nhìn trước ngó sau một mối như thế, xin

thứ lỗi cho kẻ bất tài, bà thật sự không thể chịu nổi một cô con dâu như thế. Trước kia quan hệ không tồi, chỉ là vì ngại Hà Nhất Triển thôi.

“Người phụ nữ của con đương nhiên là NO 1 rồi.” Hà Nhất Triển mỉm cười nói. Nhưng giọng điệu của anh đột nhiên thay đổi, “Nhưng mẹ đừng gọi tiểu bảo bối nữa, con nghe mà phiền lòng.”

“Con ghen đúng không, lòng dạ hẹp hòi.” Mẹ Hà lườm Hà Nhất Triển một cái. Đây có đúng là ông con trai từ nhỏ không để bụng chuyện gì của bà không nhỉ?

“Mẹ chờ đó.” Anh chỉ nói một câu như thế.

Chuẩn bị phải về nhà, Ngôn Hâm kéo tay anh hỏi: “Anh không chọc giận mẹ đấy chứ?”

Trong mắt Hà Nhất Triển thấp thoáng ý cười, nói không lớn không nhỏ: “Đó là mẹ thân yêu của anh, anh yêu mẹ không còn kịp ấy chứ, em yên tâm.”

“Tiểu tử thú, con gọi ai là thân yêu?” Giọng điệu âm trầm của ba Hà không khác Hà Nhất Triển chút nào, “Mau đưa vợ con về nhà đi.”

Hà Nhất Triển chỉ cười, nhìn về phía mẹ mình, bị ba Hà trừng lườm mắt một cái, anh mới đánh xe rời đi.

“Ba ba thật đáng yêu.” Ngôn Hâm tưởng tượng đến vẻ kinh ngạc thẹn thùng của mẹ Hà vừa rồi, cảm thấy thật ngọt ngào.

“Bà Hà, xin hãy chú ý đến lời nói và hành động của em.” Anh nhéo khuôn mặt nhỏ của cô. Sao anh lại không thấy cô ghen với khen anh đáng yêu nhỉ?

“Nếu hai mươi năm sau anh còn yêu em như thế, em sẽ khen anh đáng yêu.”

“Đáng yêu thì không cần.” Anh mỉm cười, “Còn yêu em, anh sẽ làm được.”

Tuy Ngôn Hâm thẹn thùng, nhưng ở bên nhau lâu rồi nên da mặt cô cũng dày hơn, “Vậy là em phải chịu thiệt rồi, em vừa đáng yêu, lại còn yêu anh như thế, thật không công bằng ”

Hà Nhất Triển thở dài, cầm tay lái không nói lời nào.

Ngôn Hâm hỏi: “Anh sao vậy?”

Có thể nói đàn ông trưởng thành hơn ba mươi tuổi như anh bị câu nói của cô làm cho hưng phấn đến mức rung mình như bị một dòng điện chạy dọc thân thể sao?

35. Chương 35

Lúc hai người trở lại thành phố B đã là cuối năm, trải qua trời đông giá rét ở Anh quốc về đến quê nhà, cuối cùng Ngôn Hâm cũng tốt hơn một chút, Hà Nhất Triển cũng trở lại trạng thái bận rộn. Ngôn Hâm đã dọn hết đồ đạc đến nhà anh, các chi tiết trong hôn lễ đã có ba mẹ Ngôn giúp đỡ, không cần cô phải bận tâm. Ngôn Hâm đã từ chức, biến thành dân thất nghiệp lang thang, lúc này đang ngồi xổm dưới đất nghiên cứu lò nướng mới mua.

Hà Nhất Triển xử lý những công việc còn tồn đọng, trong khoảng thời gian này toàn đi sớm về trễ nên Ngôn Hâm đều về Ngôn gia ăn cơm. Thiếu vợ yêu ngồi trong lòng, anh ăn cơm cũng chẳng thấy ngon, nên hôm nay mới về sớm một chút. Anh bước vào nhà mà không thấy người đâu, đi vào phòng bếp mới phát hiện cô đang ngồi xổm trên mặt đất. “Em đang làm gì đó?”

“Làm bánh kem, nhưng em không biết phải đặt bao nhiêu phút.....” Quyển hướng dẫn sử dụng nói nửa tiếng là được, nhưng cao nhân hướng dẫn làm bánh kem lại nói phải nướng một tiếng... Chẳng lẽ cơ năng của lò nướng khác nhau nên thời gian cũng không giống nhau sao?

Hà Nhất Triển cầm quyển hướng dẫn sử dụng đọc nhanh như gió, lại nhìn bánh kem trong lò nướng, ấn một cái nút, “Đừng ngồi trước lò nướng, phóng xạ không tốt.”

Bị kéo lui về sau vài bước, Ngôn Hâm hỏi: “Hôm nay anh về sớm thế, định ăn cơm cùng ba mẹ sao?”

“Hôm nay ăn ở nhà, anh mới từ Nhất Niệm về.....” Hà Nhất Triển luồn một tay vào trong tạp dề, vuốt ve làn da mềm mại của Ngôn Hâm, môi khẽ hôn lên vai cô, còn tay kia với vào trong quần lót của cô, xoa nắn hoa hạc nhỏ bé yếu ớt. “Ngoan, để anh ăn em trước.....”

“Ồ, ở chỗ này...?” Ngôn Hâm kéo tay Hà Nhất Triển lại nhưng không cách nào ngăn cản được động tác xoa nắn thuần thực của anh. Cô cong người dựa vào bếp, còn anh chỉ dùng hai ba động tác đã lột sạch quần áo trên người cô, chỉ còn chừa lại cái tạp dề.

“Ngoan quá, thả lỏng nào, để anh vào.” Anh vuốt ve nơi riêng tư ướt át của cô, rồi lại dùng chân đỉnh đỉnh vào nơi đó, ý bảo cô mở rộng chân hơn. Bụng Ngôn Hâm kề sát mặt bàn, xúc cảm lạnh lẽo làm người cô co lại, kẹp chặt lấy ngón tay của Hà Nhất Triển. Cảm giác sắc khoải càng khiến anh thêm ôn nhu, nhưng động tác tay lại càng lúc càng nhanh, “Chật quá, tâm can ngoan.....” Anh đẩy hai mảnh cánh hoa ra để phân thân to lớn đi vào, khiến Ngôn Hâm phải hét lên một tiếng. Anh vội giữ chặt eo cô lại, động thân đi sâu vào trong.

“Trưởng quá... Chờ một chút.....” Dù làm bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần tiến vào dự vọng của Hà Nhất Triển đều làm tim Ngôn Hâm đập nhanh hơn, giống như chạm thẳng đến trái tim cô. Cảm giác mất khống chế ấy làm thân thể cô càng thêm mất cảm. Cô không thể nghe rõ anh đang nói gì, chỉ có thể cảm nhận cây gậy kia càng ngày càng bành trướng. Thậm chí cô còn cảm nhận mình kẹp chặt nó như thế nào.....

“Tâm can... Em thích...” Hà Nhất Triển quan sát tỉ mỉ phản ứng của cô. Phòng bếp và phòng khách chỉ được ngăn cách bằng một tấm kính trắng, tiếng thân thể va chạm đầy sắc tình vang lên trong không gian trống trải, đủ để khiến người nghe nóng lên. Một tay anh nắm không thể bao trọn bầu ngực đầy đặn đang nảy lên không ngừng của cô, miệng nói nhỏ bên tai cô: “Tay anh không bao trọn bảo bối này được nữa rồi... Có thích anh làm vậy không?” Anh kéo đầu vú cô, biết bên trái là điểm mất cảm nhất của cô nên anh cố tình lưu lại hồi lâu, rồi thấp giọng cười.

Tiếng cười kia vừa mị hoặc vừa gợi cảm, tựa như thanh chocolate cao cấp Hà Nhất Triển mua cho cô, chui vào trong tai cô, kích thích khiến thân thể cô vô cùng thoải mái.

Nhìn từ phía sau sẽ chỉ thấy Hà Nhất Triển mặc vest đen chỉnh tề đứng trong bếp làm gì đó. Anh chỉ một chiếc cúc trên chiếc áo vest, vẻ mặt căng thẳng như đang chờ thời khắc mở nắp nồi ra. Quả nhiên, màu sắc và mùi hương của thức ăn đều đúng như anh dự đoán, khiến người ta hài lòng.

Anh thấy thật may mắn khi lúc trước thiết kế dùng hai màu đen trắng làm chủ đạo cho căn nhà, đá cẩm thạch đen bóng tương phản hoàn hảo với làn da trắng như sữa của mỹ nhân. Bây giờ Ngôn Hâm đang dùng cả hai bàn tay che chặt môi nhưng cũng không ngăn được tiếng rên rỉ rất nhỏ. Hai bầu ngực mềm mại thỉnh thoảng tràn ra khỏi kẽ tay anh, cọ lên lạnh bàn lạnh lẽo khiến tiếng kêu của cô càng thêm kiều mị. Đôi chân thon dài trắng nõn dính chặt vào quần âu của anh, chỉ có hai người họ mới biết khoảng cách này có thể làm tiểu huyết của cô hút càng chặt hơn, vật nam tính của anh như muốn khai mở tử cung của cô. Vì vận động mạnh mà cái mông tròn trịa của cô hơi rung lên, tiếng thở dốc vang lên không ngừng. Hà Nhất Triển không nói nữa, toàn tâm toàn ý chú ý tới động tĩnh của mỹ nhân dưới thân.

“Nhất Triển... Ân ân... Trưởng quá...” Không biết đã tiết mấy lần, khuôn mặt của Ngôn Hâm hồng nhuận, eo mỗi nhừ, cô chủ động kẹp chặt dự vọng to lớn trong cơ thể. Nghe thấy Hà Nhất Triển rên lên, cô đè bàn tay to đang đặt trên ngực mình lại, then thùng nói: “Dùng sức... xoa giúp em... Thật thoải mái a.....”

Mỗi người xoa một bên ngực, hai bầu ngực mềm mại biến đủ hình dạng kỳ quái trong tay hai người. Anh cúi đầu chặn miệng cô lại, Ngôn Hâm chủ động đưa lưỡi ra để anh ngậm lấy. Dáng vẻ vừa nghe lời vừa phóng đảng của cô làm da đầu Hà Nhất Triển tê dại, tốc độ dưới thân càng lúc càng nhanh, “Tâm can... thích không...?”

“Thích... em thích..... A... Nhanh lên a.....” Cô không ngừng hóp bụng lại, những lời cầu yêu nhiệt tình đều bị Hà Nhất Triển nuốt hết, môi lưỡi giao hòa. Sau một hồi vận động, tiểu huyết co chặt, Ngôn Hâm kêu một tiếng, lên cao trào.

“Thiếu chút nữa là em bẻ gãy anh rồi.....” Anh xoay người rồi khép chặt hai chân cô lại, hưởng thụ khoái cảm tuyệt vời. Nhìn cánh hoa sưng đỏ đang ngậm lấy dục vọng của mình, anh có cảm giác hào hùng như vừa chinh chiến muôn vàn trận chiến.

Tuy ngày nào cũng làm, nhưng chỉ là giải thèm chứ không thể lấp đầy bụng. Vết vả lấm mới cưới được kiểu thế, cô không cần làm gì cả, chỉ cần ở nhà tắm rửa sạch sẽ chờ anh về.....

Anh còn chờ gì mà không nuốt luôn món ngon này vào bụng cơ chứ!

Anh ngẩng đầu lên nhìn hai bầu ngực mềm và đầu vú cương cứng của Ngôn Hâm mà không khỏi nuốt nước miếng. Hà Nhất Triển thân kinh bách chiến lần đầu tiên cảm thấy bất cứ lúc nào đàn ông cũng có thể bị tình trùng xông lên não không phải không có nguyên do.....

“Lạnh quá... chồng ơi...” Không biết mình đang bị YY, Ngôn Hâm vặn vẹo eo, cô phát hiện Hà Nhất Triển không có... Cảm giác đại sự không ổn, cô làm nũng kéo áo sơ mi của anh nói: “Em muốn ở trên.....”

“Được.” Anh kéo ghế dựa ra ngồi, lấy bữa tối được đóng gói cẩn thận ra, nói: “Em động đi, anh sẽ ngồi hưởng thụ.”

..... Anh định làm trò gì vậy chứ?! Đầu Ngôn Hâm đỏ đầy vạch đen, nhưng cô vẫn đưa tay cởi thắt lưng của anh ra, khóa kéo quần, đỡ vai Hà Nhất Triển bắt đầu lên xuống.

Vừa rồi miếng kim loại ở thắt lưng làm cô không thoải mái, cứ lúc nóng lúc lạnh, giờ thì tốt hơn rồi. Ngôn Hâm áp mặt vào cổ anh, tiết tấu như vậy đối với cô là thoải mái nhất.

Hà Nhất Triển biết Ngôn Hâm đang nghĩ cái gì, anh gấp một miếng thức ăn đưa đến bên miệng cô, “Ăn nào.”

Ngôn Hâm dừng động tác để ăn, miệng đã bị vỗ nhẹ một cái, “Ừm!”

“Không được dừng!” Hà Nhất Triển cực kỳ vừa lòng, “Ăn nhiều một chút, đêm nay anh phải từ từ yêu thương em!”

..... Cái gì?!?!?!?

36. Chương 36

Trước khi đi Anh, Ngôn Hâm đã nộp đơn từ chức, trưởng phòng tuy hy vọng vị đại Phật này có thể ở lại, nhưng cũng sợ miếu nhỏ không phụng dưỡng được, chọc chủ nhân của đại Phật không vui... Cho nên đã gần nửa năm Ngôn Hâm không đến công ty.

Từ bãi đỗ xe ngầm, Ngôn Hâm đi thang máy chuyên dụng lên mà chỉ sợ gặp được người quen, nhưng nghĩ lại thì dù sao cũng không phải lần đầu tiên..... Có đặc quyền thì cứ nhận thôi!

Ngôn Hâm vừa vào cửa đã nhìn thấy Hà Nhất Triển ngồi sau bàn làm việc, đầu hơi cúi xuống, mặt mũi tuần dật bất phàm, khóe miệng hơi mím lại khiến anh thoát nhìn có chút nghiêm túc lạnh lùng, tay cầm bút máy không biết đang viết cái gì..... Cô lại nhớ tới cảnh tượng làm càn mắt không chế tới hôm qua....., còn chưa kịp lên tiếng, Hà Nhất Triển đã nhìn thấy cô, khóe miệng anh lập tức cong lên, ánh sáng nhu hòa trong đáy mắt bắn thẳng về phía cô. Ngôn Hâm đỏ mặt, trong lòng ngọt như đổ mật. Cô đi qua, ngồi vào lòng anh, nũng nịu: “Không được nhìn em như vậy!”

“Vì sao?” Hà Nhất Triển nhướn mày.

“..... Bởi vì em phát hiện mình càng thích anh hơn.” Cô kéo cà vạt của anh, dáng vẻ then thừng.

“Vậy anh càng muốn xem.” Anh nâng cằm cô lên, trao cho cô một nụ hôn sâu rồi mới hỏi: “Còn đau không?”

Ngôn Hâm theo bản năng kẹp chặt chân lại, có ảo giác như dục vọng của anh vẫn còn trong cơ thể, đỏ mặt muốn thoát khỏi sự khống chế của anh. Anh thật lưu manh, thật quá đáng mà!

“..... Em vẫn còn đau!” Rầu rĩ nói mấy chữ, Ngôn Hâm còn đặc biệt nói lớn hai chữ cuối cùng.

“Lớn tiếng chút.” Cảm giác da thịt tiếp xúc thật tuyệt, Hà Nhất Triển lại cọ thêm vài cái.

Ngôn Hâm mất hứng lườm anh. Trong đầu đột nhiên nảy ra trò đùa dai, cô cố ý thì thầm bên tai anh: “Đau đến mức em không mặc được quần lót đâu.....” Nói xong cô còn cọ cọ vài cái, để Hà Nhất Triển cảm nhận được sự chân thật.

Da đầu căng lên, Hà Nhất Triển thở hắt một hơi, kéo ngăn kéo lấy ra một thứ, đặt Ngôn Hâm lên bàn, đưa cho cô, “Em tự bôi đi.”

Ngôn Hâm nhận lấy, nhìn mấy chữ to đùng trên vỏ hộp, cô cao giọng: “Bôi ở đây luôn?”

“Ừ.”

“Vì chuyện này mà anh gọi em tới?”

“Anh đâu thể trốn việc được.” Anh gõ gõ mặt bàn, ý bảo có rất nhiều văn kiện cần phê duyệt.

“Em vào WC.”

“Không, bôi luôn ở chỗ này.”

Ngôn Hâm khó hiểu nhìn anh, cần môi nghĩ anh không có khả năng làm chuyện xấu ở đây được. Cô nghiêng cứu thần sắc của anh một lượt, nghe lời mở hộp, chạy đến sofa đối diện bàn làm việc ngồi xuống, hai chân quỳ lên mặt ghế, kéo quần lót xuống phía dưới một chút, chỗ tư mật như ẩn như hiện. Ngón tay nhỏ nhắn của Ngôn Hâm cứ ra ra vào vào giữa lớp vải mỏng manh và làn da trắng nõn.

“Kéo xuống thêm chút nữa.” Giọng nói khàn khàn từ bên kia truyền đến, gợi cảm đến mức không ai có thể cự tuyệt.

“Không được.” Giọng nữ gợi cảm kiều mị từ chối, vì đau mà Ngôn Hâm hơi nhíu mày, cúi đầu nhìn một chút, xoa liên tục để thuốc ngấm nhanh hơn.

Cô muốn nhìn thấy dáng vẻ cầu mà không được của anh.

Hà Nhất Triển hí mắt lại, tay che mũi miệng, cẩn thận khắc sâu động tác của vợ yêu vào trong đầu. Thậm chí cả tiếng hừ từ mũi của Ngôn Hâm cũng..... gợi cảm vô cùng, làm thú tính của anh muốn nổi dậy.

“Em có còn nhớ lần em dụ dỗ anh không?” Hà Nhất Triển hỏi.

Ngôn Hâm biết anh đang nói đến lần đó. Nhìn ánh mắt thâm thúy trầm tĩnh của Hà Nhất Triển, đầu ngón tay cô đi vào trong cửa huyệt, ánh mắt hơi trầm xuống, cười, “Kỳ thật... khi đó anh cũng có thể ăn em.”

Ngón tay Hà Nhất Triển khẽ động, không nói gì.

Ngôn Hâm cắn môi, sắc mặt thẹn thùng nói: “Bởi vì lúc đó nhìn anh quá gợi cảm..... em liền nghĩ không ai có thể từ chối anh.”

Anh buông tay, mỉm cười, cầm lấy bút máy trên bàn, không biết đang nghĩ gì.

“May mắn lúc đó em không..... làm như bây giờ,” Ngôn Hâm đứng lên, mái tóc dài đen nhánh che nửa bên mặt cô, dáng vẻ nhu nhược vừa đáng thương vừa đáng yêu, “đến quần cũng không thể mặc.....”

Hà Nhất Triển dùng tay che kín mắt, thở ra một hơi thật dài.

- ———

Ngôn Hâm cầm quà kết hôn Lệ Lệ tặng lên văn phòng tổng tài, chờ Hà Nhất Triển tan tầm rồi cùng nhau ngồi xe về nhà. Vừa nhìn thấy tài xế, cô khen ngợi một câu: “Cà vạt rất đẹp.”

Tài xế chột dạ xấu hổ liếc mắt nhìn Hà Nhất Triển một cái, “Cảm ơn phu nhân.”

Chưa kịp nhìn thấy phản ứng của tài xế, chỉ nghe cách xưng hô của anh ta mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Hâm đã hơi nhần lại, “Anh vẫn cứ gọi tôi là Ngôn tiểu thư đi.....”

Mới hai mươi lăm tuổi đã bị gọi là phu nhân thật sự quá đáng sợ.

“Tặng cái gì?” Hà Nhất Triển liếc mắt nhìn hộp quà đóng gói tinh xảo một cái.

“Không biết, cô ấy bảo anh và em cùng mở.” Quà kết hôn chính là quà cho hai vợ chồng, chắc là đồ cả hai người cùng dùng được.

“Hôm nay mẹ hỏi em muốn mời bao nhiêu khách, em không biết, lát nữa anh hỏi lại mẹ xem.” Ngôn Hâm nhớ đến cuộc gọi sáng nay của mẹ Ngôn, chun chun mũi. Cô dâu mà đến tình hình hôn lễ của mình thế nào cũng không rõ, mẹ Ngôn chỉ hận rèn sắt không thành thép, liền giao cho cô nhiệm vụ chọn món ăn, “Ngày mai phải đi chọn món, anh có đi không?”

“Được.”

“..... Thôi, anh cứ đi làm đi, chồng là tài sản cá nhân, phải dùng tiết kiệm.” Cô biết Hà Nhất Triển rất bận rộn, chỉ muốn làm nũng một chút thôi, chứ không dám quấy rầy công việc của anh.

“Đều là của em rồi mà còn cần tiết kiệm? Anh có thể cho người đưa đến công ty để thử.” Hà Nhất Triển ôm Ngôn Hâm, rất vui vì cuối cùng cô đã bắt đầu biết làm nũng với anh. Hai người ở bên nhau lâu như vậy, nếu 24 giờ đều có cô ở bên, cuộc sống của anh sẽ rất tốt đẹp.

“Không cần... Em mang cơm trưa cho anh.”

- - - - -

Hôm sau Ngôn Hâm vừa ra khỏi tiểu khu, đã nhìn thấy Quý Dao đang tươi cười rạng rỡ.

“Chúc mừng em kết hôn.” Trong tay Quý Dao bê một chày lan hồ điệp, “Đây là quà kết hôn, em đừng từ chối.”

Tuy anh không thể mang lại hạnh phúc cho em như người kia, nhưng rất vui được quen biết em. Anh chân thành chúc em hạnh phúc.

Ngôn Hâm thấy không phải hoa hồng liền nhận lấy, “Cảm ơn, sao anh lại ở đây?” Mỗi lần cô gặp vấn đề về xe cộ, Quý Dao đều vừa vịn xuất hiện.

“Lần này cũng không phải là trùng hợp, có người nhờ anh đón em đi thử đồ ăn.” Quý Dao mở cửa xe làm tư thế mời. Ngôn Hâm cảm thấy không ổn: “Ai vậy? Phiền anh quá.”

“Không phiền, là dì Từ, các trưởng bối đều lo không hết việc, dựa vào chút tình bằng hữu, anh làm tài xế cũng không quá chứ?”

Vì sự nhiệt tình của mợ mà Ngôn Hâm thật sự không biết nên nói gì..... Vật tấn kỳ dụng, chính là đạo lý này sao.

(Vật tấn kỳ dụng: vật dùng đúng chỗ, người dùng đúng việc, dùng hết khả năng.)

Nhưng, bảo người đàn ông từng thích cô đưa cô đi thử đồ ăn, nghĩ thế nào cũng thấy kỳ quái.

Ngôn Hâm tranh thủ gọi điện thoại đến Từ gia, Từ Tịch nghe máy, nhẹ nhàng nói: “Anh ấy và bạn trai chị thường tới nhà ăn cơm, ngày đó vừa vịn nghe chuyện nên xung phong nhận việc.”

“À.....”

“Chồng em chắc sẽ không keo kiệt thế chứ, bạn bè giúp đỡ nhau thôi mà.” Từ Tịch cười khê.

“Anh ấy không keo kiệt, em chỉ không muốn có bất cứ chuyện gì quấy nhiễu đến anh ấy thôi.”

“..... Em tốt với anh ấy thật đấy.”

“Đương nhiên, đó là chồng em mà.” Ngôn Hâm mỉm cười.

“Ai, đã nói rồi đó, chị nhất định phải làm phù dâu, chị chờ lâu lắm rồi.”

“Không thành vấn đề!”

Ngôn Hâm ăn no căng bụng mới định ra được thực đơn. Cô khó chịu không ngừng xoa bụng, Quý Dao đề nghị: “Có muốn đi dạo một lúc không?”

“Không được, em còn phải đi đưa cơm trưa cho anh ấy.” Chọn đồ ăn thử làm cơm trưa..... Hà phu nhân quả nhiên là quản gia.

Hai người đang trên đường đến công ty thì Hà Nhất Triển gọi điện thoại tới: ” Em đang ở đâu?”

“Sắp tới rồi, anh đói chưa?”

“Rồi, muốn ăn em.”

Ngôn Hâm nha một tiếng, Quý Dao nghiêng đầu nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô, khẽ mỉm cười, hỏi: “Ông xã của em à?”

Ngôn Hâm gật đầu, nói với Hà Nhất Triển: “Đợi chút.”

Thư ký Tiểu Lâm đã đứng đợi trước cửa từ lâu, Ngôn Hâm cảm ơn chuẩn bị xuống xe thì bị Quý Dao cản lại: “Tuy không thể tham gia hôn lễ của em, nhưng anh thật lòng chúc mừng em.”

“Cảm ơn, nếu có thể em cũng không muốn tổ chức đâu, làm kiểu Trung và kiểu Tây cùng một ngày... em nhất định sẽ rất thảm. Nhưng, em hiểu anh muốn nói gì, chúng ta là bạn bè, anh đưa đón em nhiều lần như thế, sau này nếu cần giúp đỡ cứ tới tìm em.”

“Bất cứ chuyện gì sao?”

“Cũng không tới mức đó.....”

- - -

Sắc mặt Hà Nhất Triển bình thản, nhưng Ngôn Hâm vừa vào cửa chưa đầy một giây, anh đã ngẩng đầu lên, khoe mắt liếc qua thân ảnh sáng ngời, nhìn một hồi lâu mới dời mắt đi. Anh nhíu mày nhìn chằm chằm lan hồ điệp.

“Ai tặng vậy?”

“Một tài xế tốt bụng.” Ngôn Hâm ngồi vào lòng anh, chủ động hôn anh một cái, “Quý Dao, anh còn nhớ không?”

37. Chương 37: (kết)

Mỗi ngày Hà Nhất Triển gặp nhiều người như vậy, tất nhiên sẽ không nhớ rõ được từng người, nhưng ít nhiều anh vẫn có chút ấn tượng với tình địch đi ngang qua này. “Hà phu nhân, em nói xem bây giờ muốn thế nào?”

“Muốn thế nào là sao?”

“Em muốn bồi thường cho anh thế nào?” Hơi thở mát lạnh của người đàn ông tới gần, Ngôn Hâm vội vàng ngăn môi anh lại, “Anh không biết buổi tối trước hôn lễ chúng ta không được ở cùng nhau sao? Cho nên ” cô cố ý dừng một chút, “Mẹ em muốn em về nhà, sau đó anh đến đón em.”

“Không được!” Hà Nhất Triển quyết đoán cự tuyệt. Anh lớn lên ở nước ngoài, không biết tập tục của Trung Quốc, đây chỉ là cách làm mê tín của các trưởng bối. Mỗi ngày anh đều phải ôm ôn hương nhuyển ngọc mới ngủ được, nên một ngày cũng không muốn chờ đợi.

Không biết đời này hai người có thể ở bên nhau bao lâu, sao có thể không nắm chắc mỗi giây mỗi phút ở chung được?

“Anh nhin một chút đi ” Ngôn Hâm không nghĩ nhiều như thế, dù sao cũng chỉ một đêm thôi mà, phải chuẩn bị đầy đủ tinh thần để chiến đấu chứ!

Hà Nhất Triển nhíu chặt mi tâm, không thêm so đo với tình địch qua đường không biết từ đâu chui ra nữa, nhưng trong lòng vẫn ghen tuông quay cuồng, buồn bực không có chỗ phát tiết, đành phải trừng phạt cô vợ nhỏ không nghe lời trước mắt. “Sau này không được ngồi xe của người đàn ông khác!”

“Làm gì có cơ hội, nếu Hà tiên sinh có chuyện gì cũng thẳng thắn thành khẩn thì nói chuyện với nhau có thể xúc tiến tình cảm thân mật giữa phu thê đó.” Ngôn Hâm cảm thấy bọn họ ở bên nhau không phải hôn thì chính là “làm”..... Mỗi lần cô nói chuyện Hà Nhất Triển cũng chỉ biết nói “Được”, nếu không thì chính là “Có anh ở đây rồi”. Cho nên bọn họ cần phải bồi dưỡng thói quen nói chuyện tốt đẹp này mới được.

“.....Cà vạt của tài xế là Rose tặng đó.” Im lặng thật lâu, Hà Nhất Triển nói một câu như thế, thấy sắc mặt của Ngôn Hâm mờ mịt, anh có lòng tốt nhắc nhở: “Cái lần trước em khen ấy.”

Đầu óc Ngôn Hâm xoay chuyển nhanh chóng, sắc mặt lập tức xầm xì: “Cái đó vốn tặng cho anh đúng không?”

“Ừ.”

“..... Thật ra Quý Dao không chỉ đưa em về một lần, lúc anh và Rose đi tham gia party, cũng là anh ấy đưa em về nhà.”

“Ngôn! Hâm!”

Được rồi, có lẽ chủ ý này không được thỏa đáng.

Hôn lễ của hai người cử hành đúng mùa hoa anh đào, suy xét đến tín ngưỡng của gia tộc Hà Nhất Triển, buổi sáng hai người làm lễ ở giáo đường, dưới sự chứng kiến của mục sư tuyên thệ trở thành vợ chồng, buổi tối lại đến khách sạn năm sao cao cấp mở trăm bàn tiệc chiêu đãi giới thượng lưu, thân hữu hai bên. Bên ngoài một trăm chiếc siêu xe hộ tống cô dâu đi một vòng thành phố B, giống như Hà Nhất Triển đoán, thu hút bao sự chú ý của người qua đường.....

Trước đây Ngôn Hâm nghe những người có kinh nghiệm nói chắc chắn sẽ đói bụng, nên muốn ăn phải bắt chuẩn thời cơ. Ví dụ như khi người chủ trì đứng trên đài giới thiệu trường bối hai bên gia đình, cô sẽ ăn một cái bánh bao, lúc đổi lễ phục sẽ gấp một miếng thịt cho vào miệng.....

Từ Tịch còn khản trương hơn cả cô: “Đừng ăn nữa!” Lễ phục này được làm theo số đo riêng. Quan trọng là đây chính là váy của Vera Wang đó! Đừng để bàn tay dính đầy dầu mỡ của em chạm vào lễ phục!

“..... Em buồn ngủ quá...” Năm giờ sang Ngôn Hâm đã phải dậy, tuy có Hà Nhất Triển luôn ở bên chăm sóc, nhưng anh cũng có lúc lực bất tòng tâm, vì có bao nhiêu người muốn nhân cơ hội này tiếp cận anh, ai kính rượu cũng phải uống, Ngôn Hâm cũng không cẩn thận bị rót mấy chén, choáng váng chỉ muốn ngã lăn ra.

Bởi vì thể lực của cô dâu không chống đỡ nổi nữa, Hà Nhất Triển cho người đưa cô về nhà nghỉ ngơi trước, lúc về đến nhà đã là nửa đêm, Ngôn Hâm tắm rửa sạch sẽ, lấy quà kết hôn Lệ Lệ tặng mặc vào, ngã nhào lên giường ngủ say sưa.

Lúc Hà Nhất Triển về đến nhà người đầy mùi rượu, mệt mỏi rã rời, trong nhà tối om, chắc là cô vợ nhỏ mệt quá nên quên không bật đèn. Không muốn mùi rượu làm cô khó chịu, anh đi tắm rửa trước, lúc bước ra thấy trên giường có một người phụ nữ nằm đưa lưng về phía anh.

“Tiểu Hâm?” Bật đèn đầu giường lên, cảnh sắc diễm lệ trước mắt làm hơi thở của anh cứng lại. Hai sợi dây nhỏ xíu buộc hờ trên cổ không che lấp được cảnh xuân. Lật người Ngôn Hâm qua, Hà Nhất Triển giật mình.

“Ừm.....” Dưới thân là cảm giác ướt át quen thuộc, một con rắn lớn không ngừng ra vào nơi tư mật của cô, làm ái dịch chảy ra. Theo bản năng Ngôn Hâm uốn thẳng lưng, liền nghe rõ tiếng nuốt nước bọt ừng ực.....

“Tâm can!” Hà Nhất Triển không kịp cởi quần áo của cô đã vội vàng tiến vào. Ngôn Hâm kêu rên một tiếng, mặc anh tiếp tục đóng cửa. “Anh thích món quà này!”

“Lệ Lệ... tặng.....” Khó trách lúc trước biểu tình của Lệ Lệ lại đáng khinh như thế, còn muốn Hà Nhất Triển và cô cùng mở..... May mà cô xem trước! Nhìn phản ứng hưng phấn của người đàn ông nằm trên, cô bắm

vào bả vai rắn chắc của anh, chiếc áo ngực vừa trơn vừa lạnh cọ vào người làm cô không thoải mái, “Àn àn..... Em muốn ở trên...”

Hà Nhất Triển ngồi bên mép giường nâng người cô dậy, mảnh vải nhỏ xíu phía dưới khó khăn lắm mới che đậy được cánh hoa bí ẩn bị anh lột ra vứt sang một bên, một bên ngực tròn trịa của Ngôn Hâm trượt ra khỏi áo lót. Màu tím oải hương cộng với ánh đèn mờ mờ giúp cô thêm phần quyến rũ, đặc biệt cái áo lót này... còn làm từ ren trong suốt.....

Hà Nhất Triển hôn mà như muốn nuốt luôn Ngôn Hâm vào bụng, cách lớp vải mỏng manh anh xoa bóp ngực cô lúc mạnh lúc nhẹ, lại còn dùng sức ngậm lưỡi Ngôn Hâm khiến cô phát đau. Hai cái miệng không ngừng trao đổi chất lỏng trong miệng nhau, thỉnh thoảng anh lại triển miên quét qua từng tắc trong khoang miệng cô, cho đến khi cảm cô dính đầy nước miếng, anh mới khẽ liếm khô miệng cô, ngừng đòi hỏi.

“Thoải mái không? Tâm can...” Anh nhấn nhẹ vào hoa hạc đã hơi sưng lên của cô, khiến tiểu huyết của cô kẹt chặt nơi nam tính của anh hơn. Ở bên nhau lâu như thế rồi, Ngôn Hâm càng ngày càng khiến anh mê muội, sao nơi nhỏ xíu ấy có thể chứa đựng được dự vọng to lớn của anh nhỉ? Anh chỉ mới tiến vào hai ngón tay mà đã cảm nhận được sự ướt át ẩm áp như đang ngâm mình trong suối nước nóng, càng vào sâu càng nóng bỏng...

“A! Anh, anh... rút ra.....” Dự vọng của Hà Nhất Triển đã đủ thô rồi thế mà anh còn nhét thêm hai ngón tay vào nữa. Ngôn Hâm không chịu nổi khi mở rộng như vậy, khoái cảm dâng lên ào ạt. Bây giờ cô mới biết trước đây Hà Nhất Triển đã ôn nhu với cô cỡ nào, chưa bao giờ hoàn toàn chiếm hữu cô như lúc này.....

Anh cố định eo cô lại, ép cô ngồi xuống sâu hơn, ngón cái chọc vào hoa hạc, ba ngón tay bên trong tiếp tục khuấy đảo. Anh biết cô sắp lên cao trào, vì khuôn mặt nhỏ nhắn toát lên sự bất lực dưới ánh đèn mờ ảo, đôi tay rũ xuống. Hà Nhất Triển bắt đầu từng cú nhấp thật mạnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Hâm ngẩng cao, cuối cùng rên lên một tiếng giống như con thú nhỏ. Da đầu anh tê dại, lưng cứng đờ, chỉ cảm thấy quy đầu của mình bị một cái miệng nhỏ mút chặt. Ngôn Hâm dựa vào người anh, hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể thở phì phò cảm thụ khoái cảm cực hạn.

“Tâm can..... của anh...” Hà Nhất Triển hôn lên gương mặt mướt mồ hôi của cô, cuối cùng đêm nay Ngôn Hâm đã hoàn toàn thuộc về anh. Tuy rất mệt, nhưng nhìn vợ yêu đã ngủ say, anh vẫn vui sướng vô cùng.

Sống trên đời không cần quá xuất sắc, chỉ cần vui vẻ là được.

Muốn vui vẻ cũng rất khó, mà muốn vui vẻ cùng người mình yêu lại là chuyện khó cầu suốt đời.

Cuộc đời này của anh đã thỏa mãn rồi.

=====

38. Chương 38: Phiên Ngoại: Chút Tật Xấu

Ngôn Hâm có rất nhiều thói quen nhỏ, với một người nghiêm cẩn như Hà Nhất Triển thì có thể xem đó là chút tật xấu. Thỉnh thoảng chút tật xấu này còn coi như đáng yêu, nhưng để biến thành hứng thú hoặc yêu thích vậy còn chờ thương thảo.

Hà Nhất Triển biết sự cách biệt mười năm không thể dùng sự bao dung là có thể dễ dàng xóa nhòa, cũng bởi vậy anh không chỉ coi Ngôn Hâm là bạn gái, mà còn là con gái, em gái, tất cả những thân phận nhận được sự ái đều thuộc về một mình Ngôn Hâm. Cho nên dù hiện tại cô nằm trên sofa trong văn phòng của anh vui vẻ nghịch Ipad, anh cũng có thể dùng vẻ mặt ôn nhu như nước nhìn cô.

“Đáng yêu quá, đáng yêu quá.....” Ngôn Hâm chịu không nổi mấy hình ảnh đáng yêu trong ipad nữa, vừa tắt máy đi thì nhìn thấy Hà Nhất Triển đang mặt mày hớn hớn nhìn mình.

“Anh làm gì mà trưng vẻ mặt lưu manh vậy?” Ngôn Hâm kéo váy che lấp cảnh xuân, mắt cười cong cong.

“Đang xem cái gì?”

“..... Không nói cho anh biết!” Anh biết là thăm.

Thư ký Tiểu Lâm đứng lúc bước vào thấy tổng tài đang cúi đầu ăn nói nhỏ nhẹ với vợ. Anh ta thấy nhiều rồi nên không phản ứng gì, đặt bản kế hoạch lên bàn, “Tổng giám đốc, trưa nay có cần đặt bàn không ạ?”

“Muốn không?” Hà Nhất Triễn hỏi cô vợ nhỏ trong lòng. Hai chữ bình thường phát ra từ miệng chẳng hiểu sao anh lại khiến cô đỏ mặt.

“..... Không cần.”

Ý chính là... gọi cơm hộp đi. Đôi vợ chồng này đúng là không coi ai ra gì mà. Thư ký Tiểu Lâm chỉ cần nhìn ánh mắt là hiểu, không nói gì nữa, lạng lẽ lui ra ngoài.

Sau khi Tiểu Lâm đi ra ngoài, Ngôn Hâm làm bộ đánh vào ngực Hà Nhất Triễn vài cái, thế mà anh còn trưng ra vẻ mặt đứng đắn, nhưng ý cười nơi đáy mắt đã tiết lộ toàn bộ tâm tư của anh. “Nghĩ đến cái gì?”

“Không nghĩ gì cả.” Ngôn Hâm muốn thoát khỏi vòng tay anh, nhưng lại bị anh giữ chặt lại. Hà Nhất Triễn cố ý ghé sát vào vành tai cô, thì thầm hỏi, giọng điệu thêm vài phần dụ hoặc: “Muốn không?”

Mặc kệ muốn hay không, lúc Ngôn Hâm mờ mờ hồ hồ được Hà Nhất Triễn ôm xuống khỏi mặt bàn thì đã qua giờ cơm trưa, anh ôm cô vào phòng tắm qua loa, nhìn mắt cô díp lại, xoa đầu hỏi: “Muốn ăn gì không?”

“..... Có.”

Ngôn Hâm bật TV, nằm trên giường xem show đời Hà Nhất Triễn lấy đồ ăn. Anh không đem tất cả món ăn vào, chỉ chọn mỗi thứ một ít cho vào một cái bát, bưng thêm một bát canh, đặt lên cái bàn nhỏ bên cạnh giường lớn.

Thư ký Tiểu Lâm có thể trở thành trợ thủ đắc lực không phải không có nguyên do. Ngôn Hâm vừa nhai đồ ăn, vừa đáp ứng hỏi: “Chuyện đó..... Bọn họ có biết chúng ta làm gì trong này không?”

Hà Nhất Triễn nhìn ipad Ngôn Hâm ném trên sofa, nửa người dựa vào đầu giường xem TV cùng cô, thoải mái trả lời: “Biết thì sao.”

Ngôn Hâm dùng sức chọc đồ ăn trong bát, ghen nửa ngày mà không mắng được, chơi trò lưu manh không phải một người là có thể làm được, huống chi, cô còn là người hưởng thụ. “Đáng ghét!”

Hà Nhất Triễn không tiếp lời, Ngôn Hâm cũng không thêm để ý. Nhưng cơm cũng ăn xong rồi, sao anh vẫn chăm chú xem ipad thế nhỉ, cô tò mò nhìn qua, “Cái gì vậy?”

Hà Nhất Triễn đang xem weibo của mình, thực ra anh cũng chẳng cần dùng, nhưng ngày nào Ngôn Hâm cũng update, cho nên anh cũng làm một cái, còn yêu cầu cô công khai quan hệ với mình. Hôm nay Ngôn Hâm lướt đổi sang weibo của mình nên dùng luôn của anh, nội dung hiện trên news feed lúc này ngoài tin tức về mấy ngôi sao nổi tiếng, còn có một đoạn văn.

Một người đàn ông nửa đêm ra cửa hàng tiện lợi mua đồ nhưng phát hiện di động của mình hết pin.

Anh ta hỏi một nam nhân viên trong cửa hàng có chỗ cắm sạc không?

Nam nhân viên đỏ mặt nói: Anh muốn là được

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Hâm đỏ rực, lần đầu tiên Hà Nhất Triễn phát hiện cô xem mấy thứ linh tinh này, sắc mặt anh đen thui ném cô lên giường, “chỉnh đốn” một trận. Anh không ghét LGBT vì ở ngoại quốc đó là chuyện bình thường, nhưng sao mấy đoạn đối thoại bán manh, hiểu lầm kỳ quái này lại có thể khiến Ngôn Hâm xem đến hưng phấn, sau đó lại còn nhìn anh nói hươu nói vượn. Anh như đoán trước được cảnh tương lai nên cấm cô xem mấy tiểu thuyết truyện tranh kiểu này luôn.

Thế mà giờ còn dám dùng danh nghĩa của anh ấn like cơ đấy.....

Anh thấy một người bạn tốt của Ngôn Hâm nhắn lại phía dưới: Ông xã cậu đúng là được khai sáng!

Ngôn Hâm ném ipad sang một bên, ngồi lên người nũng nịu xin lỗi: “Em không cố ý mà!”

Hà Nhất Triển vỗ trán thở dài, cả một đời anh minh của anh đã bị cô huỷ hoại.....

Buổi tối Ngôn Hâm bước vào thư phòng, đặt đĩa trái cây lên bàn, ngồi vào lòng Hà Nhất Triển, cất giọng yêu kiều: “Chồng ơi, muốn yêu yêu!”

Ngôn Hâm luồn tay vào trong quần Hà Nhất Triển, hóa ra anh không mặc quần lót!

“Ngoan... Sờ tiếp đi.....” Anh thoải mái thở dài một hơi, tay cũng xoa mông Ngôn Hâm. Ngôn Hâm bắt đầu miệng khô lưỡi khô, vì dục vọng trong tay cô ngày càng bành trướng. Cho đến khi không cầm được nữa, cô mới xin tha: “Ông xã... tiến vào được không...”

“Được, em ngồi lên đi.” Giọng Hà Nhất Triển ám ách. Anh đưa một tay kéo Ngôn Hâm đứng dậy, chân thuận thế tách hai chân của cô ra, để cô khóa ngồi trên người anh. “Ngoan, cởi quần lót ra.”

Ngôn Hâm không nói lời nào, đỏ mặt nhấc vạt váy lên, cảnh sắc trước mắt làm mắt Hà Nhất Triển tối sầm.

Cô cũng không mặc.....

“Ngoan, sờ tiếp đi..... Em cũng ướt rồi này.” Tay anh lần xuống, hai ngón tay xâm nhập vào trong đường mòn sâu thẳm. Hai chân Ngôn Hâm mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngồi phịch xuống. Cảm nhận hai ngón tay thô ráp thỉnh thoảng vuốt hoa hạc, Ngôn Hâm dựa vào vai anh cố gắng không rên lên.

“Chồng ơi... đừng mà...” Kỳ thật nếu không phải “cậu em” của Hà Nhất Triển quá lớn thì cũng chẳng cần phải làm tiền diễn lâu như vậy. Mỗi lần anh dùng giọng nói mỉa hoặc kia gọi Ngôn Hâm, cô đều hóa thành một dòng xuân thủy, mặc anh bài bố.

“Ngoan... Ngồi xuống... Bảo bối...” Anh kéo quần xuống, để Ngôn Hâm đỡ lấy dục vọng của mình thông thả ngồi xuống. Dục vọng của Hà Nhất Triển có kích cỡ y như của người nước ngoài, mới chỉ có quy đầu đi vào mà Ngôn Hâm đã cảm thấy căng trướng, nhưng vừa dừng lại đã bị anh đè xuống. Bên trong cô đã được lấp đầy, thế mà nam căn của anh vẫn còn chưa vào hết.

“Không được rồi chồng ơi...” Ngôn Hâm nức nở.

“Thả lỏng nào bảo bối... Chặt quá...” Hà Nhất Triển hôn mạnh lên động mạch cổ của Ngôn Hâm, hai tay xoa đùi muốn cô thả lỏng. Ngôn Hâm đành phải bám vào bắp vai to rộng của anh, bắt đầu di chuyển.

Không làm như vậy, chắc chắn sẽ bị anh vằn vò đến hừng đông, mà tuyệt đối sẽ không chỉ làm một lần.

Không biết đáng về bây giờ của Ngôn Hâm thế nào mà mỗi lần Hà Nhất Triển nhìn cô hai mắt đều tỏa sáng, biểu tình như muốn nuốt cô vào bụng luôn. Ngôn Hâm không khống chế được phản ứng của mình... “Ưm ưm a... Anh... đừng...”

“Anh có làm gì đâu.” Anh cười khê, hai tay dùng sức mơn trớn đầu ngực cô, cảm nhận tiểu huyết của cô ngày càng thắt chặt. Quần áo không biết đã bị cởi sạch từ lúc nào, toàn thân cô lúc này đã phủ kín mồ hôi, eo mỗi nhử. Ngôn Hâm đành phải hôn lên hầu kết của anh, yêu kiều rên rỉ xin tha, “Nhất Triển... không được.....”

“Thế lực quá kém.” Anh thở dài, chủ động hoạt động eo. Quần anh mới chỉ tuột đến đầu gối, eo hơi đóng đưa trông cực kỳ gợi cảm, cơ bụng như ẩn như hiện. Ngôn Hâm nhìn rõ nơi gắn kết của hai người, trên lông mu của anh cũng dính đầy xuân thủy của cô...

Ngôn Hâm phải cắn răng mới không rên lên.

“Thích không? Hử? Thích anh làm vậy không?”

“Thích... Thích... A...”

“Thế này thì sao? Thoải mái không?” Hà Nhất Triển đặt Ngôn Hâm lên bàn, đặt hai chân cô lên vai mình. Phía trước là lửa nóng phía sau là mặt bàn lạnh lẽo, Ngôn Hâm không chịu được khê lắc đầu, híp mắt nhìn không rõ biểu tình của Hà Nhất Triển. Thân thể ngày càng cong lên, eo nâng cao hơn... Ngôn Hâm hét lên một tiếng, cảm giác có một dòng nhiệt nóng hướng thẳng xuống dưới hạ thân, tập kích nam căn thô to nằm

trong cơ thể. Cô nghe thấy Hà Nhất Triển thoải mái gầm nhẹ một tiếng, rút ra ngoài, dòng dịch đặc sệt chảy dọc theo bắp chân.....

“Bảo bối, em nhiều nước thật đó.” Dục vọng của anh lại tiến vào, lần này di chuyển không nhanh không chậm khiến Ngôn Hâm không chịu nổi. Không biết làm bao lâu, cuối cùng Ngôn Hâm cũng phải bật khóc.

“Đừng... Chồng ơi... nhanh lên...” Ngôn Hâm muốn ngừng mà không được, tiểu huyết kẹp chặt lấy vật nam tính thô to bên trong, khoái cảm lan khắp toàn thân.

“Đừng khóc... Anh sẽ nhanh hơn...” Hà Nhất Triển áp hai chân cô trước ngực, tư thế này làm Ngôn Hâm càng thêm mất cảm. Nhưng cô không rảnh để lo nhiều nữa, chỉ có thể cắn ngón tay cảm thụ anh tiến ngày càng sâu, xục xạo tứ phương..

“Ân ân... A a... A...”

“Vợ ơi...kêu thêm vài tiếng đi... Anh không ra được...” Hà Nhất Triển nhú mào, hít sâu vài hơi. Ngôn Hâm kêu đến khản cả giọng, mơ mơ hồ hồ nói: “Quá sâu... Ông xa..... nhanh hơn một chút...”

Không biết qua bao lâu, một tiếng hét khàn khàn vang lên bên tai Ngôn Hâm, cơ thể cô khẽ run lên, phía dưới ướt đầm đìa.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-tam-tinh-nguyen-len-thuyen-giac>